

பிஸ்மில்லாஹி

குணங்குடி. மஸ்தான்சாகிபவர்கள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

கோட்டாறு

கா. ப. ஷெய்குத்தம்பிப்பாவலரவர்கள்

முன்னிலையில் பரிசோதித்ததை,

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1927.

அ. இரங்கசாமி முதலியார் சன்ஸ்
பூமகள்விலாசம் பிரஸ்
நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளைத்தெரு,
சென்னை.

குணங்குடிமஸ்தான்சாகிபு

இலாஹி

குணங்குடி.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பேரில்

மகா வித்வான் திருத்தணிகை

சரவணப் பெருமாளைய ரவர்கள்பாடிய

நான்மணிமாலை.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

எண்சீர்க் குணங்குடியா னென்னுங் குருமணிமேல்
வண்சீர்த் தமிழ்நான் மணிமாலை—பண்சீர்கொள்
கற்பனைசேர் பொற்பினவில் கைக்குப் பலவகையாங்
கற்பனைதீர் சிற்பரன்றாள் காப்பு.

நூல்.

நேரிசை வெண்பா.

பொன்னாதி யாம்பொய்ப் பொருளினுறு புன்சுகத்தை
மின்னுமென் றெள்ளா விரகிலிகே—ளின்னே
குணங்குடியா னஞ்செய் குறிவாளி நல்க
வணங்குடியா னஞ்செய் வழுத்து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

வழுத்துந்தொழும்புடையன்பமைந்தோர்தமைமாநிலருள்
பழுத்துங்குணங்குடியான்கரைகாண்டருபண்புடைத்தாய்
முழுத்தும்பவக்கடலைக்கடப்பித்திசைமுற்றுறவே
யழுத்தும்கரைபெறவில்லாதவானந்தமாங்கடலே.

நான்மணிமாலை.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கடல்சூழ் புவியி லுளத்திருளைக்
கருணை யொளியி னாற்களைந்து
விடல்சூழ் பவரிற் குணங்குடியான்
மிக்கோ னெனற்கோர் தடையுளதோ
மிடல்சூழ புறத்தின் விழிமறைத்து
மேவு மிருளை விரிகதிராங்
கடல்சூழ் பொருள்கள் பலவுறினு
மலரி யுயர்வாய்த் தோன்றுறுமே.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

தோன்றுபல் பாதகத் தொகுதியா மைந்தரை
யீன்று வளர்க்குமா வென்னுமிக் கலிதனிற்
காட்சியிற் புலப்படாக் கடவுளுண் டெனலு
மாட்சியி னவனையா மருவலுண் டெனலு
முடலமீ தன்றிவே றுயிருள தெனலுந்
துயிலுண வொழித்துத் தொடர்புல னடக்கிப்
பயிலு மனோலயம் பண்ணலுண் டெனலுங்
கண்டவர் யாரிவை கட்டுரை யாமெனக்
கொண்டரு நூலையுங் குருவையும் பழித்துத்
தவத்தொழில் சிறிதுந் தழுவாது கைவிட்
டவத்தொழின் முழுவது மஞ்சாது புரியுங்
கொடியவர் கெட்டுளங் குலைந்துடல் விதிர்ப்ப
வொடிவரு பத்தியி னுற்றவர் தமக்கெலாங்
கடவுளை யவனடி காண்டரு திறத்தினைச்
சடமுறு முயிரவன் றன்னின்வே றன்மையை
வியத்தகு மைம்புலன் வென்றுமன் னடக்குறு
நயத்தகு மியோகமெய்ஞ் ஞானநல் லியல்பினை

யையர் றிரிபற வருளினு லுள்ளங்
கையுறு நெல்லிக் கனியென வுணர்த்து
மிணங்கு மெய்ப் புகழொடு மிசைந்தான்
குணங்குடி யானெனக் குலவு மாதவனே. (௪)

நேரிசை வெண்பா.

மாதவஞ்சேர் மேலோர் வழுத்துங் குணங்குடியான்
றீதவஞ்சேர் நம்மவித்தை தீர்க்குமெனக்—காதல்
விரைந்துபுகழ்ந் தோரிகழ்ந்தோர் மேவுவர்மெய்ப் போதம்
வரைந்து பிழைக்கும் வழி. (௫)

கட்டளைக் கலித்துறை.

வழிசேர் குணங்குடி யானெனு மாரியன் மல்கருள்கூர்
விழிசேர் திருமுகத் திங்கள்கண் டார்க்கன்றி மேவலுண்டோ
பழிசேர் மனவிந்து காந்த முருகுறும் பண்பினொடு
மொழிசே ரஞ்ஞான மெனுமிரு ணீங்கு முறைமையுமே. (௬)

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

முறைமுறைவந் தரசரெல்லாம் வணங்கச் சீர்சான்
முடிபுனைந்து புடவிமுழு தாளும் பேறு
மறைதருமோர் வீட்டினுக்கே யவாவுண் மேவி
யரைக்கருங்கோ சிகமொழித்துக் கந்தை சூழ்ந்து
பொறையுறுநின் றிருவருள்பெற் றைய மேற்றுண்
புண்ணியரா லொருபொருளென் றெண்ணற் காமோ
குறைவறுநற் புகழ்பரம யோகி யென்னுங்
குணங்குடியா னேவிளங்கக் கூறு வாயே. (௭)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

வாயினுற் பலநூல் வகைதெரிந் துரைத்துங்
காயமேல் வெண்பொடி கவினுறப் பூசியுஞ்

செய்யகல் வாடையைத் திகழ்ந்திட வுடுத்துந்
துய்ய சடைமுடி துதைதர முடித்துந்
தண்டுக மண்டலஞ் சால்புறத் தாங்கியு
மண்டல மிசைவிரி மான்றோலி னிருந்தும்
படர்புலச் சூறையிற் படுஇிறு துரும்பென
விடர்கெழு மனத்தரா யிருக்கின்றனர் பலர்
ரொளிதிரைக் கடல்சூழ் நெடும்பெரும் புவிமிசை
யளிவளர் குணங்குடி யானெனு மமல
சாற்று மச்சாதனந் தாமொன் றிலாமலும்
போற்று முனதருள் பொருந்திய வொருசில
ரொருதன தியல்புணர்ந் திருவினை யகற்றி
மூவா சைத்திற மேவாது விடுத்து
நாற்கதி நனுகுறு மேற்கதி விரும்பி
யைம்பொறிக் கெதிர்வற வெம்புல னடக்கி
யறுசம யங்களி னெறிநிலை தேறி
யெழுபிறப் பிகந்தவெண் விழுமிய செருக்கிற்
பத்தியாற் படரலா மொருவி
நித்திய னந்த நிலையரா யினரே. (அ)

நேரிசை வெண்பா.

ஆயுங்கா லன்பி னழியாத் துணையாகுங்
காயுங்கா லன்படர்ந்து காதவுடன்—மாயுங்கா
னீதிக்கும் போயதனை நேராங் குணங்குடியான்
போதிக்கும் போதப் பொருள். (க)

கட்டளைக் கலித்துறை.

பொருட்செல்வம் புல்லிய தென்றே விடுத்திர்தப் பூதலத்தி
னருட்செல்வ மெய்தூங் குணங்குடி யானருளாத ரித்தோர்

தெருட்செல்வ நன்கெய்தி யைம்புலன்மாளச் செகுத்தினியா
மிருட்செல்வ மல்லமெனவே மகிழ்வுற் றிருப்பர்களே. (௧௦)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கள்ளுண்டுங் கொலைபுரிந்துங் கபடஞ் செய்துங்
கணிகையர்தம் புணர்ப்பினுறு காம நோயா
லெள்ளுண்டுந் திரிகொடும்பா தகத்தோர் தாமு
மிணையில்குணங் குடியானை யிறைவா வுன்றன்
விள்ளுண்ட கமலவடி பணிந்தாலொன்று
மேற்படப்பெற் றிடினவர்செவ் வினைக ளெல்லாந்
தள்ளுண்டு சிறுசிலையொன் றெடுத்து வீசத்
தருநிறைபுட் குழாமெனவே பறந்து போமே. (௧௧)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

மேதகு நிலையினை மேவிவாழ் வித்தக
வோதக விருடனை யொழிக்கு மாமணியே
யன்பினர் மகிழ்கொள வருள்பொழி முகிலே
யின்பநன் குதவுறு மினியதெள் ளமுதே
துகளற வோங்கிய துறவினர்க் கரசே
திகழறந் தாங்குபு சேர்குணங் குடியாய்
நின்னை வணங்கினோர் நெஞ்சா லயந்தொறு
முன்னை யிருத்திவே றுரைகின் றனையா
லொருவனோ பலரோ வொருநீ
தெரிதரப் புகல்கநின் றிருவுள மகிழ்ந்தே. (௧௨)

நேரிசைவெண்பா.

தேவருக்கு மெய்தரிய சிற்சுகத்தைத் தற்புகழ்ந்தோர்
யாவருக்கும் பாரினெளி யாதெளிதி—னீவனயந்
தொப்பில் பெருந்தவத்தி னேங்கு குணங்குடியான்
செப்பும் வினையனைத்துந் தீர்த்து. (௧௩)

கட்டளைக் கலித்துறை.

துதியும் பழியு மழுதமும் புற்கையுந் துப்புமப்பு
சீதியுஞ் சிலையுங் கலவையுஞ் சேறு நிகருறவே
வதியுந் திறத்திற் குணங்குடி யானருள் வாய்த்தவன்பாற்
பதியுங் கருத்துடையார்கள் கருத்துடைப் பார்கண்மெய்யே. (கச)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மெய்யுறுசீர்க் குணங்குடியா னெனும்பவனே யாரினிவ்
விரிநீர் வைப்பி
னய்யுறுபித் தொடுவாத மல்கியைய மேலிடினு
நாடி நோக்கி
யுய்யுறநன் னிலைபெறவோர் மாத்திரைதன் னுளமிரங்கி
யுரைத்தல் செய்யும்
பொய்யிறுமிப் பவநோயை யொழித்திணையி லாதசுகம்
பொருத்து மாறே. (கரு)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

மாறுகொண் டென்மன மாகிய பரியை
வீறுகொண் டவாவெனும் வீரனிங் கொருவ
னழுக்கா றெனுங்கல் லணைமிசை யார்த்தாங்
கிழுக்கா றுடைசின மெனுங்கலி னஞ்சேர்த்
தளியறு செருக்குமிக் காகிமே லிவர்ந்து
வளியெனும் வாதுவன் வாய்ந்துடன் றொடர்தரப்
பொறியெனுங் கொடுவழி புகுந்திடச் செய்தலு
நெறிபிறழ்ந் தப்பரி நீள் புலக் கான்புகுந்
தரிவையர் முயக்கெனு முளற்றினுள் வீழ்ந்துந்
தெரிபொன் னெனும்வனத் தீமிதித் தழுங்கியும்
பகர்மண் ணெனுங்கொடும் பாறைதாக் குற்று

மிகுபெருந் துன்பொடு மெலிந்துழல் கின்றதா
வின்குணங் குடியா னெனுந்தவர்க் கரசே
நன்குமற் றதனை நீ நல்வழி திருப்பியே
யருளெனும் வாளினவ் வீரனைத் துமித்துக்
கருதுமக் கல்லனை யாதிகள் களைந்தொழித்
தென்வச மாக்குவை யெனின்யா
னின்வச மாகுவ னினதியல் புகழ்ந்தே. (கசு)

நேரிசை வெண்பா.

புகழ்ந்து குணங்குடியான் பொங்கிசையை நெஞ்சந்
திகழ்ந்துபுல வீர்பாடல் செய்மி—னிகழ்ந்து
மலத்திருக்கை மாற்றிநிலை மாறுவின் பெய்தி
நலத்திருக்கை நல்கு நயந்து. (கஎ)

கட்டளைக் கலித்துறை.

கயமேவு கஞ்ச முகமுங் கருணை நயனமுஞ்சீர்
பயமேவு செம்பொ னுறழ்மேனி யும்மெழிற் பாதுகைசேர்
சயமேவு தாளுந் தலைவிரி கோலமுஞ் சார்ந்தன்பரி
தயமேவு மென்றுங் குணங்குடி யானெனுஞ் சற்குருவே. (கஅ)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

குருவா யடுத்தோர்க் கருள்சுரக்குங்
 கோதில் குணஞ்சேர் குணங்குடியா
னுருவா யருவா யுபயமுமா
 யொன்றாய்ப் பலவா யறிஞர்விழை
திருவாய் விளங்கும் பரநிலையைத்
 தெரிக்கு மெனின்மற் றவன்பெருமை
யொருவா யுடையோ னும்புகழ்வே
 னோரா யிரம்வா யுறினொருங்கே. (கக)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

ஒருங்கிய மனத்தொடு மொருகாசு மிலனாய்க்
கருங்கடற் புவியிசை காதன் மீதூர
வழுத்தி யன்புடை வந்திரக் கின்றவ
னெழிற்குணங் குடியா னெனுமருட் செல்வ
தன்னையு மிழப்ப தல்லா
லென்னை யவன்பெற வியம்பருள் சுரந்தே. (௨0)

நேரிசை வெண்பா.

சுரக்குமணற் கேணியினீர் தோண்டுந் தொறுமைந
தரக்குங் குணங்குடியா னன்பர்க்—கிரக்கமொடு
மானந்தத் தேறல் வரப்புகல்வ தால்தோறு
மானந்தத் தேறல் சுரப்பாம். (௨க)

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஆர்ந்துணை நாடிற் குணங்குடி யானென் றறிந்தவன்பாற்
போந்துணை யோடன்பு செய்தவர் செய்தவர் பூதலத்திற்
சார்ந்துணை யுங்கை வருடிச்செவ் வாய்ச்சியர் தாட்கமலப்
பூந்துணை யூட லொழித்தாங்குப் புல்லினர் புல்லினரே. (௨௨)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

புல்லியு மல்லி சேர்ந்து பொலிவுறு மணத்த தாகுந்
தொல்லியல் வழுவாவண்மை தொடர்குணங் குடியானென்னும்
நல்லியன் ஞான மூர்த்தி நாமமுற் றிடுதலாலே
சொல்லிய வெனது சொல்லுந் தோன்றுறுஞ் சிறப்பினூற்றே. ()

நேரிசை யாசிரியப்பா.

உற்றுளங் கெழுமிய நற்றிற வன்பொடுங்
குணங்குடி யானருட் கிணங்கினே ரியார்க்கும்

பனைமையுங் கேண்மையும் புகனிலை யெனவெலன்
னெடுங்கா லந்தமை நீங்காது பழகிய
கொடுங்கேண் மாயையைக் கொல்பெரும் பகைவராய்க்
கதுவிய கேண்மையிற் கலப்பர்
புதிதெனை வெய்திய போதந் தனக்கே. (உச)

நேரிசை வெண்பா.

தனக்குத்தா னேஙிகராந் தத்துவத் தூவனு
மினக்குத்தா னன்றியெவர்க் குண்டு—நினைக்குங்காற்
கூடறு மணிசேர் குணங்குடியா னேவிமலா
தேறுதவ யோகமுயல் சீர். (உரு)

கட்டளைக் கலித்துறை.

சீரை விரும்பினர்க் கின்றுமு லோபமெய் சேருநகை
போரை விரும்பினர்க் கின்று மனநிலை பூவையர்தம்
மோரை விரும்பினர்க் கின்றுங் குணங்குடியா னிடஞ்செய்
நாரை விரும்பினர்க் கின்று முலகர் நவிலவரே. (உசு)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நவிலுமிள மையுமதனை யுறுமுடலு மதனையுள
நயந்து காக்கக்
குவிபொருளும் புனற்குமிழி போலநிலை யல்லவெனுங்
குணத்தை யோர்ந்து
புவிபுகழு மெஞ்ஞானக் குணங்குடியான் றிருவருளைப்
பொருந்தற் கெண்ணுர்
தவலறுசி ரகண்டபரி பூரணமாஞ் சிற்பரன்றாள்
சார்த லுண்டே. (உஎ)

நேரிசை யாசிரியப்பா.

உண்டு முடுத்து முறுபொரு ளீட்டியு
மெண்டகு வாழ்நா ளியாவையுங் கழித்தே
யணங்குசெய் வினைமுய லசடருக் கறிவருங்
குணங்குடி யானருட் குரிசி லிசையிசை
நாவரய் நாவா யாகு
மோவாப் பவக்கட லொழிந்து கரைபெறற்கே. (உஅ)

நேரிசை வெண்பா.

பெறற்கரும்பே றொன்றுளதோ பேருலகில் யார்க்குந்
தெறற்கருமா யைக்கழிவு செய்யும்—விறற்கிசைந்த
மன்னருளங் கொண்டு மதிக்குங் குணங்குடியான்
தன்னருளங் குற்றோர் தமக்கு. (உகூ)

கட்டளைக் கலித்துறை.

குவலைய மெங்கு மொருசாண் வயிற்றின் குழிநிறைப்பக்
கவலை யடைந்திரைக் கேயுழல் வீர்பயன் கண்டதுண்டோ
நுவலைய நீக்குங் குணங்குடி யானரு ளேக்கிவிழித்
திவலைய ருவன்பிற் சேரினுண் டாங்கடைதீர் சிறப்பே. (௩0)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

சிறக்கும் புகழு மடுத்தோங்குஞ் செறிதீ வினைகளெலாம் விடுத்துப்
பறக்கும் வித்தை யிருணீங்கும் பக்தி யுளத்தின் மேன்மேலும்
பிறக்கு மதீதப் பெருவாழ்வு பெருகு முலகிற் பேதநிலை [னர்க்கே.
துறக்கு முறவோன் குணங்குடியான் சொல்லு நெறியைத் துன்னி

நேரிசை யாசிரியப்பா.

துன்னுறு திரைக்கடல் சூழ்பெரும் புவிமிசை
பன்னுறு நிலைகெழு பலசம யங்களு

ளச்சம யத்தவ ரெவ்வாறு கருதினு
மச்சம யத்தவர்க் கவ்வா றிருந்தருள்
பலவடி வங்களும் பலநா மங்களு
நலமுற மருவிய நாயக னாகியு
முருவும் பெயருமொன் றுறாதுவே றாகிச்
செருவளர் சமயா தீதமுற் றொளிருஞ்
சிற்பரம் பொருளினைத் தெரிக்கு
நற்குணங் குடியா னெனுநா யகனே. (௩௨)

நேரிசை வெண்பா.

நாயகனார் நல்வரவை நாடுங் குலமகள்போற்
றூயகமாந் தற்பரனைத் தாங்காண—நேயமுளுங்
கொண்டோர்க் கலது குணங்குடியான் கண்ணருட்பே
றுண்டோவிப் பூதலத்தி னுள். (௩௩)

கட்டளைக் கலித்துறை.

உள்ளினுங் கண்மு னெழுதினுங் காதி னொருவர்சொலக்
கொள்ளினு நாவினிற் கூறினு மின்பங் கொழிக்குமுன்பேர்
கள்ளினு நெஞ்சை யழிக்கின்ற காமக் கரிசிலரைத்
தள்ளினுஞ் சூழுங் குணங்குடி யாயெனுந் தற்பரனே. (௩௪)

கலி விருத்தம்.

பரம யோகியைப் பற்றொன் றிலான்றனைக்
கரவி லாத கருணைக் கடலினைக்
குரவ னாகுங் குணங்குடி யான்றனைப்
பரவி னார்க்குப் பவப்பிணி யில்லையே. (௩௫)

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

இல்லையோ வுளதோ விடையென மருண்டு
முல்லையி னரும்பே முறுவலென் றுரைத்துங்

கொங்கையைச் செம்பொனிற் குடமென வியந்துஞ்
செங்கையைக் காந்தட் செழுமல ரென்றும்
விழியைக் கூர்நெடு வேற்படை யென்று
மொழியை நறுஞ்சுவை முதிரமிழ் தென்று
மிதழினைக் கொவ்வையி னெழிற்கனி யென்று
நுதலினைப் பிள்ளைப் பிறையென நுவன்றும்
வனிதையர் முயக்கிடை மயங்கிவீழ்ந் தழுதுந்
துனியுறு வோர்மனச் சோர்வினை யொழித்திட
மறைபுகன் ஞான வளமினி தருளுங்
குறைவரு நற்குணங் குடிகொண் டிருத்தலா
லுன்பெயர்க் காரணத் துறுபொரு ளுணர்ந்தனங்
கொன்பெறு புகழ்வளர் குணங்குடி யானே. (௧௬)

நேரிசை வெண்பா.

யானென தென்னுஞ் செருக்கற் றியாவுமொரு
தானெனவே கொள்ளுந் தகையாகு—நானிலத்திற்
கூருங் கருணைக் குணங்குடியான் சந்நிதியி
னேருங் கருத்தோர் நிலை. (௧௭)

கட்டளைக் கலித்துறை.

நிலையுறு சத்துச்சித் தானந்த மாக நிறைபொருளைக்
கலையுறு மாட்சியிற் றுனுற்றி யாரையுங் காட்டவல்லோன்
புலையுறு மியாக்கை வருந்துற நோக்கும் புனிதர்புகழ்
நலையுறு சீர்கொள குணங்குடி யானெனுஞ் சற்குணனே. (௧௮)

கலி விருத்தம்.

குணங்குடி யானருள் கூடி னலத்தி
னிணங்கிய சிந்தைய ரேத மகற்றி

யணங்கறு மின்பி னமர்ந்துல கத்தோர்
வணங்கி வழுத்துறு மாண்பொடு வாழ்வார். (௩௯)

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

வார்தருங் கூந்தலார் வரிவிழிக் கணையு
மோர்தரு மதனவே ளெறிமலர்க் கணையு
மூறு செயப்பெறு தொளிர்திரு மேனியோய்
கூறுபல் புகழ்வளர் குணங்குடி யானே
இயலுறு மன்புகொண் டெய்திடு ளேரியார்க்கும்
யாவரு மதிநிலை யருள்செய நின்று
மண்ணுல கந்தனில் வழங்குகின் றனைநீ
விண்ணுல கந்தனில் விளங்குபொன் னனவே. (௪0)

முற்றிற்று.

இஃது

குணங்குடி மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள்மீது

மேற்படியார் மாணாக்கராகிய சிவயோகி

ஐயாசுவாமி முதலியாரவர்கள் பாடிய

தோத்திரப்பா.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

தண்ணுத கத்தின் குணமழ லவிக்குந்
 தன்மையா யிருந்துமோர் கடத்தி
னண்ணிய போதவ் வழலினாற் கொதித்து
 நலிவுறு நியாயம்போ லுடலில்
புண்ணிய வான்மா பொருந்தி யிந்தியத்தாற்
 புன்மையாய் விளங்குவ தல்லா
லெண்ணிய பந்த மாதிய வுளவோ
 வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (க)

மதிதன துருவிற் களங்கமில் லாமல்
 வான்மிசை வயங்குறப் புவியின்
விதமுறு சாயை யாற்களங் குளதாய்
 விளங்குறுந் தகைமைபோ லான்மா
சதிசெயு மனதால் விகற்பசங் கற்பத்
 தன்மைகொண் டியங்குவ தல்லா
விதமகி தத்துட் சார்வன வுளவோ
 வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (உ)

மன்னிய படிக நிட்களங் கமதாய்
 வயங்கினுஞ் சகசமாய்த் தோன்றுந்
தன்னிழற் சாயை யாற்கறுப் புளதாய்த்
 தயங்குறுந் தன்மைபோ லான்மா

துன்னுமா ணவத்தி னுலபி மானச்
சுழலினின் றியங்குவ தல்லா
லின்னல்செய் துவித பேதம துளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (௩)

மாசிலா தொளிரும் பெருவெளி யாய
வானிடை நீனிற மதுதா
னேசுறு மித்தியா ரோபமாய்த் தோன்றி
யிலகுறு முறைமைபோ லான்மா
வாசுறு மவித்தியா மலசகி தத்தா
லவத்தையிற் றியங்குவ தல்லா
லீசனுய்ச் சீவ னுயிரண் டுளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (௪)

வானிடை யொளியைப் பரப்புமோ பரிதி
மன்னிய சலத்தினுட் டோன்றி
லானதி னுருவ மச்சல மசையி
னசைவுருஞ் செய்கைபோ லான்மா
கானலை நிகர்த்த புனலிடை யந்தக்
கரணமோ டிலங்குவ தல்லா
லீனமாந் தனுவா தியபல வுளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (௫)

பகரரும் புனறன் னிறம்வெளுப் புடைய
பான்மையோ டிருக்கினும் பார்க்கிற்
சகசமாய்க் கரிய நிறமுற விளங்குந்
தன்மைபோ னித்திய வான்மா
தகையுறு மாயா மயக்கொடு தியங்கித்
தனைமறந் துறங்குவ தல்லா

விசமுறு மமதை யகந்தைக ளுளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (சு)

அழிவுறும் பிருதி வேகமா யிருந்து
மசலமே முதலிய பலநல்
லெழிலுறு முருக்க டோன்றிநின் றிலங்கு
மியற்கைபோ னித்திய வான்மா
வொழிவுறு நாளு விதமுறு நாம
ரூபமோ டுறைகுவ தல்லா
விழிவுறுஞ் சிருட்டி யாதிய வுளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (எ)

வெள்ளைவி கனத்தின் விளங்குவெண் மதிதன்
மேற்பரந் தோடுதன் முகிலென்
றுள்ளுறத் தெளியா தொளிர்மதி யோடு
தெனச் சொலு முவமைபோ லான்மா
கள்ளவஞ் ஞான மாதிய வவத்தை
களுக்குள்ளாய்க் கலங்குவ தல்லா
லெள்ளுறுங் கொடிய சஞ்சல முளவோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (அ)

எங்கணு மாகா யம்விபு வாகி
யிருந்துமண் ணுதிய பலவின்
சங்கமாய் மறைபட் டதினதி னுருவாய்த்
தடித்தொளிர் தன்மைபோ லான்மா
பொங்கிய தாதான் மியத்திரை யதனுட்
பொருந்திநின் றிலங்குவ தல்லா
லிங்குள தங்கே யிலையென லாமோ
வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (கூ)

சுடரில வியசெந் தீப்புகை யின்றிச்
    சொலும்பிர காசமோ டிருந்து
மடருறும் விறகாற் புகையுள தாகி
    யவிர்தரும் பான்மையோ லான்மா
மடமையஞ் ஞான விருத்தியே தத்தான்
    மாசடைந் திலங்குவ தல்லா
விடர்பகை யுறவா தியதுய ருளவோ
    வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே (க0)

நிந்தைசெய் மாயை யெனுங்கரு வியினு
    னிகழ்தரும் ப்ரபஞ்சபே தாதி
நந்துறு நாணு விதமுறு ரூப
    நண்ணிய நாமமா திகளோ
மூந்துறக் கான னீரெனச் சிருட்டி
    முதலிய தொழிற்பரப் பியது
னிந்திர சால மல்லவோ வுளவோ
    வியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (கக)

என்னகத் திருக்கு மெனக்குணீ யுனக்கு
    னிருந்ததும் யானெனை மறந்தே
யென்னகத் திருக்கு மெனையன்றித் தேடி
    யெங்கெங்கு மோடியா னிளைத்தே
னென்னகத் திருக்கு மெனையன்றி யாவு
    மிலையிலை யிலையென வறிந்தே
னென்னகத் திருந்து மெனக்கொளித் ததுவென்
    னியம்பிடாய் குணங்குடி வாழ்வே. (க)

தோத்திரப்பா.

மாசிலா மணியே முனிவர்க ளிறையே
வள்ளலாய் வந்தகண் மணியே
தேசிக னுகத் திரண்டுரு வெடுத்த
சித்தனே யொளிர் சிந்தா மணியே
ஈசனே தேசோ மயர்தந்தாட் கொண்ட
வென்னுயிர்க் குயிரதாந் துணையே
போசனே வாழி குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (க)

இகபர மிரண்டி னுயிரினுக் குயிரா
யியங்கிய வாசியா மலரை
முகந்தக மகிழ்ந்து நாதகீ தங்கண்
முழங்கிய பேரின்ப வீட்டிற்
சுகமுறச் சும்மா விருக்கவா வெனவென்
றுயர்பவக் கடல்கடப் பித்தாய்
புகழ்பிர காசக் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (உ)

பெருகுமட் டாங்க யோகமெய்ஞ் ஞானப்
பேரின்பக் கடலமு தூட்டிக்
குருமணி யணிந்த மார்பினி லணைத்துக்
கொண்டுபின் முத்திதந் துவப்பாய்
மருவியென் றனக்கு விருந்தெனக் களித்த
வாதியாம் வந்திரு கலையின்
புரியமச் சுடராங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (ங)

மூலத்து னெழுந்த நாடிமூன் றுடனே
முயங்கிய நாத வாயுவினுட்

தோத்திரப்பா.

சீலமா முக்கண் குவித்தகக் கண்ணைத்
திறந்தொளிர் வாசியை நோக்கி
மேலுமே னடனச் சிலம்பொலி காண
விளக்கியெற் கின்னமு தளித்தாய்
போலுரு தடருங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே.

கதிரில கியதூண் டாமணி விளக்கின்
கதிர்தரு மண்டப மதனுட்
டுதியுற விருத்தி யின்னமு தளித்துத்
துன்னுமேழ் பவத்தொடர் பகற்றித்
ததும்புறு தென்னைத் தயவுதந் தாண்டாய்
சச்சிதா நந்தநற் பரமாம்
பொதுமையா யின்பக் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே.

குறிகுண நீக வகண்டிதா காரங்
கொண்டுளங் கனிந்தமு தொழுகிச்
செறிமணி நாத விளக்கினால் விளக்குந்
திகழ்சுழு முனையெனு மனைநின்
னெறியிலே நிறுத்தி யென்னையாட் கொண்டாய்
நித்தனே நின்மலா னந்தப்
பொறிபொறித் துயருங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே.

நண்ணிய சுவாச மெனும்பொரு ளதனை
நாளுக்கு நாட்குறைந் திடவென்
றெண்ணியே கொள்ளைக் களவுசெய் கள்வ
ரென்னுநால் வரையுமே பிடித்துத்

திண்ணுறும் வாசி நால்விலங் களித்துச்
சிக்கெனச் சிறையினி லடைத்தாய்
புண்ணிய னென்னுங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (எ)

உடலுயிர்க் குயிரா யுறைந்ததே பொருளென்
றுரையுவ மையுமிலா திறையைத்
திடமுறக் கரத லாமல கம்போற்
றெளிவறத் தெளிந்தெனுட் காட்டிச்
சடமதித் தியம்பொய் பொய்யெனத் தேறுந்
தரமளித் தாயிரு வினையைப்
பொடிபொடி யாக்குங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (அ)

சுத்தவட் டாங்க யோகமே காட்டிச்
சுடரினைத் தலங்கிடக் கூட்டிச்
சித்தசாஞ் சல்ய மின்றியுண் ணூட்டித்
திகழ்தரத் தெளித்தரு ளூட்டி
வத்துதா னென்னு நிலையினிற் பூட்டி
வருமம தைகளற வோட்டும்
புத்திதந் தாண்டாய் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (கூ)

எந்தனு லறியப் படும்பொரு ளியாவு
மெனக்கநித் தியமென விசைத்து
மந்திர வைம்பத் தோரெழுத் ததனின்
மருவியா னினைவையு மறக்கத்
தந்திர மாக வோர்மொழி மொழிந்தாய்
தற்பரா நந்தமெய் யோகம்

புந்தியி னொளிருங் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (௧0)

பிரிவிலா முகந்தர்ப் பணத்திரு கையினைப்
பெற்றுமோர் முகமெனு மதுபோற்
குறிலாப் பரமே சிவனாய் விளங்கு
கொள்கையீ திரண்டல வெனவென்
னறிவினை விளக்கி யகண்டமாய் விளங்கு
மந்நெறி நெறியென நிறுத்தாய்
பொறுமைசே ரின்பக் குணங்குடி வாழும்
பூரண மௌனதே சிகனே. (௧௧)

சுணங்குடி நேய தந்தைதன் தாயார்
தன்மக்க ளொடுமனை வியினுற்
பணங்கொடு தேடும் பவக்கடனீந்திப்
பரவெளி யெனும்புப்பாழ் கடந்து
பிணங்கிடா திணங்கும் பின்னொடு முன்னிற்
பேரின்ப வீட்டினைக் காட்டுங்
குணங்குடி வாழு மௌனதே சிகவெங்
குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம். (௧௨)

கீர்த்தனம்.

இராகம்-சௌராஷ்டிரம்-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

அவனன்றி யோரணுவு மசையாதென்ப
தறியாயோ நெஞ்சமே.

அநுபல்லவி.

தவனின் றருளிருமறந் — தாங்கி வளருமோன
தற்பர நித்யசிற் — போதன்-மகி
ழற்புத மானவி — நோதன்-என்று
செப்புங் குணங்குடி — நாதன். (அவனன்றி)

சரணங்கள்.

ஈரெறுப் பாதி தொடாம லெந்நேரமு
மேதுக்கிவ் வாக்கையை — நாடி-யதில்
நேயமதாகவே நீயபி மானித்து
நின்றனை யேகிதந் — தேடி-சுடுந்
தீயஞ்சும் வெஞ்சொல் லெனும்பொய் யுரைத்துத்
தியக்குறும் புன்னிதிக் — கோடி-சற்றுந்
தூயதொன் றின்றிப் புவியிசை நின்றுழ
வாசையற் றேய்ந்துமெய் — வாடி-யுழல்
மாய மொழிந்திடக் — கூடி-யரு
ளீயுங் குணங்குடி — நாதன். (அவனன்றி)

நன்மைவந் துற்றாலுந் தின்மைவந் துற்றாலு
நானென்று நின்றுகொள் — ளாமல்-நாளும்
புன்மை நிறைந்திடும் வாரியில் மூழ்கிப்
புதைந்தனை யேனேதள் — ளாமல்-புகல்

இம்மை மறுமை யிரண்டற வொன்றுள
　தென்றதை யின்றேவிள் ளாமல்-இகழ்
மன்னுந் தொழிற்செய நேர்ந்தனையோ கெடு
　வாழ்விதென்றெண்ணியெள் ளாமல்-நின்ற
தன்னைக் கடிந்துகிள் ளாமல்-நின்ற
　தென்னே குணங்குடி நாதன் (அவனன்றி)

பொறியும் புலனைந்து பூதமும் பேதமும்
　புகல்கர ணங்கடந் தோனே-மலஞ்
செறியுஞ்சஞ் சலமென்னும் பொருளும் வினையிரண்டுஞ்
　செய்யுந் தொழிலுமிடந் தோனே-நல்ல
நெறியும் பலசமயக் குறியு நாதாந்தத்துண்
　ணினைவு நனவும்படர்ந் தோனே-யோகத்
தறியுங் குறியுந்துண் ணிறையும் பரவெளியென்
　றடருங் கடலில்நடந் தோனே-விட்டுப்
பிறியாத வருள்தொடர்ந் தோனே-எனக்
　கறிவாங் குணங்குடி நாதன் (அவனன்றி)

முற்றிற்று.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்மீது

வேங்கடராயப்பிள்ளைக்கவிராயரவர்கள்பாடிய

தோத்திரப்பா.

—∘○⊱⊰○∘—

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

எல்லா மறிந்து மனமிலையோ
விரக்க மிலையோ வுன்னெஞ்சங்
கல்லா வுரைக்க வாயிலையோ
காண வருத்தங் கண்ணிலையோ
பொல்லா ரெனினு மடிமையென்று
புகுந்த வடியார் தமைக்காக்க
வல்லா யலவோ குணங்குடியாய்
வாழ மழுதே மகதேவே. (க)

மாவே தனையி லடியார்கள்
வருந்தப் பார்த்து மனமிரங்காக்
கோவே நினக்கு மெவர்கள் குணங்
குடியா னெனவும் பெயர்கொடுத்தார்
பூவே மணமே யுன்னுமம்
பொருந்தும் வகைநீ புரியாயே
னீவே றெனவு முலகமெலா
நிந்தை கூறு மிதுநிசமே. (உ)

வேத னிலையோ வரியிலையோ
வேணி யரனு மிலையோ வோர்
நாத னிலையோ பலகோடி
நாமம் படைத்த தேவர்களும்
போத விலையோ முறையிடிற்கேட்
போரு மிலையோ பொருளிலையோ

நீதமிலையோ குணங் குடியாய்
நீயுமிலையோ புகலாயோ. (௩)

தருண மறிந்துங் காவாய்நீ
தரணி மிசைநின் னடியார்க்குக்
கருணை புரியுங் குணங்குடியாங்
கடவு ளென்ப தழகேயோ
பெருகு மிலவு காத்தகிளிபோற்
பெரும்பே றலதென் பயன்கொளுவா
ரருமை யொடுநின் பதம்பரவி
யழுது கனியுந் தொண்டர்களே. (௪)

ஏச மனமும் வரவிலையே
யீயார் புகழ்பே சாதுன்புகழ்
பேச மனமும் வரவிலையே
பெருகு பசிக்கு மோய்விலையே
வாச மிலகு குணங்குடியாய்
வருத்த மிவையெல்லா மறக்கப்
பாச நமனும் வரவிலையே
பாவி யடியேன் படுவதென்னே. (௫)

கல்லா ருறவும் பெரும்பசியுங்
கழிந்து போகும் வகையுரைத்து
நல்லா ருறவு நின்பதமு
நாயே னடையும் படிபுரிவா
யெல்லா ராலுமறிய வொண்ணு
மிறைவா விந்த வேழையொடு
மல்லா டுவதென் குணங்குடியாய்
வாழ மமுதே மகதேவே. (௬)

தோத்திரப்பா.

அடியே னிந்நா ளுரைத்தவண்ண
மாக விதையு மெண்ணியிருந்
திடிலார் கதிசொல் குணங்குடியா
யெல்லாங் கடவு ளறியாதோ
கொடியா ரிடத்திற் சென்றுமனங்
கூசிக் கைகாலலைந் தலைந்து
மடியாப் பிணம்போன் மடிவதற்கோ
வகுத்தா னெனைநான் மூகத்தோனே. (எ)

செய்யும் வகையுந் தெரியவில்லை
தேவர் மனமுந் தெரியவில்லை
வையு மடையர் தமையடுத்து
வாழ்த்தித் துதித்துப் பற்காட்டிக்
கையு மேற்க மனமுமில்லை
கருத்து நிலையா நிற்கவில்லை
பெய்யுங் கருணைக் குணங்குடியாய்
பேதை யேற்கோர் வழியருளே. (அ)

சொந்த மில்லையோ பன்னாளுந்
தொழுத தில்லையோ வடிமையெனும்
பந்த மில்லையோ பிள்ளைகளைப்
படைத்த தில்லையோ வருந்துமவர்
சிந்தை யறிவுஞ் செயலில்லையோ
தேவா வாழுங் குணங்குடியாய்
முந்த வினைகளைத் தடுக்க
முதல்வா வேண்டுந் தருணமிதே. (கூ)

பெரியோ ரெவரும் புகழ்ந்தேத்தும்
பெரிய வுனையிப் பேதையனுந்

தெரியா வறிஞ னேதேதோ
திகைத்துக் கவியாற் சொன்னவெலாஞ்
சரியா யுரைக்குந் துதியெனவே
தங்கு முனது மனங்கொண்டு
பரிவா யருளக் குணங்குடியாய்
பல்கா லுன்னைப் பணிவேனே. (க0)

நீயே யீன்ற தாய்தந்தை
நீயே குருவி னொடுதெய்வ
நீயே யடியார்க் குதவுபொரு
ணீயே சமய மறியும்வஸ்து
நீயே ஞான நெறிவிளக்க
நீயே விளங்குங் குணக்குன்ற
நீயே யெங்குங் குணங்குடியாய்
நிறைந்திவ் வடியைக் காப்பதுவே. (கக)

முற்றிற்று.

———

மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள்மீது

கோவளம்-அருணாசல முதலியாரவர்கள் குமாரர்

சபாபதி முதலியாரவர்கள் பாடிய பஞ்சரத்னம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஏர்பூத்த நயமுகமு மருள்பூத்த விருவிழியு
மொழிற்செய் வாயும்
தார்பூத்த மணிமார்பு மடியாரைப் பரிந்தணைத்துத்
தாங்குங் கையு
நீர்பூத்த மலர்த்தாளுங் கண்டெளியேன் தொழுவதென்றோ
நிகழ்த்தல் வேண்டுஞ்
சீர்பூத்த சென்னையில்வாழ் குணங்குடியே மெய்ஞ்ஞான
தேவ தேவே. (க

வையமதி லெனக்கெனவந் திடும்பாழாங் கொடியவிருண்
மாயை நீக்கத்
துய்யநின தருளுக்கே விளக்கெனவந் தடுத்தினியுன்
றுணைத்தா னல்காய்
மெய்யடியா ருளத்தின்முளைத் திடுகரும்பே மதுரமெல்லாம்
விளைந்த தேனே
செய்யமணிச் செழுஞ்சுடரே குணங்குடியே மெய்ஞ்ஞான
தேவ தேவே. (உ

பாவநெறிக் குடன்படுத்து மடமாதர் மயக்கில்விழும்
பதக னேனை
வாவெனநின் றிருநோக்கா லழைத்திடுத லென்றானோ
வழுத்தல் வேண்டு
மாவலுறும் பழவடியா ருன்னுகின்ற பொருளனைத்து
மளிக்க நாளுந்

தேவதரு வாய்விளங்குங் குணங்குடியே மெய்ஞ்ஞான
தேவ தேவே. (௩)

பருதிதேர்ப் பாகனைவந் திருளணுகு மோகினது
பதுமத் தாளைக்
கருதுமடி யவர்கள்குழாத் திருக்குமெனை யஞ்ஞானங்
கலப்ப துண்டோ
சுருதிகளு முணர்வரிய பரம்பொருளே யேழுவகைத்
தோற்றத் திற்குந்
திருதியாய் நின்றளிக்குங் குணங்குடியே மெய்ஞ்ஞான
தேவ தேவே. (௪)

தொல்வினையாந் திரையெறியும் பவக்கடலிற் சுழலுகின்ற
துரும்ப னேற்குக்
கல்வியினைத் தந்தரிய ஞானவழி காட்டலுன்றன்
கடமை யையா
பல்வளஞ்சேர் சென்னைநக ருறைவாழ்வே பேரின்பப்
பரமா நந்தச்
செல்வமே தவப்பேறே குணங்குடியே மெய்ஞ்ஞான
தேவ தேவே. (௫)

முற்றிற்று.

மஸ்தான் சாகிபு அவர்கள்மீது

காயற்பட்டணம்.

செய்கப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை

ஆலிம்புலவ ரவர்கள் பாடிய

ஒருபாவொருபஃது.

பதினான்குசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அருவுருவ முருவுருவ மிருவுருவ முடனமையு
    மடலுலவை யெரிய ழலுமேல்
அறைபுனலும் விரிமணணி மறைவெளியு மெனவிவைகள்
    அணுவினணு வினும ளவிலா
மருவுருவ மலைகடலு மெறும்புடவி படர்ககனு
    மதியினொடு கதிர்ப ரிதியும்
மணியினிதி யுலகுமெரி நரகுமவண் முயலமரர்
    வகையுமிவை நனிபல னுறாஉம்
ஒருவுருவ மனுவுமெதிர் பகையுருவ கணமுமமை
    ஒருவனருள் பெருகு நபிகள்
உரையொழுகி வருமுதிய வறிஞரினு முயர்பதவி
    யொலிகளென நிலைமை புரிவீர்
வெருவுருவ முளமுடைய நமதடியர் துயரகல
    விழிகருணை யானோக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
    வினோதா புரந்த ருள்கவே. (க)

காணாத நீர்கான லானாகு மாறாய
    காலோக மாமா யையும்
காயாது பூவாது தானேக மாயோடு
    காலேற வாவா னதும்

நாறு கோறு நானேய லாதேதெ
　　ஞவாணு வாகா ரமும்
நாடாத பாலோடி யூடாடு தீவேக
　　நாயோடு பேயா னதும்
தோறு பாழாக மேலேகு மான்மாசு
　　ரூபாகி சாலோ கமெய்
சூழாத சாமீப சாரூப மாய்வாழி
　　துய்தான மேல்மாழ் குவீர்
வீறென வீறுள ராகாம னேராக
　　விழிகருணை யாறேக் கியே
வேதா குணங்குடியி ஞதா வருந்தவ
　　விநோதா புரந்த ருள்கவே. (உ)
துதிமொழிக ளோயாது மனவுறுதி சாயாது
　　தொழுகைநிலை மாயா துசீர்
தொடர்நியம மாடாது விரதமுறை கோடாது
　　சுருதிநயம் வாடா துமேல்
குதிகொள் வினை காணு கசடுபல பூணு
　　கொடுமைவலி வேணு துவிண்
குலவுநடை பாவாது பலபொருளின் மேவாது
　　கொலைகளவு தாவா துநேர்
அதிககுண மாயோக தவமுயலு மேலோர்க
　　ளருமையொடு மாறு துறும்
அடியிணைக ளேகுடி யினியபல பேறுன
　　தணிபவர்க ளேகோ டியே
விதிமறையி ஞலாரு மொருவனரு டாறென
　　விழிகருணை யாறேக் கியே
வேதா குணங்குடியி ஞதா வருந்தவ
　　விநோதா புரந்த ருள்கவே. (௩)

மனுநீதி புணராத பெருமூடர் முதியோர்கள்
மரியாதை தெரியா தவர்
மதிவேறு மொழிவேறு பொருள்வேறு படுவார்கள்
மலிகோர நிறைநா வினர்
சினமூறு மனமாய மறியார்கள் குறியாத
சிறியோர்கள் வெறியாள் பவர்
திருமாது பகையாளர் மலர்மாது வசையாளர்
திறமாது மறமாள் பவர்
துனிசேரு நடையாளர் பெரியோர்க ளடையாளர்
துயர்வாழு மிடையா ளர்கள்
தொழுதாலு மகலாத கெடுபாவ முடையார்கள்
சுகமேது பெறுவார் களோ
வினவாத வினையாவு மொருபோது மணுகாமல்
விழிகருணை யானோக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
வினோதா புரந்த ருள்கவே.
போராத வன்புடைய தாய்தந்தை தந்துணைவர்
பேராசை தந்த மனையார்
பேறுன மைந்தர்புடை சூழ்சால் பெருங்கிளைஞர்
பேரா நிறைந்த வுறவார்
ஆரா ரிருந்திடினு மாராரு வந்திடினும்
ஆதார மொன்று மிலையால்
ஆகாத வன்செயலி னாலே யெதிர்ந்தவினை
யாடாத கன்றொ ழியமேற்
சாராது வெம்பவ மெலாமோட வெங்கணிலை
தாழாதி கம்ப ரமுநீர்
தாமாக நின்றருளி னுள்வீர்க ளொன்றுமது
சார்பா யடைந்த வெளியேம்

ஒருபாவொருபஃது.

வேராதி கொண்டமணை மார்பா விரிந்தமலர்
விழிகருணை யானோக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
வினோதா புரந்த ருள்கவே.
சுற்றிப் பிடித்தகொடி யொத்துப் பெருத்தபல
சுற்றத்தர் மற்று ளர்களும்
துக்கச் சுகித்துடை யுடுக்கத் தரிக்கநகை
சுட்டுத் தடுத்தி டுதலால்
பற்றித் தொடத்தொடுமு னெய்த்துப் பசப்புமெழில்
பச்சைக் கிளிக்கு தலையார்
பட்சத் திடத்துயிர்த் திகைப்பச் செறுத்தறிவு
பட்டுப் புறப்ப டுதலால்
எற்றித் தவத்தினைமு றித்துக் கருத்தினை
யெடுத்துக் குலப்ப கையைமேல்
எட்டிப் பிடிக்கமதி யற்றுப் பவத்தொழி
லிழைத்துப் பிழைத்து ழல்வரே
வெற்றிக் குணக்குரிசி லெத்திக்கு மெய்ப்பநிறை
விழிகருணை யானோக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
வினோதா புரந்த ருள்கவே.
முன்பொன்றி நின்றுறுதி யின்சிந்தை விந்தையின்
மொழிந்தண்டு நின்ற முதியோர்
முங்கும் பெருந்துறையி ருந்தங் கெழும்புகழ்
முகந்திங் கிதம்பொ ழியவே
அன்பொன்று நின்றபல னன்றன் றுவந்துமகிழ்
வங்கம் பெருந்த கையுளார்
அந்தந்த மன்பதைக ளும்பந்தமுங் குளிர்
அகங்கொண்டு வந்து தொழவே

என்பொன்று மின்பனிலே கண்கண் டிழிந்தகுண
மெங்குங் கடிந்த ரசர்கள்
எம்பந்த மெம்பொருள்கள் நுந்தஞ்ச மென்றடியி
னென்றுஞ் சரண்புகு தவே
மின்பொன் றுலங்குகுண நன்கின் றருங்குரிசில்
விழிகருணை யானேக் கியே
வேதா குணங்குடியி னுதா வருந்தவ
விநோதா புரந்த ருள்கவே. (எ)

பாற்றேட்டைத் தேத்திரளை மாச்சோற்றைத் தீக்கனிகள்
பாற்சோற்றைத் தேட்ட மதுபோல்
பார்த்தூட்டற் கேய்ப்பவறி வாற்றேக்கித் தேற்றநெறி
பாற்சேர்த்துக் காத்தி டுதலால்
காற்ரோட்டக் கேத்திரமெய் மேற்போக்குக் கீழ்க்கழிவு
காற்பாச்சற் பூட்டி நடுவிற்
காப்பாக்கக் கோட்டைவெளி கூத்தாட்டுக் கோட்டைநனி
காப்பாற்றிக் காட்டு தலினல்
தோற்ருட்சிக் காக்கியது பார்ப்போர்க்குப் பார்க்கரிய
தோப்பாய்க்கத் தாத்த கையதாய்த்
தூர்த்தாக்கிற் பூந்தனி காய்த்தாக்கத் தாற்குலவு
சூழ்ப்பேட்டைப் போக்கி டுதலால்
வேற்ருட்டத் தோற்றரவு சீத்தோட்டிப் போற்றிசெய
விழிகருணை யானேக் கியே
வேதா குணங்குடியி னுதா வருந்தவ
விநோதா புரந்த ருள்கவே. (அ)

வையமொரு கையினுற மெய்யியல்கள் பொய்யினுற
மையல்வலை பெய்யு மடவார்
வள்ளியிடை விள்ளுமுரை வெள்ளைவிழி துள்ளவரு
வள்ளமுறு கள்ளை விடலால்

பையமதி தொய்யவறி வுய்யவுணர் வையவெறி
    பையலிடு கைய தனினால்
பள்ளமிகு வெள்ளமிசை தள்ளவிழு முள்ளழிகொள்
    பள்ளையர் தமுள்ள நிலையாத்
துய்யமகள் செய்யமகள் மெய்யின்மகள் கையின்மகள்
    தொய்யிலணி வைய மகளும்
துள்ளிமல ரள்ளியெதிர் கொள்ளுமது வள்ளியிடை
    துள்ளலிசை தெள்ளியுறலால்
வெய்யவினை நையவருள் செய்யுமென தையநிறை
    விழிகருணை யானைக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
    வினோதா புரந்த ருள்கவே. (௯)

கண்ணுமதி யுண்ணினைவி னண்ணுமன வெண்ணமது
    கண்ணுடியி லொண்ணு பொழுதும்
கன்னன்மொழி யன்னநடை மின்னினிடை பொன்னனையர்
    கன்னிநல மன்னு பொழுதும்
ஒண்ணிதிக ளுண்ணுதொழில் பண்ணுபொழு தன்னமுத
    லுண்ணலொடு தின்னு பொழுதும்
உம்மையல திம்மையுள தெம்முவையும் வெம்மையற
    வும்மருவல் பம்மு பொழுதும்
தண்மையொடு மெண்மையொடு பெண்மையொடு மூண்மைய
    தன்மையொடு திண்மை கொளலால் [மூ
தன்மகிமை யின்மைபெற வன்மையற நின்மையொடு
    தன்மைபுரி சொன்மை யருள்வீர்
விண்ணுலகு மண்ணுலகு மெண்ணவரு மண்ணல்நிறை
    விழிகருணை யானைக் கியே
வேதா குணங்குடியி னாதா வருந்தவ
    வினோதா புரந்த ருள்கவே. (௧௦)

ஒருபாவொருபஃது.

வண்டனைச் சண்டனைக் கொடியனைக் கடியனை
வாதாடு மொழிகே டனை
வஞ்சனைப் புஞ்சனைக் கோபியைப் பாபியை
மாபாத கத்தொ ழிலனை
மிண்டனைக் கண்டனைக் கதியனைக் கொதியனை
வீணனை வீண ளனை
வெஞ்சனைக் கிஞ்சனைக் கொலையனைப் புலையனை
வேகா வருங்கண் ணனை
அண்ட னைக்கண்டனைத் தண்டனைத் தொண்டனை
யாகாத புன்செ யலனை
ஆதியி னிடத்திரந் தன்பினொடு மென்பிழை
யகன்றொழிய வருள்பு ரிகுவீர்
விண்டலமு மண்டலமு மெண்டிசையு மண்டுபுகழ்
விழிகருணை யானேக் கியே
வேதா குணங்குடியி னுதா வருந்தவ
விநோதா புரந்த ருள்கவே.

இதுவுமப் புலவர்பாடிய

தோத்திரப்பா.

ஆதியொரு வன்கருணை யக்கட விடைப்படிந்
　　தாவியுட லின்செ யலெலா
மமையுமுறை போனிறீஇ யெழுவகைத் தோற்றத்தி
　　னுடுமெழு பண்பி னியல்பே
நீதியொடு மொருமைப் படக்கண்டு முருவங்க
　　ணிலைபேறு தலைமா றிடா
நீடொளிவி னுதயநில னென்றுகொண் டும்பொருளை
　　நிச்சயித் தொன்று படவே
சோதியுள நினைவினு லைம்பூத வியல்பையுஞ்
　　சோரவிட் டும்பெறு குணந்
தோன்றலான் முழுமையு மாய்ந்துசுய வஸ்துவாய்த்
　　தூய்மைபெற நின்ற வொலியே
போதிய குணங்குடிக் குரிமைபூண் டியர்சென்னை
　　புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
　　புகழுமஸ் தான்சாகிபே. (க)

குவியுமுய ரறிவினுற் பலவாக நினைவினைக்
　　கும்பித்து வாயு வுடனே
குறிபெற நிறுத்தியுள் ளெழுநாத விசையினிற்
　　கூர்ந்துடவி னியல்பொ ழித்துச்
செவியொலி யொதுக்கிவிழி தெரியா தடக்கிவரு
　　தேகபரி சந்த கைத்துத்
தேற்றுறு வாசனைக ளோர்சுவையு மேற்றுறு
　　சிந்தையா நந்த முறவே

தோத்திரப்பா.

கவினிரவு பகலற்று நிற்குநிலை நின்றுயிர்
கலந்திடத் தபசு செய்தீர்
காளையம் பருவத்தி னுலகந் துறந்தவெகு
காரணம் விளைத்த வொலியே
புவிபுகழு நற்குணங் குடிகொண்ட பின்சென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சாகி பே. (உ)
கருதரிய வஸ்துவாய் நின்றவொரு வன்கருணை
கனிதர வெழுந்த கடலிற்
கதிர்பல விரித்தமுத் தாகிவரு நபிநாதர்
கதிபெற வளித்த நெறியிற்
பெரிதுதவு முறையெலாங் கண்டுகண் டுலகநனி
பிரசித்தி நிற்க வகையாய்ப்
பிரிவிலா தறிவொடு புகட்டுவித் திருமையது
பேற்றினை யெடுத்த ருள்செயு
மரியமன நிறையன்பு மாதரவு மோர்மையுமெய்
யணியுமுறு தித்த குதியு
மவரவர்க டஞ்சிந்தை தன்னிலே தோற்றவெளி
யாகுநடை கொண்ட முகிலே
பொருவரிய நற்குணங் குடிகொண் டருஞ்சென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (௩)
வன்மைதரு மொழிவிட்டு மனவாஞ்சை மதிவிட்டும்
வார்மையொடு சீர்மை விட்டு
மருவுசுவை யினைவிட்டு நல்லுடைக டொடர்விட்டு
மனமோங்கு பொருள்கள் விட்டும்

பன்மைதரு தொழில்விட்டு நன்மைகொளு முறைவிட்டும்
படரிருமை பாசம் விட்டும்
பற்றுடைய வினைவிட்டும் வித்தைகொளு முறைவிட்டும்
பண்ணிசையி னினைவும் விட்டு
மின்மையடு குணம்விட்டு மன்னெறிகண் மதம்விட்டு
மிருமைதரு வகைகள் விட்டு
மேற்குமுட வினைவிட்டு நோக்குவன மலவிட்டு
மேகநிலை விட்டி டாமற்
புன்மையடர் நற்குணங் குடிவிட்டி டாச்சென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (௪)

எங்கினு மிருந்துவரு வார்மனமு மேத்துத
லெடுத்துவரு வார்க டொழிலு
மிகலுதி மதித்துவரு வார்குணமு நன்மையி
னியைந்துவரு வார்க ணெறியு
மங்கமணி கோலமிக வேய்ந்துவரு வார்நிலையு
மண்டிவரு வார்க ணடையு
மறிவின்முறை கொண்டுவரு வார்திறமு மற்றுலக
மகலவரு வார்கள் விதமு
மிங்கித முடன்றெரிந் தந்தந்த நிலைகளுக்
கிசைகின்ற துறைக ணோக்கி
யின்பத்தி னூர்வமொடு கண்டித்து மேலேறி
யியல்போடு நிற்கு மறிவே
புங்கநிலை பொங்குநற் குடிகுணங் கொடுசென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (௫)

சொல்லினு லறிவமுது பொருளினு னயமுமதி
தொடர்பினு லுயர்ஞா னமுந்
துதியினு லொருமையெழு நினைவினு லிறுதியுந்
துறவினு னனிவாழ்க் கையு
மல்லினுற் றனிமையும் பகலினுற் கவலலும்
மருளினு லிகப ரமுமே
யன்பினுற் பேறும்டு துன்பினுற் சுகமுமற்
றுவியால் யோக நிலையு
மல்லினுற் கொண்டோங்கு மாதவர்க் கொருமா
மணிச்சுட ரெனத்தி கழுவே
மகிமையொடு செய்தவப் புஞ்சமே யஞ்சுமன
மருளற்ற தெளிவ ருளுவீர்
புல்லினுற் பெருகுசுக நற்குணக் குடிசென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (சு)

கோவைதரு சொற்றொடரி னுற்கவிதை யுஞ்சீர்மை
கொண்டிடமு ஹஜாத் துநாட்
கொளுவார மோதிடுது வாவுமிறை யோனருள்
குலாவிதிக் கும்ப லபலத்
தேவுக ளொடுங்கிவந் தடிதொழச் செயுமறைத்
திருவாக்கி யத்தி கமுமே
சேருமடி யார்க்காக வற்பினுற் செய்துமித்
தேசத்த ருந்த யிழினுற்
பாவகை யனந்தமு மியற்றிவளர் நல்வழி
பயிற்றிமுறை யாலுல கெலாம்
படர்கீர்த்தி யறிவினெடு துறவமா யொன்றுயோற்
பரிவுற் றெழுந்த வொலியே

பூவுலகி லுயர்குணங் குடிபெற்ற பின்சென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (எ)
எந்தெந்தத் திசைதோறு முறுஞான யோகிக
ளியைந்தபடி பணிந்து நெறியி
னியல்புநடை யொழுகுமதன் வகையுமிக விவரமா
யெப்போது முற்ற றிந்து
சந்தந்த ருஞ்சிந்தை யானந்த வாரியிற்
றூழ்ந்துவந் தினிது போற்றுந்
தக்கவர் செறிந்தவனு மந்தக் குடிக்குள்வளர்
தருசெய்கு சாகிப் பேரா
வந்தந்த சமயமுற் றினுமுள்ள சூட்சிக
ளனைத்துமொரு மதிம திக்க
வறிவா ளொதுக்கிவிட் டொருசார மும்பற்றி
யடராது கண்டித்து மேற்
பொங்கென்று நற்குணங் குடிகொண்ட பின்சென்னை
புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (அ)
மகிழோங்க வுள்ளமறி வுகளோங்க நன்னிலையின்
வழியோங்க மெழியு மோங்க
மறையோங்க வுண்மையது துறையோங்க மாதவமெய்
வகையோங்க மிகையு மோங்க
விகழோங்கு தீவினையி லிகழோங்கு முலகநடை
யெதிரோங் கிடாம லுடலி
னியல்போங்கு மைம்பொறிக ளயர்போங்க விட்டுறுதி
யிகமோங்க மகமோங்கு வீர்

தோத்திரப்பா.

அகமோங்கு பாவிமன முகிழோங்கு பன்னிவினை
 னடலோங்க விடமாறி னின்
றகமோங்க வெந்துயரி னகையோங்கி டக்குழறி
 யழுதோங்கன் முறையா குமோ
புகழோங்கு நற்குணங் குடியோங்க வுஞ்சென்னை
 புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
 புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (௯)

நலனூர்ந்த முகிலினிறை கடனினுங் காட்டினுயிர்
 நனிதுன்று கிரிக டமினும்
நாள்செய்கதிர் மதியினுந் தாரகை கணத்தினும்
 நகுமணிகொள் பொற் பதியினும்
வலனூர்ந்த மற்றுள்ள செல்வத்தி னும்பேற்றின்
 வகையினும் பலபேத மாய்
வழிகின்ற வோரொளியை வெளிகின்ற வறிவது
 வரம்பினுற் றடை படுத்திப்
பவனூர்ந்த செய்குசுல்த் தானப்துல் காதிர்லெப்
 பையாலீ மென்ற புகழைப்
பல்லோர்க ளும்பித்தன் மஸ்தா னெனப்புவி
 பயிற்சிகொளு மாநா தரே
புலனூர்ந்த நற்குணங் குடிகொண் டருஞ்சென்னை
 புரமீ தமர்ந்து கொண்டீர்
போற்றுமெளி யோர்க்குதவி யாற்றுமிறை யோன்றன்மை
 புகழுமஸ் தான்சா கிபே. (௧0)

ஷை புலவர் பாடிய

வாயுறை வாழ்த்து.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

நார்நனி விசும்புங் கதிரு மதியு
நீர்நனி கடலு நிலனு மலையு
மைம்பெரும் பூதமு மவற்று னோங்குந்
தம்பெருங் குணமுந் தழூஉஞ்சர மசரமுஞ்
சென்ற வாணையிற் சிதையா நிலையினு
நின்ற முறையே நிகழ்தவி னாலு
மேறுமா றாகா வேறுவே றாக
மாறுகூ றாகா மன்னுரை யாலுஞ்
சாதியுந் தொழிலுந் தக்கன பண்பும்
பேதியா தியங்கும் பெறுமுறை யாலுங்
கோன்மையிற் பாகங் கொள்ளுங் கூட்டின்
பான்மையொன் றில்லா வல்லபத் தாலே
யொன்றே யனைத்தையு முடையவுண் மைப்பொரு
ளொன்றே மறைவிலா தியங்கு கின்றதை
விதிபடு திரைகளால் விளங்கா தாய்ந்துங்
கதிபடு மனத்தாற் கலங்கு மக்கா
ணேர்விழி முயல்வா னிலைத்த சிந்தையி
னோர்வழி முயல்வா னுணரு மக்காள்
பதையா திருக்கும் பண்புடைச் சான்றீ
ரிதையா சனஞ்சீத் திலங்கிய சான்றீர்
நற்கருத் துடையீர் நனியறி வுடையீ
ரெற்கருத் தியம்புவ னினிதிற் கேண்மின்
பதியிற் சிறந்த பதியாம துரைப்
பதியிற் பிரபல மநேகம் படைத்தவ

ரருங்கலைக் கடலை யகமெனுங் கலத்தா
லொருங்களந் தறியா வுயர்கரை கண்டவ
ராலயக் கபாடத் தலைதா டிறக்க
மேலவர் துதிதரப் பாடிய வென்றிய
ரலைவா யுடமருண் டரித்தவ ரியினை
யுலைவாய்ப் பொய்யா தொருபுறம் பெய்யுந்
தங்கையைக் கண்டு தகாதென யாதொழாது
சங்கித முயற்சியைத் தகர்த்துவிட் டெறிந்தவ
ருயர்நபி நயினா ரோதிய வொசிய்யத்
தியரற வெவர்க்கு மியற்றமிழ் செய்தவர்
நுவலரு மின்னா னூறத் தினென்
றெவரு மெழுத்து மிருந்தவ மேலவா
பயனார் மரபிற் பலன்கொள வந்த
நயினார் முகம்மது சாகிபு நாத
ரருளிய சுல்த்தான் அகுமது சாகிபு
தருசெய் செய்கு மீரான் சாகிபு
செய்யுந் தவமு நேர்மையுந் திரண்டு
வையம் விளங்க வருமொரு மாதவ
ரில்லறந் துறவற மிருவகை யொழுங்கு
நல்லற மாக நடக்கு நடக்கையர்
மலையும் வனமு மறைபடு தலமும்
நிலையு முணர்வா ளிட்டை யோகம்
வணக்கங் காட்சி வகைபல கொண்டு
முணக்கு முடலோ டொருமுகந் தொடர்ந்து
மிருபத் தைந்தாண் டிதுசஞ் சாரந்
தருபத் தியினார் தந்நிலை விளங்குங்
காரண வொலியாய்க் கமல கொண்டாணிற்
பூரண மடைந்த புண்ணிய மூர்த்தி

நன்றிகால் செய்கு நவினோர் மூகம்மது
வென்றிசா லரும்பயன் விளங்க வந்த
நற்குணங் குடிகொ ணயினார் மூகம்மது
இக்குணங் குடியி லிருந்தவக் குன்றாய்
நலம்பெற வுதித்த நன்மக வானோர்
தவம்பெறு முறைமையைச் சாற்றக் கேண்மின்
சிறுபரு வத்தே தெளிதரு வேதத்
துருபய னெல்லா மோதி யுணர்ந்து
மரபி னிலக்கணத் தாவன வெவையு
மறுவறத் தேறு மதியின ராகி
யொப்பில் குணத்தி னோங்கிய சுல்த்தான்
அப்துல் காதிரி லெப்பை யாலீம்
எனப்பெயர் விளக்க மெழுந்து வருகையில்
வனப்புறூஉம் வாலை வயதுபதி னேழிற்
றந்தைதா டொழுது தருங்கரம் பற்றி
மூந்த வுபதேச மொழிநலம் பெற்றுத்
தன்னிலை திரியாத் தவத்திய லெடுத்து
மன்னிலை கொள்ளு மனத்தி னானே
தவத்தின தியல்புந் தாபத ரியல்பு
நலத்துறை யுணர்த்து நன்னூற் பலவுங்
கைதருங் கீழக் கரைதனில் வாழுஞ்
செய்கப்துல் காதிரி லெப்பை
யாலீ மிடத்தி லருளினோ டோதிச்
சாலவுந் தேறித் தாபத முறைகொண்
டொருபதி கூறத் தாயிரத் திருநூற்
றிருபதோ டிருநான் காண்டினி லுலக
முற்றுந் துறந்து முறைபல கடிந்து
பற்றற் றெவையும் பயன்பட வொழுகித்

தேங்கமழ் சோலைத் திரிசிர புரத்தி
லோங்கிய வறிவா னுயர்ந்த ஆலீம்
தன்னிலை யுணருந் தன்மையுங் குணமு
முன்னிலை யியல்பு முழுதும் பதிந்து
பூமியி லெவர்க்கும் பொருளா மௌலவி
சாம் சாகிபு தம்மைத் தொடர்ந்து
மாட்சிமை தருநெறி வகைநலந் துலங்கத்
தீட்சை பெற்றுச் சிறந்தன பெற்றுத்
தனிநிலை யொருமையைத் தாங்கி யிருவினைத்
துணியினை யொருவி மும்மலந் தொலைத்து
நாற்குணந் தெரிவுற் றைம்புல னடக்கி
யேற்கு முட்பகை யாறையு மெறிந்து
பாதக மேழையும் பசையறப் பறிந்து
மேதகு தவத்துறுப் பெட்டையு மேவி
யிரக மொன்பதி னெடுப்பன வெடுத்து
விரதம் பத்தென விளங்கிய துறவே
பொருளாக் கொண்டு பொருந்தி வருகையில்
இருளாப் பகலா விதுவே நோக்கமாய்ப்
பகலெலா நோன்பு மிரவெலாந் தொழுகையு
மகலா நன்முறை யாகவுஞ் சிலநா
ணீர்நசை யூணசை நீங்கியு மாக்கைக்
கோர் நசையுங்கொடா தோர்ப்புந் தாங்கி
வாய்வா ளாமையா வருநாட் கிடையினிற்
போலொதுக் கொருங்கு புகுந்தொழிந் திருப்பச்
சிந்தையிற் றுணிந்து சிக்கந்த ரடங்கிய
மந்திர மருங்கின் மண்டப மொன்று
மறந்தாங்கி யூர்ப்புறத் தடுக்கல கத்துந்
திறந்தாங்கி யோராறு திங்களுந் தொண்டியின்

மாதுல ரடங்கிய வாழைத் தோப்பினு
வேதமொன் றணுகா நீரிரு திங்களு
மரைக்கா னுழியி னமிழ்தா னென்பா
யுரைக்காது கல்வத்தி யோகத் திருந்தன
ருள்ளிருந் தொருங்கு காணுங் காட்சியும்
வெள்ளிடை விரிந்து பரந்த காட்சியும்
தள்ளா தேகமாத் தன்னை யமிழ்த்தலின்
விள்ளா துணர்வினு மெய்ம்மை வினோதமே
காணுங் கருத்தரா மௌனகண் டிநரா
நாணும் பித்தர்போற் றன்னடை கொண்டு
கிளந்தெழு சதுர கிரியினும் புறக்கி
வளர்ந்த மலையினு நாக மலையினும்
யானை மலையினு மிருங்குகை செறிந்த
வேனை மலையினு மிருளடை வனத்தும்
பல்விலங் காடிய பணமரப் பொதும்பு
நல்விலங் காடிய மொழிநதிக் கரையினு
மறிமட மசுனு பாகத் திருந்துஞ்
செறிமட யோகியர் சேகரித்துஞ்
சருகுங் கிழங்குந் தழையுங் குழையுங்
கருகும் கனியுங் காயும் புசித்து
மாசன விகற்பத் தாகிய யோகமும்
போசன மறியாப் பொழுதொடு நேரமு
மேலாங் காலுங் கீழாந் தலையும்
பாலா முடலுமாப் பல்கட வணங்கிபு
மொருபக லன்றிப் பல்பகல் விரதமும்
பலவிர வன்றி யோரிரா வொழிபு
யாக்கிய முகியித்தி னுண்டவர் பேர்க்கொரு
தேக்கரும் பாத்திகாச் சிறப்பிற் செய்தார்

நாடின பேர்க்கரு ணயன நோட்டங்
கூடின பேர்க்குளக் கருணை நல்கியு
நினைத்த காரியம் நிறைவேறப் படுத்தியுந்
தனைத்தொடர் பவர்க்கா வனமுறை தொகுத்துஞ்
சிலபக லியாருந் தெரிய விருந்துஞ்
சிலபக லெறிந்துந் தெரியா திருந்தும்
பின்னர் தம்மிடம் பிடித்தநோன் புடனே
நன்னர் பயப்ப நயந்தடைந் தனராற்
கண்டகண் டிதமாய் நாளினைக் கணித்துங்
கொண்டகண் டிதமெய் யோகங் கொண்டுந்
துண்டிடு கண்டுந் துய்பாற் சிறிதுங்
கொண்ட பொழுதுங் கொள்ளாது மிகுதியு
மொருவர்க்குங் காணா வொதுக்கமும் பதுக்கமு
மிருவர்க்கே காணு மேகமு மாகத்
தூங்காது தூங்கிச் சுகத்தொடு தன்னிலை
நீங்கா திருந்த நிலைமையென் சொல்வேன்
பதையா திம்முறை பன்னிரண் டாண்டுஞ்
சிதையா திருந்த செய்கையென் சொல்வே
னரிதரி தம்ம வகமொரு நிலைபட
வரிதரி தம்ம வருமையென் சொல்வேன்
பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்கி லழுந்தியு
மாரின்ப மீறிய தானறென் றுதியிற்
றொடருயிர் காந்தத் தொடரய மென்னப்
படர்தரு மாசைப் பற்றங் கிழுப்பத்
தழல்படு கரிய தழலா யினும்பெயர்
சழல்பட விலையாற் கழன்று லன்றி
யொன்று காவென் றுரைக்கு முறைபோல
வென்றுள் கடத்தை விடுத்து நீங்கி

யிருவகை யிறப்பு யிறந்துப்பு மப்பு
மொருவகை சுடரு மொளியும் போலக்
காரண மெவையுங் கலவ ததன்ற
பூரணத் தொடுபரி பூரண மடைந்தா
ரேற்படு குறைமுடி வெய்த மாவயது
நாற்பது மேழு நிறைய நடந்ததே
யித்தகை தவத்தி னேறிய தாபர்
பத்தியிற் பயின்று பல்பல முயற்சி
கொண்டு வருநாட் டன்னிற் குமிழி
மண்டுமா நந்த வெள்ள மல்கிப்
பொங்கி வழிந்து புறம்பொழி வதுபோ
லிங்கித நாவி னெழுந்தசில் கவிக
ணயம்பெறு மவற்றை நால்வரு முணர்ந்து
பயன்பெற வச்சிற் பதிப்பிக்க நாடி
முடையா னுடையதோர் சம்மதத் துணர்வி
னடையா னன்றித் தண்ணடை யின்றியு
மறையாக் கருத்துங் குறையா வறிவி
னிறையான் மாய்ந்த காய நிலையைக்
குணங்குடி மஸ்தா னெனக்குறி யிட்டும்
பிணங்கா திணங்கா தொருபெயர் தரித்து
மிப்பெய ராற்பல புதுமை யியற்றியு
மப்பெய ரான்மனத் தெருணிலை யமைத்து
மளவிலாக் காரண மவரவர் காணக்
களவிலா மெய்ந்நிலைப் பயனது கனிந்து
மிவ்வண மேழாண் டாகவித் திசைதிரிந்
தவ்வண நிலையான் வடதிசைக் கடந்து
கண்டா ரெவருங் களிகூர்ந் துள்ளந்
தொண்டாய்த் தொழுதிடத் தோற்றுமா தவராய்ப்

பன்னு டவரும் பலன்பெறத் தரிசனந்
தன்னு லுயர்தவந் தாங்குறு வினயராய்
மன்னுணர் வினுஞ்சில வதியுணர் வினுஞ்சில
தன்னுணர் வினுஞ்சில நடைபயில் கையராய்
நேர்மையி னுள்ள நேர்ந்தவ ரெவர்க்கு
மோர்மை புரியு முயர்தே சிகராய்ப்
பொன்னைமா நிதியைப் போற்றலிற் போற்றுஞ்
சென்னைமா நகரஞ் சிறப்பொடு புகுந்தார்
முன்னைய வினைவினும் புறவுணர் மூளைத்துந்
தன்னய முறைபோற் றடைபடா துலவியுஞ்
சிலபகல் வெளிபடத் திருந்து மறைபடச்
சிலபக லடங்கியு மௌனமாய்த் திரிந்துஞ்
சுட்டிக் காட்டியு மெண்ணிற் றெருகுத்து
மெட்டிக் காட்டியு மெழுதிக் காட்டியு
மியல்பின் வேண்டுவ வெவையும் விளக்கியும்
பயிலுஞ் சிலநாள் பலன்பெற யாருமே
பாவா வெப்பை யெனும்பிர பலவான்
காவாந் தோட்டத்திற் கதிநலம் பெறுவான்
மக்க ளுவந்து மனப்பொருத் தங்கொண்
டெக்காலும் புகழ்பெற வினிதி னல்கிய
தலத்தினைத் தைக்கா வாகத் தகைத்து
நலத்தொடு கல்வத்து நாடிப் புகுந்தா
ரயன மொருமூன்று மதனுட் டனித்துப்
பயனுறு மியோகப் பண்பி னிருந்தா
ராவ முதலா வூர்வன வடைபட்
டுரைக ளுணரா துணர்வினி னின்ற
நிலையே புதுமை நிரம்ப விளக்கக்
கலையே கலையாக் கண்டொடு வெளிவந்

தூங்கு முரீதி னுயர்வழி யவாது
தாங்குங் காதி ரிய்யாத் தன்னை
கண்ணோட்ட மிட்டரு டருகெனக் கனிந்து
வெண்ணோட்ட நன்மையே யியைந்த கருத்தின
ரவர்களுக் குரிய வன்புறு பத்தரி
லெவர்களு மதிப்ப விளங்கு நேர்மைய
ரிருபோது மவர்பெய ரேத்தி யேத்தி
யொருபோது மறவா வுறுதிச் சிந்தையர்
மருவளர் பூவன மல்க மல்கிய
திருவளர் செழுந்தடச் சீய மங்கலப்
பதிவளர் செல்வப் பதியரு ணாசல
முதலியா ரினிய முயன்று கேட்ப
வுலக முற்றுந் துறந்த வுள்ளமு
முலக மணுவுந் துறவா வுள்ளமு
மொருவகை யானு மொன்றா ததுபோ
லிருவகைப் பட்ட விதய னாயினும்
வரத்தின ரருணலம் வருவழி யென்றே
திரத்தினி னோர்ந்து னுவந்து துணிந்தனன்
சொல்லு மதுவே பொருளு மதுவே
புல்லுந் தொகையும் புணர்ப்பு மதுவே
யன்றி யொன்று மமைத்தே னல்ல
னன்றி யொன்று நடைகொ ளடியி
னின்ற திடரினைப் பெயர்த்தலு நிரைபடச்
சென்ற வெழுத்தினைச் சேர்த்தலும் வழுவா
வழிபோன் மாறி நிறுத்தலும் வழக்க
மொழிபோற் பதித்தலு முற்றப் படுத்தலுங்
குறிப்பிற் றுறையுங் கோத்த வதிகாரமும்
பெறப்படச் செய்தலும் பின்முன் கவிகளை

மாலை புணர்க்க மாட்டலுங் குறைந்த
காலை நிலைக்கக் கட்டலும் வெறாத
பாலும் பழமுந் தேனும் பருகுதல்
போலுஞ் சேரப் பொருத்தலுந் திருத்தலும்
பார்ப்போர் பார்க்கப் பயன்படு முறையுஞ்
சேர்ப்போ ருள்ளஞ் சிறக்கு முறையுங்
கொண்டொழு கினாற் களிகூர்ந் துயர்ந்தோர்
கண்டொழு குவதே கடனா மன்னே
குணங்குடி யார்சொற் குணங்குடித் திடுமின்
மணங்குடி திருமனை வாழிவாழ்ந் திடுக
வறந்தாங்கி யார்சொ லறந்தாங் கிடுமின்
சிறந்தாங் குயர்பதம் வாழிசேர்ந் திடுக
வொருமை படுத்த லுண்டா முண்டா
மிருமைப் படுத்த லின்றா மின்றாம்
பொய்மைத் தொடர்வினை போகும் போகு
மெய்ம்மைத் தொடர்வினை மேவும் மேவும்
புறத்தும் வையாளி போடும் போடு
மறத்திரை யுள்ளு மாடும் மாடும்
விண்ணு மண்ணும் விரியும் விரியுஞ்
செண்ணாந் திண்ணாந் திரியுந் திரியுந்
துவித மலவத் துவித மென்றே
யெவிதத் தானு மிதயந் தெளியுமே
தொட்டுந் தொடாதுஞ் சொற்றவை யுணர்ந்தாற்
கிட்டு மொருமை கிருபையி னறிக
வென்னிய லுணர்வா னிதய முளதே
லந்நிலை யுரைப்ப னருளீர் கேண்மி
னரும்பதி காய லறிவா ளரினுயர்
பெரும்பதி மானுப் பிள்ளையி லப்பை

யாலீ முதலிய வருண்மணி பலகலை
நூலி னணிமுறை னோற்றனு பவித்த
வேதாந் தக்கடன் மெய்ஞ்ஞா னப்பொரு
ளுதாந் தச்சுடர் நலமிகப் பொதிந்த
சித்த ராகு மன்றியுஞ் சீவன்
முத்தர் கபீபு முகம்மதி லப்பை
செய்தவத் துதித்த செல்வன் குணங்குடி
மெய்தவத் தினர்க்கு வித்தையிற் றேறுழன்
பயன்பெறு புராணமும் பலபிர பந்தமு
நயன்பெறப் புனையு நாவல னவர்க்கு
முண்மைப் பொருள்வழி யோம்புந் தேசிகன்
வண்மைக் கரத்துடை வள்ள லிறசூல்
செப்பிய வழிபுனை செய்கு
அப்துல் காதிரி லெப்பையா லீமே.

முற்றிற்று.

தொகைச்சொல் விளக்கம்.

ஒருமை-ஒன்றுபடேர் தன்மையாதல், அது இறையுணர்வு. இரு
னை-நல்வினை, தீவினை. மும்மலம்-ஆணவம், மாயை, காமியம்.
ாற்குணம்-அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி. ஐம்புலம்-சுவை,
ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம். உட்பகையாறு-காமம், குரோதம், உலோ
பம், மோகம், மதம், மாற்சரியம். பாதகமேழு-அகங்காரம், உலோ
பம், காமம், பகை, போசனப்பிரியம், காய்தல், சோம்பல். தவத்து
றுப்பெட்டு-ஊணசையின்மை, நீர் நசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்
தல், தட்பம் பொறுத்தல், இடம் வரையறுத்தல், ஆசனம் வரைய
றுத்தல், இடையிட்டு மொழிதல், வாய்வாளாமை. இரதமென்பது-
ிங்காரம், வீரியம், பெருநகை, கருணை, இரௌத்திரம், குற்சை,
ாந்தம், அற்புதம், பயம், விரதம். பத்துறுப்பினது துறவு-யாக்
கைக்கு மாவிக்கும் வேண்டிய பொருள்களில் விதித்தனகொள்ளல்,
ிலக்கியன நீக்கிவிடுதல், இறைவன்பாற் பற்றுநிலைத்தல், மாயமரு
ளின் மயக்கறுத்தல், அவனையே விசுவசித்தல், வேறுமியல்புகளை
யொதுக்குவித்தல், தன்னியல்பை நினைந்தெப்போதுஞ் சஞ்சலம்
ுதித்தல், தன்பிழை பொறுக்குந் தகைமைதேடல், அவனது வல்ல
த்திற்குத் தன்னேலாமையை நோக்கி யிரங்கல்.

நேரிசை-வெண்பா.

பெரியோர் கருத்தைப் பெயர்த்தறிய லாக
வுரியோ ரெவைக்கு முரியோர்—பெரியோர்க்குச்
சொல்லும் பொருளுந் தொடரா திரண்டாகும்
புல்லும் பொழுதிற் பொருள்.

பிசுமில்லாகிறெகுமானிறகீம்

குணங்குடி

மஸ்தான்சாகிபு

அவர்கள் பாடல்.

பிசுமில்லாகி அலா நியத்து சுல்த்தான்

அப்துல்காதிர் முகியித்தீன்

குருவணக்கம்.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

இணங்குமெய்ஞ் ஞானப் பேரின்பக் கடலி
    னின்னமு தெடுத்தெமக் களிப்போன்
பிணங்கிய கோச பாசமா மாயைப்
    பின்னலைப் பேர்த்தெறிந் திடுவோன்
வணங்கிய தவத்தி னோர்க்கருள் புரிய
    வள்ளலாய் வந்தமா தவத்தோன்
குணங்குடி வாழு முகியித்தீ னெமன்
    குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம்.

வஸ்துதயத்தினாநந்தம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

மருவியத் தானதாத் துல்கிபுரி யாவில்
    மறைந்தகன் சுல்ம குபியாம்
மஸ்கூத்து அன்குல்க நீமுல் அமாவான
    மவுஜூது தெனுஞ்சி ருபுலே
அகதியத் துகதாதி வாகிதிய் யத்தான
    ஆலம்அறு வாகா னதில்

ஆலம்மி தாலாகி ஆலம்அசி சாமான
ஆலம்இன் சானெ னபின்
பகுதியத் தில்லா ஜலாலொடு ஜமாலும்
பதிகுல்க மாலு மாகி
பகுதுகபு லற்றவா கூத்துஜப றூத்தில்
பகாவான குவியத் தினெல்
நகுசியத் தற்றூமுன் றூனினிமூல் பெற்றடிமை
நாணினைவு மற்றய் ஈனெ
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே.

வஸ்துதய நிலத்திருநந்தம்.

பறுதானி யத்திலோ சுபுகானி யத்தெனப்
பகர்பரா பரம தனிலோ
பற்பல விதங்கொண்ட அகியானி யத்திலோ
பரிபூர ணந்தன் னிலோ
அரிதான தாத்திலோ அலிபெனுஞ் சுகவாரி
யாகும்நுக் தாப தனிலோ
அகுலம்உ லாவான ஆலமலக் கூத்திலோ
ஆலம்அசு பல்தன் னிலோ
குறிகுறை தீதவட் டாங்கயோ கத்திலே
கோடானு கோடி மறையாற்
கூறரிய சிவராச யோகத்தி லோவருட
குறையாப் பெருங் கடலிலோ
நரலோகிக ரருளாள னேநீ யிருப்பதிந்
நாயினேற் கருள்செய் குவாய்
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே.

விளையாட்டினாநந்தம்.

அண்டகோ டிகளுமோர் பந்தெனக் கைக்குள்
ளடக்கிவிளை யாட வல்லீர்
அகிலமோ ரேழினையு மாடுங் கறங்குபோ
லாட்டிவிளை யாட வல்லீர்
மண்டலத் தண்டரை யழைத்தரு கிருத்தியே
வைத்துவிளை யாட வல்லீர்
மண்ணகமும் விண்ணகமு மனுவைத் தொலைத்தநின்
மாட்டிவிளை யாட வல்லீர்
கண்டித்த கடுகிலெழு கடலைப் புகட்டிக்
கலக்கிவிளை யாட வல்லீர்
கருதரிய சித்தெலாம் வல்லநீ ரடிமையென்
கண்முன்வரு சித்தில் லையோ
நண்டளந் திடுநாழி யாவனோ தேவரீர்
நல்லடிக் காளாகி யும்
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (௩)

தன்னியலினாநந்தம்.

ஐயோ வெனைப்போலு மாப்பெரும் பாவியில்
வகிலத்தி லெங்கு மிலையோ
அநியாய மநியாய மென்பெரும் பாதகம
தார்பா லெடுத்தோ துவேன்
மையான கண்ணியர் வலைக்குள் ளகப்பட்ட
மாபாவி நீபா வியான்
மருமுபு சுபுகானி யானவுமை நாடாத
மடமைகுடி கொண்ட பாவி

பொய்யான வாழ்வுதனை மெய்யாக நம்பியுன்
　　பொன்னடி மறந்த பாவி
பொல்லார்க ளேசமே யல்லாது நல்லோர்
　　புறக்கணித் திட்ட பாவி
நையுமோர் பொய்யுலக ளுகியே யுமதடிமை
　　நாயினுங் கடையா வனே
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
　　நாதன் முகியித் தீனே. (௫)

மகிமையினுநந்தம்.

மாதவர்க் கரசான மன்னர்க்கு மன்னுக
　　வந்தமக ராஜ னீயே
மண்டிசையும் விண்டிசையு மெண்டிசையு நின்றசையும்
　　வாசனும் போஜ னீயே
ஆதிநீ மருகுக்கு றகுமானு நீயெனக்
　　கானமகு பூவு நீயே
அக்கா ளியத்திலே சொக்குமிறு சாதுதந்
　　தருள்செய்ய வந்த நீயே
வேதநீ வேதவே தாந்தநீ யெனையாளும்
　　வித்தகன் றானு நீயே
மெய்ஞ்ஞான வீடுநீ வீட்டின் விளக்குநீ
　　விரிகதிர்ச் சுடரு நீயே
நாதனீ நவநாத சித்தனீ முத்தனீ
　　நாதாந்த மூர்த்தி நீயே
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
　　நாதன் முகியித் தீனே. (௬)

வலிமையினுநந்தம்.

மன்னிய தவத்தினர்க் கருடந்த குருவுநீ
　　மாதா பிதாவு நீயே

மட்டறு பவக்கட றொலைக்குமொரு கப்பூ
மரக்கலமு நீயல்ல வோ
அந்நியம தானபிர பஞ்சமாம் பெருநெருப்
படக்கும் பெரும்பா லமா
யன்புட னெனைப்பெற்ற வப்பனே யருட்டந்
தாண்டவனு நீயல் லவோ
என்னையுனை யன்றியினி யாள்வரெவ ரையனே
யெந்தையே யெம்பி ரானே
இகபர மிரண்டினுஞ் சுகதுக்க மற்றியா
னீடேற வருள்பு ரியவே
நன்னிலைய மாகவென் மூன்னிலையில் வந்துமெந்
நாளும்ரட்சித் தருள் வையே
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (௬)

இரக்கத்திருநந்தம்.

கல்லு மொருபோதிற் கரைந்துருகு மென்மனக்
கற்கரைவ தில்லை யனே
கவலைகளை யிவளவென் றென்றுனை யென்றுற்
கணித்துமுடி கூடு திலையே
அல்லுபக லாகவென் னவகீர்த்தி யவகீர்த்தி
யம்மம்ம வென்சொல் லுகேன்
ஆனலு மார்க்காக வடிமைகொண் டாயிந்த
வடியனே னுய்யும் வண்ணஞ்
சொல்லுமெய்ஞ் ஞானச் சுகக்கடலை யுண்டியான்
சும்மா விருக்க வருள்வாய்
சுத்தபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலோர்
சொட்டாகி னுந்தொட்ட பேர்

நல்லவர்க ளல்லவர்க ளல்லவர்க ளென்றைக்கு
நானு நல்லவ னவனோ
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (எ

பெருமையினானந்தம்.

சொல்லான் முழக்கமிட் டோலமிடு வேதமுஞ்
சொன்னது டனின்ன மின்னஞ்
சுருதிமுத லாகம புராணகலை யோதிய
சுலோகங்க ளென்சொல் லுகேன்
பல்லா யிரங்கோடி யண்டபகி ரண்டமுன்
பாதபங் கயமல் லவோ
பரிபூர ணனந்த மேயுனது முடியெனப்
பகர்வதும் பொய்யா குமோ
வல்லா னெனும்பெய ருனக்குள்ள தல்லாது
மற்றவர் தமக்கு முளதோ
வானவர் தினந்தினம் வந்துன் பதம்பணியு
மகிமைசொல வாயு முண்டோ
நல்லோர் தமக்கலா தெல்லார் தமக்குமுனை
நவிலுதற் கெளிதா குமோ
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (அ)

தன்னிலையினானந்தம்.

நித்திரை தனிற்செத்த பொய்யான மெய்யுடலை
நிலையமென் றிடுவ தல்லால்
நிலையாத காயமென் றெண்ணவோர் கனவினு
நிசமாக யான றிகிலேன்
எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினு
மென்மன திணங்கு திலையே

ஏதென் றெடுத்துரைப் பேனெமக் கிறைவனே
யெங்கோ னெனும் பிரானே
மற்றவர்க ளெத்தனை யிருக்கினு மென்கொடிய
வல்வினை யகற்ற வசமோ
மலையிலக் கெனநம்பி னேனம்பி னேனென்று
வந்தெனுட் குடிகொள் வையே
நற்றவமு முத்தியுஞ் சித்தமவைத் தருள்செய
நாட்செல்லு மோவ றிகிலேன்
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (க)

காரணத்திறுநந்தம்.

கடலிற் கவிழ்ந்ததோர் கப்பலா லாத்துடன்
கடுகிவர வேய ழைத்தீர்
கம்பமுட னோடியே வந்ததோர் கப்பலைக்
கடிபூனை யாக்கி வைத்தீர்
குடிகொண்டு கர்ப்பவறை யுள்ளிருக் கையிலுமைக்
கொலைசெய்ய வந்த முனியைக்
குதிகொண்டு வெளிசென் றிருதுண்டு கண்டபின்
கூர்கர்ப்ப வறைபு குந்தீர்
பிடியிற் பிடித்துண்ட பிள்ளைசந் நியாசிகுடர்
பீறிவர வேய ழைத்தீர்
பிரியம்வைத் தெனையாள வென்னிடத் திந்தவிரு
பேரையுந் தூது விட்டீர்
நடனமிடு பாதார விந்தமென் சென்னியுற
நாட்செல்லு மோசொல் லுமே
நற்குணங் குடிகொண்ட பாத்துஷா வானகுரு
நாதன் முகியித் தீனே. (க0)

ஆனந்தமாகிய பேரின்ப வனுபோகநிலையாற்கூறிய இப்பத்துக்
கவியுங் குருபரனை யொருபரனைக் கொண்டாடித்
தோத்திரஞ்செய்தது.

முற்றிற்று.

முகியித்தீன் சதகம்.

ஏகவறிவாகிய வள்ளலிறசூலைத் தொடர்ந்தவரருட்பெறு
வான் பொருட்டாக முன்னிலைக் குருவாகிய முகி
யித்தீன் ஆண்டகையைத் தோத்திரஞ்செய்து
குறையிரந்துவந்து பாடிய சதகம்.

குருவணக்கம்.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

உணர்ந்துதற் பரமா யுணர்ந்தவோ சரமா
யுயிர்க்குயி ரானசா கரமாய்
இணங்குசிற் பரமா யணுக்கடா வரமா
யேகமா கியபரா பரமாய்
வணங்கிக பரமாய்க் கிளைத்தநா ஹுமுகம்
மதுகிளை விளக்கொளி கொழிக்குங்
குணங்குடி வாழு முகியித்தீ னெமென்
குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம். (௧)

வணங்குவார்க் கிணங்கு பெரிய பேரின்ப
வாரியிற் படிந்துவாய் மடுத்தே
உணர்ந்துணும் பொருட்டாய் வலியவந் தெனையாண்
டுவந்துளங் களித்தக மகிழ்ந்தே
அணைந்தணைந் தெடுக்குங் கருணைகொப் புளிக்கு
மலகிலா வருளடை கிடக்குங்
குணங்குடி வாழு முகியித்தீ னெமென்
குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம். (௨)

அணைந்துயிர்க் குயிரா யலர்மட லவிழ்ந்த
வகண்டிதா காரமா மலரின்

மணங்கமழ் நயினார் முகம்மத ரென்னு
　　மௌனதே சிகருட னெனையுந்
துணிந்துமா மாயைத் துணியெலாங் கிழித்துத்
　　துறவறந் தாங்கிய ராக்குங்
குணங்குடி வாழு முகியித்தீ னென்மன்
　　குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம். (ஙு)

நான்முகம்.

மாயா விநோத மெல்லா மறைந்து
ஆயாதி யுண்மைச் சுயம்பிர காசிக்கக்
காரணக் குருவின் கருணையந் தொடர்பால்
ஆரணக் குருவே யருள்கவென் றிரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆதிமுன் னிற்கவே யகதுகது வாகிநிய்
　　யத்தெனது முன்னிற்கவே
யத்துவித வஸ்துமுன் னிற்கவே யறிவகண்
　　டாகார முன்னிற் கவே
போதமுன் னிற்கவே போதமனு காதபரி
　　பூரணம் முன்னிற் கவே
பொங்குசிவ ஞானமுன் னிற்கவே வானாதி
　　பூதலய முன்னிற் கவே
நாதமுன் னிற்கவே நாதவொளி பெற்றநடு
　　நாயகம் முன்னிற் கவே
நானுமுன் னிற்கவடி யேனுமுமை நம்பினே
　　னன்மைதந் தாளு தற்கே
மாதா வினுங்கருணை யுள்ளநீர் பின்றொடர
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ளிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (க)

நீக்கமற வெங்கெங்கு நின்றுநிறை கின்றபொரு
ளேனியெலன் முன்னிற் கவே
நிர்விஷய சுத்தமா சற்றபர வெளியான
நிர்க்குணமென் முன்னிற் கவே
தாக்கிமா கோடிமறை வாக்கியம் பகறயுமா
தத்வமென் முன்னிற் கவே
தத்துவா திகளற்ற முத்திக்கு வித்தான
சற்குருவென் முன்னிற் கவே
போக்குவர வற்றபரி பூரண னந்தமெய்ப்
போதமென் முன்னிற் கவே
புன்மைகுடி யானவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பொய்மைதீர்த் தாளு தற்கே
வாக்குமா ருதநாக் குள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற ஞல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
இகபர மிரண்டொன்று வகையுண்டு வெளிகண்ட
வீசனென் முன்னிற் கவே
ஏகமா கியபரா பரமெனது முன்னிற்க
வெப்பொருளு முன்னிற் கவே
வகைதொகுத் தோலமிடு மறைகண்முர சறைகின்ற
வள்ளலென் முன்னிற் கவே
வாளுதி பூதமுந் தாளுகி நின்றபெரு
மானெனது முன்னிற் கவே
அகமகிழ வந்தகுடி கொண்டகுரு நாதனடி
யாருமென் முன்னிற் கவே
அன்றுமின் றென்றுமடி யேனுமுமை நம்பினே
னண்டிவந் தாளு தற்கே

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

மகிழ்துன்னு புன்னகைப் புள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
நோக்குநோக் கொண்ணாத நோக்குநோக் காநின்ற
நோக்கெனது முன்னிற் கவே
நோக்கிப் புராதனப் பொருளான நுண்ணறிவி
னுட்பமென் முன்னிற் கவே
நீக்கமற வங்கிங் கெனாதெவங் கெங்குமொரு
நிறைவெனது முன்னிற் கவே
நேசித்த நெஞ்சமே குடிகொண்ட வான்கருணை
நேயமென் முன்னிற் கவே
போக்கொடு வருத்தொடு விகாரமது வாய்நின்ற
புநிதமென் முன்னிற் கவே
புல்லறிஞ னானவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
போதுமென வாகு தற்கே
வாக்குமன மொத்தமர புள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
ஏற்றாத மாயைதனை யெற்றுபே ரெற்றுபே
ரின்பமென் முன்னிற் கவே
ஏகமா யொருகால மழியாத வொளியான
வெம்பிரான் முன்னிற் கவே
புத்திக்கு மெட்டாத வட்டாங்க யோகமழை
பொழிவதென் முன்னிற் கவே
பூதமுத னாதமுட னேதுமது வானவான்
பொருளெனது முன்னிற் கவே

குற்றமின் னற்குணங் குடியா னெனுங்குணக்
  குன்றெனது முன்னிற் கவே
கொடுமைகுடி கொண்டவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
  குறைவு தீர்த்தாளு தற்கே
வற்றா வருட்செல்வ முள்ளாநீர் பின்றொடா
  வள்ளலிற சூல்வரு கவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
  மணியே முகியித் தீனே. (௫)

ஊரற்று நாமரூ பத்துடன் பற்றற்
  றுயர்ந்ததென் முன்னிற் கவே
ஒன்றற் றிரண்டற்று வாக்கற்று மனமற்
  றுதித்ததென் முன்னிற் கவே
கூறுகுண மற்றுமொளி யற்றும்வெளி தத்திக்
  குதித்ததென் முன்னிற் கவே
குறியற்று மறிவற்று நிறைவுகுறை வற்றுங்
  குலாவியதென் முன்னிற் கவே
ஈறுமுத லற்றுமின் றற்றுநா ளையுமற்
  றிருப்பதென் முன்னிற் கவே
எதுமுன் னிற்கவடி யேனுமுமை நம்பினே
  னின்பமுற் றாளு தற்கே
மாறிலா நற்கருணை யுள்ளாநீர் பின்றொடர
  வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
  மணியே முகியித் தீனே. (௬)

தேடியே வந்தரு டந்தமை கொண்டவென்
  றேசிகன் முன்னிற் கவே
சிற்பர வெளிக்கொளி கொழுக்குமா கர்ப்பூர
  தீபமென் முன்னிற் கவே

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

நாடரிய செஞ்சுடர் பரப்புகுரு நாதனெனு
    நாளுமென் முன்னிற் கவே
நாளு விதங்கொண்ட வாசாம கோசரா
    நந்தமென் முன்னிற் கவே
ஈடுசோ டற்றசிற் சத்தியா மெம்பிரா
    னென்னெதிரின் முன்னிற் கவே
ஏற்கைமுன் னிற்கவடி யேனுமுமை நம்பினே
    னிங்குவந் தாளு தற்கே
வாடாத சமநிலைய முள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே.
அருளகண் டாகார வானந்த பூர்த்தியெனு
    மாதார முன்னிற் கவே
அதிசொற்ப்ர காசவரு டேசோம யந்தந்த
    வாதிக்க முன்னிற் கவே
குருநாத னைகமெய்ப் பிரணவ சொரூபக்
    கொழுந்தெனது முன்னிற் கவே
கூறரிய சாலம்ப ரகிதமா கியதிவ்ய
    குணசாந்த முன்னிற் கவே
நிருவிகா ரத்துடன் றளதனென நின்றொளிர்
    நிராமயம் முன்னிற் கவே
நிலையமுன் னிற்கவடி யேனுமுமை நம்பினே
    னேயம்வைத் தாளு தற்கே
மருமலர் மணக்கோல முள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே.

பலவுமா யொன்றுமா யென்றுமாய் நின்றதற்
 பரமெனது முன்னிற் கவே
பாமான தெப்பொருளு மதுவாய் மூளைத்துவிளை
 பயிரெனது முன்னிற் கவே
நிலைசரமொ டிகபாமு மூயிரினுக் குயிராகி
 நின்றதென் முன்னிற் கவே
நேரிட்ட ஞானகு ரியனு யுதித்தநன்
 னெறியெனது முன்னிற் கவே
அலையுலகு கானலின் னீரெனத் தோன்றுமெய்
 யறிவெனது முன்னிற் கவே
அய்யனே யஞ்சியடி யேனுமுமை நம்பினே
 னுதரித் தாளு தற்கே
மலையிலக் கானகுறி யுள்ளநீர் பின்றொடர
 வள்ளலிற ருல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே.
உடல்பொருளொ டாவியுங் கைப்பற்றி யெனையாளு
 முத்தமன் முன்னிற் கவே
ஊனுகி யுயிராகி யூனுயிர்க் குயிரான
 வுண்மையென் முன்னிற் கவே
திடமாயை தொடரா தடர்ந்தேறு மெய்ஞ்ஞான
 தீரமென் முன்னிற் கவே
திவ்யகரு ணுகர முகம்மத ரெனும்மருட்
 செல்வமென் முன்னிற் கவே
கொடியோடு கொழுகொம்ப தாகநீர் வந்துறுதி
 கொண்டெனது முன்னிற் கவே
கொத்தடிமை யானவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
 கொண்டெனைந் தாளு தற்கே

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

வடிவிலகு நடனவடி வுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

ஆ பாடல்-உச.

அப்பொரு டானே யெப்பொருட் குணமு
மொப்பிய மொப்பா தாகிய வுண்மையைப்
பிரியாது தெரிசிக்கப் பிரியமா யெனக்குங்
கருணைகூர்ந் தருள்கெனக் கணிந்துநின் றிரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

நித்தமாய் நன்னிருவி கற்பனிட் டாபரக
ணெற்றினே ரிட்ட பொருளே
நிச்சய வகோசரத் தாதார பேதமிலை
நின்றுநிறை கின்ற பொருளே
முத்திக்கு வித்தாய் முளைத்துவிளை பொருளையருண்
மொய்த்தசுட ருற்ற பொருளே
மும்மண்ட லங்களுங் கொண்டமு லாதார
மோனவடி வான பொருளே
புத்திக்கு மெட்டாது புத்திக்கு ணின்றிலகு
போக்குவர வற்ற பொருளே
போதவருள் புரியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
புனிதமுட னுளுதற்கே
மத்தமத யானைநிக ருள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

பெந்தமொடு முத்தியு மகிழ்ச்சியு மிகழ்ச்சியும்
பின்னுமுன் னுங்கெட் டதைப்
பெரிதுசிறி தருவுருவொ டருவிதென் பதுவும்
பிறப்பிறப் புங்கெட் டதை
நீந்தித்த லோடுவந் தித்தலும் பொய்ம்மையொடு
நிசமென்ப துங்கெட் டதை
நீநானெ னலுமொன் றிரண்டெனலு நீதமொட
நீதமென லுங்கெட் டதை
அந்திபகல் போக்குடன் வரவுமன வாக்கொடிங்
கங்கென்ப துங்கெட் டதை
அறியாம லறியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னறிவுதந் தாளுந் தற்கே
வந்தடிமை கொள்ளமன முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (உ)
முத்தைநவ மணியையொளி பத்திபா யும்மணியை
மோனமணி ஞான மணியை
மொய்த்தகதிர் மாசிலா மணியைவா னுதியா
மூவுலகு மான மணியைச்
சித்திமணி யைச்சித்தி தருமுத்தி மணியையென்
சிந்தைகுடி கொண்ட மணியைத்
திவ்யகுரு மணியா விழைத்தசிங் காசனச்
சிகரத்தி னுச்சி மணியைப்
பத்தர்கட் கெய்துகு டாமணியை நிறைபார்த்த
பரமார்த்த மானமணியைப்
பணிபூண்டு பார்க்கவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பணிபூட்டி யாளுதற்கே

வைத்ததீ பத்திளிக ருள்ளாகீர் பின்ரெடா
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (க)

காரா றெனப்பே ரருட்கடலி னிருண்டு
கவிகின்ற கருணை முகிலைக்
ககனவட் டப்பெரு வெளிக்குமப் பாலின்று
காலூன்று கின்ற முகிலைத்
தாராத வருடந்த குருமௌன முகிலையென்
றுயிற் சிறந்த முகிலைச்
சண்டமா ருதமென்ன வருள்பொழியு முகிலைச்
சராசரங் கொண்ட முகிலைப்
பாராதி பஞ்சவன் னப்பகுதி யாகப்
பார்த்துவரு டித்த முகிலைப்
பரவிவரு டிக்கவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பருவம்வந் தாளு தற்கே
வாரா நெறிக்கருணை புள்ளாகீர் பின்ரெடா
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (உ)

தத்தியே கங்கறப் பெருகிவரு மானந்த
சமரசப் பெருவா ரியைச்
சார்ந்தன்ப ரிதயங் களிக்கவே பொங்கிவரு
சந்ததச் சுகவா ரியைச்
சுற்றிக் கவிந்துகொண் டெங்குமொரு மிக்கவே
சூழ்கருணை நிறைவா ரியைச்
சொற்பிரகா சந்தரு சுயஞ்சோதி யாய்நின்ற
சோமசுந் தரவா ரியை

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

எத்தனை விதங்கொண்டு சொல்லினுஞ் சொல்லொணா
    வினியபூ ரணவா ரியை
எப்பமிட ஊட்டவடி யேனுமுமை நம்பினே
    னெட்டிவந் தாளு தற்கே
மத்திபத் தீபநடு வுள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே. (௫)

அன்புப் பெருக்கைநல் லறிவுப் பெருக்கைமெய்ஞ்
    ஞானுயிர் தப்பெ ருக்கை
அணையற்ற பேராசை வெள்ளப் பெருக்கையறி
    வாகார வான்பெ ருக்கை
இன்பப் பெருக்கையருள் பொங்கும்பெ ருக்கைவெளி
    யெங்கெங்கு மொளிபெ ருக்கை
ஏகப் பெருக்கையனு போகப் பெருக்கைநல்
    லினியசெந் தேன்பெ ருக்கைத்
தென்புப் பெருக்கைவெகு டம்பப் பெருக்கைமா
    திவ்யமது ரப்பெ ருக்கைச்
சேரப்புகட்டவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
    சித்தம்வைத் தாளு தற்கே
வன்புப் பெருக்கைவடி வுள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே. (௬)

கண்டபொரு ளத்தனையு மாகிநின் றவைகளுங்
    காணாத காரணத்தைக்
கருதரிய சித்தாய் விசித்திரமாய் நின்றிலங்
    காநின்ற காரணத்தை

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

அண்டகோ டிகளையும் தன்னுள்வைத் தணுவினுக்
கணுவான காரணத்தை
அறியாம லென்றெய்வ மூன்றெய்வ மென்பார்க்கு
மவ்வகைக் காரணத்தை
யெண்டிசை விளக்கின்ற வித்தா யிருந்துமோ
ரிடமற்ற காரணத்தை
எய்திக் களிக்கவடி யேனுமுமை நம்பினே
னெதிர்காட்டி யாளு தற்கே
மண்டலமும் விண்டலமு முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
நிலையமுட னெங்கணுங் கோத்தகிலை குலையாது
நின்றதே சோம யத்தை
நெற்றிவிழி யூடுநிலை நின்றோ ருளர்தனி
னொளித்ததே சோம யத்தை
தொலையா திலங்குதுரி யாதீத மானவத்
துவிததே சோம யத்தைத்
தொந்தங் கடிந்தவர்க ளுந்திக்குள் வண்டாய்த்
துவண்டதே சோம யத்தைச்
சலியாத வயிராக்ய தீரனை யலுப்பறச்
சார்ந்ததே சோம யத்தைச்
சாமுனெற் கருளவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சலுதிவந் தாளு தற்கே
மலிகருணை மிக்கவலு வுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

எல்லைநிலை சொல்லரிய வல்லமையோ டெங்கணு
மிருந்தனா ளேதை யத்தை
எப்பொருளு மெப்பொழுது மெவ்விடமு மவ்வடி
விலங்குனா ளேதை யத்தை
அல்லினும் பகலினு மன்பர்மன வில்லினி
லடைந்தனா ளேதை யத்தை
அழியாப் பதிக்குவந் தாள்குணங் குடியா
ரிணைந்தனா ளேதை யீத்தைத்
தொல்லையறு நல்லறிஞர் சொல்லும்வழி செல்லின்வெளி
தோற்றுனா ளேதை யத்தைத்
தொழுதெழாப் பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
ளுண்டுகொண் டாளு தற்கே
வல்லபஞ் சொல்லவந் துள்ளநீர் பின்ஞெருடர
வள்ளவிற குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே மூகியித் தீனே.
தொலையாத வான்கருணை குடிகொண் டிருந்ததே
சோமயா நந்த குருவைச்
சொர்தமுட னென்றனையும் வந்தடிமை கொண்டே
சுகந்தந்த மௌன குருவை
நிலையாத மாயைநிலை குலையநிலை குலையாத
நெறிதந்த ஞான குருவை
நித்தியா நந்தசுக முற்றுமகு மூதென்ற
நிட்டைநே ரிட்ட குருவைச்
சலியா தணைத்தமுத் தந்தர வெனைப்பெற்ற
தந்தையாய் வந்த குருவைத்
தழுவவறி யாதவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
றயைபுரிந் தாளு தற்கே

மலைகள்பொடி படநடையு முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௧௦)

அ. பாடல்-௩௪.

பன்மையாய் விரிந்த பல்பொரு ளெலாமதன்
றன்மையா யிருந்த தகுதியை விளக்கும்
அருளொளி விளக்கினை யருள்கவென் றுசான்
றெருளொளி பதமலர் சிந்தைசெய் திரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

எங்குமருள் விரிவாகி யங்கிங் கெனுதாகி
யென்றன்பி ரானு மாகி
எண்ணரிய வண்டபகி ரண்டங்க ளாகியின்
றிகபர மிரண்டு மாகிப்
பொங்கிவழி கொண்டுபல் கடமெலாம் பெருகுபரி
பூரண னந்த மாகிப்
புனிதமெய்ஞ் ஞானவா னந்தமழை மாரியைப்
பொழிகருணை முகிலு மாகிக்
கங்குல்பக லில்லிரவி மதியாகி யெங்கொரு
கங்கற்ற கங்கை யாகிக்
கவியுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
கருணைவைத் தாளு தற்கே
மங்காத திங்களொளி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே

ஊனாகி யூனிலுயி ராகியெவ் வுலகுமா
யொன்றா யிரண்டு மாகி
உள்ளாகி வெளியாகி யொளியாகி யிருளாகி
யூருடன் பேரு மாகிக்
கானாகி மலையாகி வளைகடலு மாகிமலை
கானக விலங்கு மாகிக்
கங்குல்பக லாகிமதி யாகிரவி யாகிவெளி
கண்டபொரு ளனைவு மாகி
நானாகி நீயாகி யவனாகி யவளாகி
நாதமொடு பூத மாகி
நாடுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்மைசெய் தாளு தற்கே
வானோரு மடிபணித லுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௨)
அந்தமுதன் முன்பினொடு பக்கநடு வாகிநின்
றவைகளற் றதுவு மாகி
அருவாகி யுருவாகி யருயுருவ மற்றவரி
வாகார மோன மாகித்
தந்தைதா யாகியரு டந்தகுரு வாகியென்
றன்னுயிர்க் குயிரு மாகித்
தாயிற் சிறந்தவங் நேயச் சிறப்பாய்ச்
சதானந்த ஞான மாகிச்
சிந்தைசெய வந்ததிற மாகியெனை யாட்கொண்ட
தேசிகன் றானு மாகித்
தெளிபுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சித்திதந் தாளு தற்கே

வந்திருந் தருளுதயை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௩)

பாராகி யெப்பொருளு மாகியப் பார்தனிற்
பஞ்சவன் னங்க ளாகிப்
பற்பல விதங்கொண்ட வீர்துநா தத்துட்
பதிந்துமுளை பருவமாகி,
வேரோடி யோக பூமிக்குள் வளர்ந்தருள்
விளைந்தொழுகு தருவு மாகி
விண்ணாகி மண்ணாகி யெண்ணாகி யெகுவாகி
விரிவாகி மறையு மாகி
ஆராதி யாரத்தி னுள்ளார மாகியதி
சூழ்ச்சிச் சமீப மாகித்
தோற்றுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
றுரிதமுட னோடு தற்கே
வாராரு மருண்மாரி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௪)

பார்த்ததிக் கெங்குமொரு வெளியாகி யென்பரா
பரப்பிரம வெளியு மாகிப்
பற்றுமன வெளியாகி மனவெளி கடந்தழுப்
பாழான வெளியு மாகிக்
கூர்த்தவறி வத்தனையு மேற்றபடி கொள்ளையே
கொண்டகடு வெளியு மாகிக்
கோடானு கோடிபல வண்டபகி ரண்டமுங்
கொண்டபெரு வெளியு மாகிச்

சேர்த்தநிலை குலையுண்டு போகாது நிலையுண்ட
சிற்சத்தி வெளியு மாகிச்
செறியுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
றெளிவுதந் தாளு தற்கே
வார்த்தைதப் பாதநா வுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (இ)
நடையுடன் கிடையாகி நண்ணுமிரு வினையாகி
நடைபடிக டாமு மாகி
நடுவே முளைத்தநீ நானெனது மாகிவரு
நாட்டங்க டாமு மாகித்
தடையாகி வைத்ததடை யற்றவிடை யாகிநற்
றாரணைக டாமு மாகித்
தலைமையொடு நிலைமையும் வலுமைகளு மாகியெச்
சங்கதைக டானு மாகி
இடையாகி நடுவாகி நன்மைதீ மையுமாகி
யேகமுத லெவையு மாகி
இலகுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதமுரைத் தாளு தற்கே
மடமடென வடிநடன முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (சு)
மாயைமுத லாகியுயி ராகியற் புதமான
மன்னுயிர்க் குயிரு மாகி
வாருயிரு வினையாகி வினைதனக் கீடாகி
வாழ்பா முடம்பு மாகித்

ஆயறிவு கலையாகி நிலையாகி நிலையாத
தொந்தங்க டாமு மாகித்
துறவாகி மூவாசை யுறவாகி மறைவாகிச்
சோதிப்பிர காச மாகி
ஆயுமறை முடிவாகி யடியாகி நடுவாகி
ஆச்சரிய கூத்து மாகி
ஆடுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்புகூர்ந் தாளு தற்கே
வாயூறு தேனின்மொழி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (எ)

கண்ணுனை கண்ணேயெ னன்னமே யென்றழுவர்
கண்டகண் காட்சி யாகிக்
கவலைகுடி கொண்டுதட் டழியார்க ணன்மனக்
கண்ணுட்டி தானு மாகி
மண்ணுனை வஞ்சநெஞ் சத்தினர்க் கேற்றுது
மறைவுதரு புதைய லாகி
மதபேத மோதிமதி கெட்டவர்க் கெட்டாத
வான்கருணை வெள்ள; மாகி
எண்ணுத வெண்ணமெண் ணுநேரநித் துன்னுபே
ரின்பப் பெருக்கு மாகி
எய்துமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னின்புதந் தாளு தற்கே
வண்ணத் திருக்கருணை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (அ)

வேதவே தாந்தமேல் வீடாகி நட்டநடு
வீட்டின் விளக்கு மாகி
வித்தக னிருக்குநவ மணிமாட மாகியொளி
விரிகதிர்ச் சுடரு மாகி
நாதகீ தம்பல முழக்கமிட் டோலமிடு
நாதநா தாந்த மாகி
நற்குணங் குடியா னெனப்பே ரெனக்கருளு
ஞானதிரு நாம மாகி
ஆதிமுத லந்தமுந் தானாகி விரிவா
யகண்டிதா கார மாகி
அவிருமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னறிவுதந் தாளு தற்கே
மாதுய பாதமல ருள்ளநீர் பின்ஞெருடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (கூ)

கங்குல்பக லற்றவரு டங்குமெங் கெங்குநிறை
காரணக் கடவு ளாகிக்
கங்கறப் பொங்குகரு ணைக்கட லு மாகியென்
கரதலா மலக மாகி
சிங்கத்தை யொத்துவினை தன்னைச் செயங்கொண்ட
தேசிகன் றானு மாகித்
தேறுநீ ரக்குணங் குடிவாழ்க்கை யெற்குதவ
திவ்யகுண மேரு வாகி
எங்கே யிருக்கினு மங்குவந் துதவிதரு
மெங்கண்மகு மூது மாகி
இயைபுமொளி புரியவடி யேனுமுமை நம்பினே
னெளிதில்வந் தாளு தற்கே

மங்கள சவுந்தரிய முள்ளீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௧0)

ஆ௨ பாடல்-௧௧.

அருள்கூர்ந்த காட்சி யாகியு வுண்மையும்
பொருள்கூர்ந்து காண்போன் வேறெனப் பொருந்தா
தொன்று முறைமை யோதுக விவ்விடை
யின்றாக வருள்கவன் றிரங்கி யிரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

பாரீரோ வென்னையென் னன்னையே யென்முகம்
பார்த்தருள் பழுத்தி டீரோ
பாவிகன் னெஞ்சவஞ் சஞ்சிந்த வந்துமது
பாதத் திழுத்தி டீரோ
வாரீரோ வென்னெதிரில் வந்தெனக் கொருமுத்தம்
வாய்கொண் டளித்தி டீரோ
மகிழீரோ புகழீரோ கருணைகூர்ந் தெனையாள
வாவென் றழைத்தி டீரோ
சேரீரோ வென்னையுஞ் சேர்ந்தோர்க்கு முமதருட்
டேறற் றெளித்தி டீரோ
சிந்தைநொந் திடையுமடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சித்தம்வைத் தாளு தற்கே
வாரோ மெனச்சொன்ன துள்ளீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௧)

எங்கட் குடிக்கரச ரேயுமது பாதமெற்
    கெய்தாத தென்ன குறையோ
என்றெய்வ முன்றெய்வ மென்றகுறை யோவல்ல
    திடிசாய மான குறையோ
பங்குகூ றிட்டகுறை யோபாவி வாழ்மனது
    பக்தியில் லாத குறையோ
பகலையி ரவென்றகுறை யோவீண் படர்ந்தறப்
    படுகில மான குறையோ
அங்குமிங் குங்கெட் டலைந்தகுறை யோதேடி
    யலையா திருந்த குறையோ
அறியாம லிடையுமடி யேனுமுமை நம்பினே
    னணைவுதந் தாளு தற்கே
வங்கமா யன்பாழி புள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற் குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே. (௨)

கல்லிலோ மண்ணிலோ விண்ணிலோ வடிமையிரு
    கண்ணிலோ கண்ணீ ரிலோ
கரையிலோ கடலிலோ வுடலிலோ வுயிரிலோ
    கதியான பூமி தனிலோ
அல்லிலோ பகலிலோ நல்லபத வில்லிலோ
    அறிவிலோ வுருமீ திலோ
அறிவிலோ வறிவொணு மறையிலோ மறைகண்முத
    லாகம புராணத் திலோ
செல்வமிகு திரைராச ரேதேவ ரீர்க்குநிலை
    திவ்விய குணங்கு டியிலோ
தெரியாம லிடையுமடி யேனுமுமை நம்பினேன்
    சேர்ந்தணைந் தாளு தற்கே

மல்லிகை மலர்க்கந்த முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணக் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௬)

ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளுருகி யானந்த
முள்ளுளே பாய்ந்தி டாதோ
ஒழியாதோ விழிமாயை யழியாதோ பாழாசை
யூழ்வினைக ளோய்ந்தி டாதோ
தீயாதோ வன்கருவி காயாதோ கரணங்க
ளவினைக ளர்ந்தி டாதோ
தேறுதோ பாழ்மனது சாராதோ பேரறிவு
திவ்யகுணம் வாய்ந்தி டாதோ
பேயாதோ வருண்மாரி வாயாதோ வான்கருணை
பேரின்ப சேர்ந்தி டாதோ
பெருகநின் றிடையுமடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பிரியமுட னொரு தற்கே
வாயிற் சிறந்தமொழி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௭)

நாடுமோ முத்திவழி கூடுமோ நெற்றிவிழி
நல்லறிவு பந்தா டுமோ
நற்குணங் குடிமீது வீடுதர வென்றனையு
நாதனரு ளந்தே டுமோ
ஆடுமோ வட்டமா சித்தியும் புத்தியு
மந்தவழி யைச்சா டுமோ
ஆரவா ரத்தையும் போடுமோ சித்தமா
னந்தநட னம்மா டுமோ

மாடகூ டங்களெனு மனையாட்டி தருமாசை
மாட்டனென விட்டோ மோ
மனமூறித் திடையுமடி யேனுமுமை நம்பினேன்
வந்தணைந் தாளு தற்கே
வாடா மலர்க்குவிக ருள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ: ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௭)

ஆசாபு சாசவலை யுள்ளகப் படுவனோ
வல்லது வெளிப் படுவனோ
அகிலவாழ் வென்றிடு மாற்றில்வீழ்ந் திடுவனோ
வப்புற நடந்தி டுவனோ
காசாசை கொண்டுகதி கெட்டுநின் றிடுவனோ
கதியாசை கொண்டி டுவனோ
கரையற்ற கப்பலென் னக்கலங் கிடுவனோ
கரையேறி நின்றி டுவனோ
ஈசனடி செல்லா திருந்துசென் றிடுவனோ
வீசனடி சென்றி டுவனோ
எங்கியிக விடையுமடி யேனுமுமை நம்பினே
னேக்கமற வாழு தற்கே
மாசிலா மணிமாலை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (அ)

புதல்வரெனு முதலைகள் பிடித்துக் கடித்துப்
புசிக்கக் கொடுத்து ழல்வனோ
பொல்லாத காமக் கடற்புலா லென்னுமோர்
பூவகைப் பட்டு ழல்வனோ

கதகதென் றெரியும் பணைத்தீ மிதித்தெனது
கால்கொப்பு ளித்து ழல்வனோ
கட்டுபட் டாடைகள் ளொனுநமன் கைவலைக்
கட்டுண்டு நின்று ழல்வனோ
சதசதென் றழுகுதற் கந்தசாக் கடையான
சமுசார மதிலு ழல்வனோ
தத்தளித் திடையுமடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சற்றுவர் தாரு தற்கே.
மதலைபோற் கொஞ்சுகுணை முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (எ)

வண்டாய்ப் பறந்தெழுந் திடுவனோ சிற்றின்ப
வாரியில் விழுந்திடு வனோ
மண்ணான காமக் குரோதமுண் டிடுவனோ
மாயைதனை வென்றி டுவனோ
பெண்டாசை யென்றபேய் கொண்டுசெத் திடுவனோ
பேரின்ப முற்றிடு வனோ
பீறற் றுருத்தியிற் பிரியமுற் றிடுவனோ
பிரியங்க ளற்றி டுவனோ
நண்டளந் திடுநாழி யாவனோ குறைவினிறை
நானுழி தானு வனோ
நாளெலா மிடையுமடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்மைகூர்ந் தாரு தற்கே
மண்டுபே ரின்பவொளி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (அ)

என்னக யிருக்கநா னென்வசப் படுவனோ
வென்னமோ சப்ப டுவனோ
இரவுபக லற்றவனு பூதிதனி லுறைவனோ
விதமகித மதிலு றைவனோ
தன்னைமதி யாதுமதி கேடுகெட் டிடுவனோ
தன்னையு மதித்தி டுவனோ
தாராள மாகவூரு ணையமுண் டிடுவனோ
தட்டுமருள் கொண்டி டுவனோ
என்னதான் செய்வதினி யென்றுமேங் கிடுவனோ
வேகாந்த மோங்கி டுவனோ
இப்படிக் கிடையுமடி யேனுமுமை நம்பினே
னிஷ்டம்வைத் தாளு தற்கே
மன்னுதவ முத்திநிலை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
கோலுமன் னரசர்கைக் கோலாவ னோபாவி
குருடர்கைக் கோலா வனோ
கூலாயி லாகஇல் லல்லாகு வென்பனோ
குடிகெட்ட நிலையுண் பனோ
வேலையது வாய்முகம் மதுறசூ லென்பனோ
வேலையிது தானென் பனோ
வேதவே தாந்தமெய்ஞ் ஞானவீ டடைவனோ
வெறுவெளியி னின்றி டுவனோ
ஆலா விருக்ஷமென மேலாவ னோவுதி
ரதன்சருகு போலா வனோ
ஆறுதுயி டையுமடி யேனுமுமை நம்பினே
னுதரித் தாளு தற்கே

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

மாலார்க்கு வாலாய முள்ளகீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணக் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௯௦)

ஆ-பாடல் - ௬௪.

ஒன்றுஞ் சமாதி யோகமிம் முறையா
மென்றருள் பிரானே யிவற்றியல் பெல்லா
மெவற்றுனு மசையா திசையப் படுத்தித்
தவத்தகை யருள்கெனச் சரண்புகுந் திரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

பாயுமீ ராறுகலை பாயாது பக்குவம்
பண்ணிவைப் பதுச மாதி
பழவினை யிறக்கவுஞ் சுழுமுனை திறக்கவும்
பழகிவரு வதுச மாதி
ஓயாத கருவிகர ணாதியோய்ந் தொழியவிழி
யொளிகொழிப் பதுச மாதி
ஒன்றிரண் டென்றுமன முற்றுமுள றுதலைவிட்
டொன்றுபடு வதுச மாதி
ஈயெறும் பாதிக டமக்குடல் குழைந்துமு
னின்புருகு வதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
வாயுவினு மதிவேக முள்ளகீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

நாவினுனி தனைமடித் தங்காள மோட்டிசிலை
நாட்டிவைப் பதுச மாதி
நாவிரண் டெட்டுமெட் டெட்டாகி யழியமுன்
னுலாக்கு வதுச மாதி
ஓவியம் போலிருந் துள்ளுருகு நல்லமிர்த
மொழுகவுண் பதுச மாதி
உச்சிவெளி சென்றுமொளி கண்டிமிரு விழியையு
முட்குவிப் பதுச மாதி
எவமொடு விலகலெனு மிருவினையு மற்றசை
விலாதிருப் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மாவேக மனவேக முள்ளநீர் பின்றொடா
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (உ)
இதயங் களித்துவரு வதையுங் கொளுத்திவெளி
யேறிவிடு வதுச மாதி
எட்டியெட் டாப்பொருளை யெட்டிப் பிடிக்கவடி
யெட்டிவைப் பதுச மாதி
பதியினதி பதியைவைத் ததிகதுதி யோதிப்
பதம்பணிகு வதுச மாதி
பரிபூர ணந்தனில் வருகார ணந்தனைப்
பார்த்துமகிழ் வதுச மாதி
எதுவந்து நேரினும் மாறினு மிரண்டுமொன்
றென்றிருப் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே

மதயானை போற்றீர முள்ளகீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௩)

வேரற்ற சுத்தபரி பூரணப் பேரின்ப
வீடுபுகு வதுச மாதி
விரிகருணை தந்தகுரு நாதனடி யார்களெனு
வேடமணி வதுச மாதி
போராடு மையற் குதக்கைக் கடந்தப்
புறத்தினிற் பதுச மாதி
புகன்மறைப் பொருளைமற வாக்கட னமக்கென்று
புந்திமகிழ் வதுச மாதி
ஈராறு கால்களையு மெட்டுக் கயிற்று
விறுக்கியறி வதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை ஈம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மார்பணியு முத்தார முள்ளகீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௪)

சாதிபே தத்தையும் மாதர்போ கத்தையுந்
தள்ளிநிற் பதுச மாதி
சந்ததமு மொளிருமருண் ஞானவரு டேசிகன்
றன்னையறி வதுச மாதி
தீதிலருள் கொண்டதே சோமயத் துன்மனஞ்
சேர்ந்திருப்ப பதுச மாதி
செத்தசவ மதுபோ லிருந்துசெப தபமுஞ்
செயத்தனிப் பதுச மாதி

வதுமது வானகுரு நாதனிரு பாதமதி
விச்சைவைப் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மாதவர்க ளுக்குதவி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
நிதியாசை யற்றுதற வதியாசை யுற்றுநன்
னிட்டைபுரி வதுச மாதி
நிலையாது காயமென் றெண்ணமொன் றென்றென்று
நிச்சயிப் பதுச மாதி
வதியுஞ்சவ் வாதுசந் தனமுமொன் றென்றுமனம்
வைத்துநிகழ் வதுச மாதி
வாராது வாராது வருவனவும் வருமென்று
வாட்டமொழி வதுச மாதி
இதமகித மற்றமதி பெற்றிதய முத்திநிலை
யேற்றுநிற் பதுச மாதி
என்றருட் பிரானே யடியேனு முமைநம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மதுரவின் பப்பெருக் குள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
எல்லையு மறந்துபல தொல்லையு மிறந்தோ
ரிடத்திருப் பதுச மாதி
எனதியா னென்பதை யிடம்பொருளோ டேவன்முத
லிடழிப் பதுச மாதி

அல்லுபக லாகவெல் லும்மனவு நல்லறிஞ
ரடிபணிகு வதுச மாதி
ஆகமத் தின்படிச் சாதிக்க முதலெல்லையு
மற்றிருப் பதுச மாதி
இல்லாளு மைந்தருஞ் சுற்றமுஞ் சுற்றமா
யில்லையென் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மல்லாடி னும்பொறுமை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (எ)

சலனசஞ் சலமது தொலைத்தருண் மலைப்புடையில்
சார்ந்திருப் பதுச மாதி
சர்வபரி பூரண வகண்டிதா காரமே
சாட்சியென் பது சமாதி
நிலையம்விட் டலையாது நீவாத தீபமென
நிலையினிற் பதுச மாதி
நெற்றிவிழி ரண்டையு மொத்துநடு கொண்டொளியி
னேரில்லைப் பதுச மாதி
இலகுஞ் சதாகால நிட்டைபல் குக்குறவி
லெய்திநிற் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
மலைபோற் பெரும்பெருமை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (அ)

ஆரிருந் தென்னவார் போயென்ன வென்றுமன
 மற்றிருப் பதுச மாதி
ஆராலு மறியாத சூதான வெளிசென்
 றடைந்துபோ வதுச மாதி
வீரசூ ரங்கள்முத லதிகப்பிர சங்கமு
 மெலியமெலி வதுச மாதி
வேதவே தாந்தமும் விட்டோ தாந்தநடு
 வீடுசெல் வதுச மாதி
எருறு மயிர்ப்பால மேறுமன மேயேறு
 மேறுமென் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
 னிதுவேளை யாளு தற்கே
வாரிபோல் வான்கருணை யுள்ளநீர் பின்ரொடர
 வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே. (க)
ஆழியென வருள்பொங்கு மாசையுற் றழுதழு
 தகங்களிப் பதுச மாதி
அதிசுகம் பெருவாரி யமிர்தமுண் டுண்டுதகை
 யாறிசிற் பதுச மாதி
பாழினிலே யற்றுமுப் பாழினிலே பெற்றுப்
 பதைப்பொழிப் பதுச மாதி
பலகோடி யண்டபகி ரண்டமுந் தன்னுளே
 பார்த்திருப் பதுச மாதி
ஏழுபுவ னத்தையுஞ் சுற்றியுஞ் சுற்று
 திருப்பிருப் பதுச மாதி
என்றருள்பி ரானேயடி யேனுமுமை நம்பினே
 னிதுவேளை யாளு தற்கே

வாழிமகு மூதினரு ளுள்ளநீர் பின்றொடர
  வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
  மணியே முகியித் தினே. (௧௦)

ஆ பாடல் - ௯௪.

காந்தமு மயமுங் கலந்தெனக் கலந்து
மாய்ந்த வுளத்தை மாயா தாகப்
போய்ந்திடை மூளைக்கும் புதுமைக ளெல்லார்
தேய்ந்தற வருள்கெனச் சிந்தித் திரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

குவலயக் கவலைதரு மிருமடையர் கைகளைக்
  கோத்துத் திரிந்த வம்பன்
கோட்டியுங் கேட்டையுஞ் சேட்டையுங் கூட்டியொரு
  கோட்டையாய்க் கட்டு வம்பன்
தவிராத காயசுற் பங்கொள்கி றேனினிச்
  சாவனோ வென்ற வம்பன்
சந்யாச மென்றபொய் வேடந் தரித்தவர்க
  டம்மைநிகர் சொன்ன வம்பன்
செபமாலை கைக்கொண்டு வாய்முணு முணுத்துமுப
  தேசிநா னென்ற வம்பன்
நீதெலாந் திரவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
  நீரவந் தாளு தற்கே
மௌனமெனு மோனவடி வுள்ளநீர் பின்றொடர
  வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
  மணியே முகியித் தினே. (௧)

நெறியற்ற வம்பனல் லறிவற்ற வம்பனெதிர்
    நிகரற்ற கொடிய வம்பன்
நிறையற்ற வம்பன்வரன் முறையற்ற வம்பன்வன்
    னெஞ்சனஞ் சாத வம்பன்
குறியற்ற வம்பனொரு சரியற்ற வம்பன்
    குணக்கேட னான வம்பன்
கொடியரிற் சகிசண்டி யானவம் பன்கெட்ட
    கொலைபாவி யான வம்பன்
உறவற்ற வம்பன்மிகு வெறிபெற்ற வம்பனே
    னூர்க்குமா காத வம்பன்
உமதுபத மறியவடி யேனுமுமை நம்பினே
    னுளமகிழ்ந் தாளு தற்கே
மறுகவலை யுறினுமுற வுள்ளநீர் பின்றொடர
    வள்ளலிற வுல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே.
கல்லாத வம்பனறி வில்லாத வம்பனொரு
    காசும் பெறாத வம்பன்
கடுவாயி னுங்கொடிய வம்பன் வெருட்டிக்
    கடிக்குநா யான வம்பன்
பொல்லாத வம்பனுற வில்லாத வம்பன்
    பொறாமையே கொண்ட வம்பன்
புன்மைகுடி கொண்டகெச போக்கிலிகள் சறுதாறு
    போலுமுன் னேறு வம்பன்
மல்லாடு வம்பனசை பல்லாடு வம்பனிரு
    மடையர்நடை யுடைய வம்பன்
வம்பெலா மகலவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
    மரபுதந் தாளு தற்கே

வல்லாண்மை யில்லாமை யுள்ளீர் பின்ருடா
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (ஒ)

அதிகப்பிர சங்கமே குடிகொண்ட வம்பனன்
　　பணுவுமில் லாத வம்பன்
அச்சமில் லாதவம் பன்றிட்டு நிட்டூர
　　வநியாய கார வம்பன்
கெதிகெட் டுருட்டுவம் பன்றிருட் டெருமைக்
　　கிடாவினு முரட்டு வம்பன்
கெண்டர்க்கு வண்டர்க்கு மிண்டவம்பன் சண்டைக்
　　கெக்கரிக் கொட்டு வம்பன்
விதிகெட்ட வம்பனிலை பதிவிட் டலைந்தலை
　　விரிகோல மான வம்பன்
விடமெலா மொழியவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
　　விரைவில்வந் தாளு தற்கே
வதலாள் விடாமலென யுள்ளீர் பின்ருடா
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (ச)

சதியா யிரஞ்செய்த வம்பனல் விதமகித
　　சகசமறி யாத வம்பன்
றந்தைதாய் தன்மனதை நோவித்த வம்பன்
　　றராதரங் கெட்ட வம்பன்
பதிஞயி ரந்தரஞ் சொல்லினுஞ் செவியுட்
　　படாதபிடி வாத வம்பன்
பாரவான் முதலான பேருமென் பேரையும்
　　பகரப் பயந்த வம்பன்

நிதிதேடு சீவச் சவங்கள் பட்சங்களே
நேசித்த தோஷி வம்பன்
நெரடெலாம் வெருளவடி யேனுமுமை நம்பினே
னேயம்வைத் தாளு தற்கே
மதிதனிலு மதிகவொளி யுள்ளநீர் பின்ஞெடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
என்சா ணுடம்புமொரு போதுமழி யாதென்ற
வெண்ணமொழி யாத வம்பன்
ஏதுவத் தாலுமோ ரணுவிற்கு நிகரென்
றிடும்பைகள் பேசு வம்பன்
கண்சாடை கண்டுவில காதவம் பன்காசு
காசுகா சென்ற வம்பன்
கல்லுமொரு போதேனு முருகுமுரு காக்கருங்
கன்னெஞ்ச ஞன வம்பன்
பெண்சாதி பெண்சாதி பெண்சாதி யென்றே
பிதற்றுபேய் கொண்ட வம்பன்
பேயாட் டொழிக்கவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பிரியமுட ஞளு தற்கே
வண்சீரு மெண்சீரு முள்ளநீர் பின்ஞெடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
அஞ்சாத வத்தொழி றனைப்புரியும் வம்பன்மா
வதிகாரி யான வம்பன்
ஆதரிக் கின்ற பேர்களைத் தானே
யடித்துக் கெடுத்த வம்பன்

பஞ்சமா பாதகம் முதலான தீதகம்
　　பயமறச் செய்த வம்பன்
பட்சம்வைத் தோர்தமக் கிச்சைமிக வோதிப்
　　பணம்பறிக் கின்ற வம்பன்
நஞ்செலா மொன்ருய்த் திரண்டுரு வெடுத்தகெடு
　　நாசச் சரீர வம்பன்
நாயினுங் கொடியவடி யேனுமுமை நம்பினே
　　னூட்டம்வைத் தாளு தற்கே
வஞ்சநம னுக்குநஞ் சுள்ளநீர் பின்ரொடர
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (எ)

தையலர்க ளாசையெனு மையலில் விடாய்கொண்டு
　　தாகித் தலைந்த வம்பன்
சாகா வரம்பெற்ற தேகத்த னென்று
　　தலைகெட்டு நின்ற வம்பன்
மெய்யாக வையகத் தாரெனக் கீடென்று
　　வீண்மதம் பேசு வம்பன்
வெறிகொண்ட நாய்போலும் வள்ளுவ னென்றறியார்
　　மேலும்விழு கின்ற வம்பன்
செய்யாத செய்கையே செய்தவம் பன்பொய்த்த
　　சிற்றின்ப முற்ற வம்பன்
தீயும் பயந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
　　சித்தம்வைத் தாளு தற்கே
வையமுழு துக்குமணே வுள்ளநீர் பின்ரொடர
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (அ)

கேடெலாங் கூடித் திரண்டுருக் கொண்டுகுடி
 கேடு டெலடுத்த வம்பன்
கேட்டபேர் கண்டபேர் காதுகண் ணுடுவெடுக்
 கின்றவடி யுண்ட வம்பன்
நாடெலா மிவனையு நாட லாமோவென்று
 நகையாட லுண்ட வம்பன்
நாடோறு மாடுபோ டோடியோடித் தின்று
 நாவுருசி கண்ட வமபன்
மேடுமுட் டத்துருத் திக்குட் பருக்கைமிக
 வெட்டியே வீசு வம்பன்
மெத்தவம் புற்றதடி யேனுமுமை நம்பினேன்
 மேன்மைதந் தாளு தற்கே
மாடம்ப ஜம்பநடை யுள்ளநீர் பின்னொருடா
 வள்ளவிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே.

தாயாதி முதலன்னை சுற்றங்க டம்மையுஞ்
 சாரா தடித்த வம்பன்
தானதரு மங்களுக் கீனதரு மங்களே
 சாட்டிக் கொடுத்த வம்பன்
பேயாய்ப் பிடித்துவெறி நாயாய்க் கடித்துப்
 பிடாரிபோ லலையும் வம்பன்
பீருநா னென்னுமுப தேசங்கள் கூறிவிலை
 பேசித் திரிந்த வம்பன்
ஆயமகு மூதுநபி பாதமல ரைச்சென்னி
 சூட்டறிவின் மோட்டு வம்பன்
அறவெய்த லெய்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
 சொன்னபடி யாளு தற்கே

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

மாயோக சித்திநெறி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

ஷ பாடல்-௭௮.

பொருளிற்கு வேறுப் பேரந்தா னென்று
மருளேயு ளத்தை மறைக்கும் பவத்தி
னியங்கா தலவா தெங்குமில் லாது
வயங்கா தகற்றுக வள்ளலென் றிரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

வேதாந்த சாரமே சாரமென் றறியாது
வீணு டொலைத்த பாவி
மேன்மேலு மெய்ஞ்ஞான வின்பமனு காதபாழ்
மெய்யைமெய் யென்ற பாவி
சோதிப்பிர காசச் சுயஞ்சோதி யணுகத்
தொழுந்துறைக ளற்ற பாவி
சுகநிட்டை பாராத விழியெனு முகத்திலிரு
தொள்ளையொ டிருந்த பாவி
கோதிலும தடிபணிகி லாதசிர சென்றகற்
குன்றைச் சுமந்த பாவி
கொடியமா பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
குடியிருந் தாளு தற்கே
மாதவ வபேதமிலை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

மட்டிகளி லுங்கெட்ட சுட்டிவால் வெட்டிபேய்
மட்டைரட் டித்த பாவி
வஞ்சநம னுக்குவா ரிக்கொடுத் திடவுடலை
வளமாய் வளர்த்த பாவி
சட்டிவைத் துச்சட்டி வாங்கும் பெருந்தொப்பை
சற்றும்வடி யாத பாவி
சண்டாள ருக்குமா சண்டாள ருக்குமா
சண்டாள னான பாவி
பொட்டையிபி லீசுகைக் குட்பட்ட பாவியொரு
போக்குநீக் கற்ற பாவி
போகாத பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
பொய்ம்மைதீர்த் தாளு தற்கே
வட்டமதி வெட்குமுக முள்ளநீர் பின்னொருடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
நாசச் சரீரத்தை நானெ னெனக்குளறு
நாசம் பிடித்த பாவி
நானு விதங்கட்கு மேலான பாவியா
னற்றவமு மற்ற பாவி
கூசாத பாவியாய் பேசாத பாவிமா
கோபம் படைத்த பாவி
கொலைபாவி கொலைபாவி கொலைபாவி கோடானு
கோடிகொலை செய்த பாவி
வேசியர்க ளாசைவினை யகலாத பாவிதீ
வினையுமக லாத பாவி
வீணான பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
மெய்ம்மைதந் தாளு தற்கே

வாசாமகோசரத் துள்ளநீர் பின்றொட
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் நீனே. (௬)

பிரியாத பேரின்ப வனுபூதி யாசைப்
பிறப்புமறி யாத பாவி
பிரபஞ்ச வுறவையொரு சம்மந்தி னோர்கட்
பின்சென்றி டாத பாவி
அருமையா யறிகுறிக ளத்தனையு மெத்திநல்
லறிகுறிக ளற்ற பாவி
அந்தகா ரத்தையே புத்திபுட் கொண்டிவெறு
மஞ்ஞானி யான பாவி
நரசென்ம மாகியு நரர்க்குணங் களவினு
நாடியறி யாத பாவி
நலமற்ற பாவியடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்புதந் தாளு தற்கே
வருகவலை யேகவழி யுள்ளநீர் பின்றொட
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் நீனே. (௭)

தேகாதி யகிலப்பிர பஞ்சமது பொய்யென்று
தேர்ந்தறிவி லாத பாவி
தீபாவி தீபாவி தீபாவி தீபாவி
திவ்வியகுண மற்ற பாவி
மாகவலை குடிகொண்ட பாவிவம் பாகவே
வாதாடு கின்ற பாவி
மாயப் பசாசுகொண் டலைபாவி வீணாக
வாழ்நா ளழித்த பாவி

ஆகாத பாவியா னாகாத பாவியா
        னார்க்குமா காத பாவி
அளவற்ற பாவியடி யேனுமுமை நம்பினே
        னண்டஃணைத் தாளு தற்கே
வாருவழி யேகவொளி யுள்ளநீர் பின்ளுேடர
        வள்ளவிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
        மணியே முகியித் தினே.
மெய்யான பொய்யுடஃல மெய்யென்று மெய்யான
        மெய்யறிவு கெட்ட பாவி
மெய்யான மெய்யேது மறியாத பொய்யான
        மெய்யைப் படைத்த பாவி
பொய்யான தையலரை யையோ வணைக்கசுக
        போகமோ கித்த பாவி
பொய்யான புஃலயான கொஃலயான மஃலயான
        பொய்த்தமொழி கற்ற பாவி
வையாத வையாசை யானதீ யானமா
        மாயைகுடி கொண்ட பாவி
மாகொடும் பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
        வந்திருந் தாளு தற்கே
வையவிழி மையவொளி யுள்ளநீர் பின்ளுேடர
        வள்ளவிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
        மணியே முகியித் தினே.
பசுபாச வாசவிஃன யென்றவெறி கொண்டஃல
        பசாசாடு கின்ற பாவி
பால்பழங் கற்கண்டு சர்க்கரைகண் மொக்கியும்
        பட்டமர மான பாவி

விசனமொடு துக்கமே குடிகொண்ட பாவிபொய்
வேடந் தரித்த பாவி
வித்தகன் றிருவடி தனைத்தொழுது தொழுதழுது
மெய்யருளுரு பாவி
நிசமாக வசைபேசு வார்கள்வாய் தன்னிலே
நிதமா யிருந்த பாவி
நிலையற்ற பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேனி
னேயம்வைத் தாளு தற்கே
வசியமன வாசிவச முள்ளநீர் பின்ரொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௭)

இதமகித மென்றவினை யுங்கொண் டலைந்துசிற்
றின்பம்வேம் புண்ட பாவி
எண்சா ணுடம்புமெவ றுஞ்சான பாவியோ
ரின்பமணை யாத பாவி
பதமற்ற பாவிக் கிறதயு தலைமொட்டை
பரதேசி யான பாவி
பாவிப் பிணங்களைப் பாடித் துதித்துப்
பணம்பறிக் கின்ற பாவி
சதிகெடும் பாழாக்கு மதிகொடும் பாவிபொய்ச்
சத்தியஞ் செய்த பாவி
சர்ப்பநிகர் பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சாரிவந் தாளு தற்கே
மதினமுத லும்வாச முள்ளநீர் பின்ரொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௮)

கைக்குள்வெண் ணெயைவைத்து நெய்க்கழுத பாவிகலை
கற்றுமறி வற்ற பாவி
கற்பக விருக்ஷத்தி னடியிலே காஞ்சிரங்
காய்தேடி நின்ற பாவி
கொக்குப் பிடிக்கநாய்க் குத்தெரியு மோவென்ற
கொள்கைகுடி கொண்ட பாவி
குருடர்களி யானையைக் கண்டகதை போலசற்
குருவையறி யாத பாவி
சர்க்கரை கரும்புகற் கண்டமு திருக்கக்
கசங்குடிக் கின்ற பாவி
தலைகெட்ட பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
றயையைவைத் தாளு தற்கே
மக்கநக ருக்குமணை முள்ளநீர் பின்னொரு டா
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
குரைஷிக் குலக்கொழுந் தானமகு மூதுநபி
கொள்கையறி யாத பாவி
கொறடாத் தனைக்கொண்டு மாட்டினு மறிஞர்பின்
கூடிநட வாத பாவி
அரிசிவிலை புலையறியு மோவென்ற கதைபோல
வகலிற் படைத்த பாவி
ஆருக்கு வைத்தகூ மாயினுஞ் சரிகாணி
லவ்வியடை கின்ற பாவி
விரிதருந் தொப்பையை விருப்பொடு வளர்க்கமேன்
மேலுமலை கின்ற பாவி
விதியற்ற பாவியடி யேனுமுமை நம்பினேன்
வேளையீ தாளு தற்கே

வரிசைதபி வரிசையிக வுள்ளீர் பின்றொடர
வள்ளலிற ரூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (க0)

ஆ பாடல்-அச.

இதற்குமுன் சொன்ன விடைபூ றிரண்டினுற்
பதைப்பற் றிராத பாவியுள் ளத்திறுக்
கென்செய்வ னெனன் றிடைத்திடைந் தழுகுதை
யின்செய்கை யாலொழித் திடுகவென் றிரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

கனமாயை வினையென்ற சனியன் பிடித்துக்
கலங்கித் தவித்த ழுவனோ
காலூன்றி மழைபொழிய வுங்கருணை முகில்வினங்
கவியவிலை யென்ற ழுவனோ
அனியாய மனியாய மனியாய மென்கொடுமை
யனியாய மென்ற ழுவனோ
ஆனாலு மென்போலு மொருபாவி யகிலமதி
லாருளா ரென்ற ழுவனோ
இனியாள்வ ரெவரைய னேயைய னேயென்ன
வேங்கித் துடித்த ழுவனோ
இங்கென்ன செய்வனடி யேனுமமை நம்பினே
னிஷ்டம்வைத் தாளு தற்கே
மனமாயை யற்றமன முள்ளீர் பின்றொடர
வள்ளலிற ரூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (க)

தந்தைதாய் முதலான பந்தங்க ளென்றனைச்
சதிசெய்த தற்க ழுவனே
சாதிவரை தள்ளியே சஞ்சரிக் காமெய்த்
தவக்குறை தனக்க ழுவனே
புந்திமகி ழுண்டுண் டுடுத்துசிற் றின்பவனு
போகந் தனக்க ழுவனே
புனிதனா ஹ்ருதயம் பெருவெள்ள மென்றுதான்
பொங்குமோ வென்றி ழுவனே
எந்தவித மாயினு மிணங்கவில்லை யென்மன
மிணங்கவில்லை யென்ற ழுவனே
என்செய்வ னேழையடி யேனுமுமை நம்பினே
னிதுவேளை யாளு தற்கே
வந்துகுதி கொள்ளுநடை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
மாயாத வோயாவி காரத்தினா லெனது
மனதுநொந் தேய ழுவனே
வஞ்சப்பிர பஞ்சத்தை நெஞ்சத் திருத்தியே
மதிகெட்டு நின்ற ழுவனே
தீயனிவ னென்றேசு கின்றவர் நகைக்கின்ற
தீவினை தனக்க ழுவனே
சீநாயே வோடென் றடித்துத் துரத்துஞ்
சிரிப்பினைப் பட்ட ழுவனே
நாயினுங் கடைகெட்ட நாயினுங் கடைகெட்ட
நாய்போ லலைந்த ழுவனே
நானென்ன செய்வனடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்மைகூர்ந் தாளு தற்கே

வாயாத மாயைசா லுள்ளநீர் பின்றொடரா
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (௫)
பாசக் கயிற்றுவலை வீசிப் பிடிக்கின்ற
　　பாவையர்க் கேய மூவனோ
பத்தியொடு தந்தைதாய் தந்துமோ சஞ்செய்த
　　பல்வினை தனக்க மூவனோ
ஆசைப் பெருக்கைப் பெருக்கப் பெருக்கமும்
　　பாளருக் கேய மூவனோ
அம்மம்ம வென்சொல்லு கேனகில வாழ்வென்னு
　　மக்கினிகள் சுட்ட மூவனோ
பீசேறு பீறற் றுருத்திசத மென்றதைப்
　　பேணுதற் கேய மூவனோ
பேயனென் செய்வனடி யேனுமுனை நம்பினேன்
　　பிழைபொறுத் தாளு தற்கே
மாசிலுப தேசநிலை யுள்ளநீர் பின்றொடரா
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (௬)
எமனைப் பழித்தமட வாரல்கு லென்றபா
　　ழிடிகிணறு வீழ்ந்த மூவனோ
இருகொங்கை யென்றதேன் கொட்டிமண் டைக்கேறி
　　யெரியுதே யென்ற மூவனோ
நிமையா விழிக்கணை தொடுத்துத் துளைக்கவென்
　　னெஞ்சந் துடித்த மூவனோ
நெகிழுங் குழன்மயிர்க் கண்ணியிற் சிக்கியதை
　　நீக்கமுடி யாத மூவனோ

தமியனே னென்செய்வ னென்செய்வ னென்றுபிர
லாபித்து நின்ற ழுவனோ
தந்தையே சொந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே
மமதையில்லாச் சுகுண முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
ஆனந்த மானபர மானந்த மாகா
தவத்தையை நினைந்த ழுவனோ
அகிலமுத லானபா ழாசைமா ளாதவனி
யாயந் தனக்க ழுவனோ
ஈனப் பெருங்காய மென்னதென் பதிலரு
வேக்கந் தனக்க ழுவனோ
எனதாவி யுட்பொருளை வந்துகைக் கொள்வதினி
யென்றெண்ணி நின்ற ழுவனோ
கானலை நிகர்த்தமெய் மெய்யென்ற பொய்தனைக்
கருதுவெறி கொண்ட ழுவனோ
சுன்பியென் செய்வனடி யேனுமுமை நம்பினேன்
கரையேற்றி யாளு தற்கே
வாளுதி பூதமதி லுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
கட்டிப் பிடிக்கினுங் கைக்கடங் காமனங்
கவிவதிலை யென்ற ழுவனோ
கருவிகர ணம்பாய்கு வதுகண்டு கண்கலக்
கங்கொண்டு நின்ற ழுவனோ

வெட்டவெளி தன்னிலே விட்டகங் காரமென
　　மேவிட்ட தற்க ழுவனோ
மெய்யாகி நானென்னு நானா னெனக்குளறும்
　　வெட்கந் தனக்க ழுவனோ
எட்டிரண் டறியாத மூடனா யிருவினைக்
　　கீடாகி நின்ற ழுவனோ
என்னதான் செய்வனடி யேனுமுமை நம்பினே
　　னிஷ்டம்வைத் தானா தற்கே
மட்டினா நிஷ்டைநடு வுள்ளநீர் பின்றொடர
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே.　　(எ)

நீராழு மாகவென் னெஞ்சுருகி நன்னிலையி
　　னிற்கவில்லை யென்ற ழுவனோ
நிஷ்டைக்கு மெட்டாத பேரொளி தியானித்தி
　　னோர்படவி லென்ற ழுவனோ
காராவ நந்தங்கள் போலருள்க விந்திடக்
　　காண்கிலே னென்ற ழுவனோ
கடவுளைத் தேடியிரு கண்ணீர் ததும்பிக்
　　கரஞ்சென்னி வைத்த ழுவனோ
மாரிபோற் பேரின்ப மழைபொழிய விலையென்ற
　　வாய்விட் டிறைந்த ழுவனோ
மனமைந் திடைந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
　　வாழ்வுதந் தானா தற்கே
வாராதி ராதவரு முள்ளநீர் பின்றொடர
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே.　　(அ)

கட்டழகி தன்னையென் கண்ணிலுங் காண்கிலேன்
காண்கிலே னென்ற ழுவனே
கண்மாரி விண்மாரி போற்பொழிய வழுவனே
கைதலையில் வைத்த ழுவனே
கொட்டாவி விட்டுவிட் டேங்கியேங் கிக்கொண்டு
குந்தியுட் காந்த ழுவனே
குட்டிச் சுவர்க்தனிற் போயிருந் தையையோ
கோவென் றிறைந்த ழுவனே
எட்டாத கொம்பினி லிருக்கின்ற தேனே
யிறங்கிடா யென்ற ழுவனே
ஏதென்று சொல்வனடி யேனுமுமை நம்பினே
னிச்சையுட னாரு தற்கே
வட்டமிடு முகில்கவிகை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
என்னசெய் யப்போ கிறேனென்று பாவிதா
னிரவுபக லாய ழுவனே
ஏமசா மம்மென்றி லாதுதேம் பித்தேம்பி
யெரிமூச் செறிந்த ழுவனே
கன்னலமு தேசீனி கற்கண்டு சர்க்கரைக்
கட்டியே யென்ற ழுவனே
கண்ணாட்டி யானவென் கண்மணியை யென்றுதான்
காண்பனோ வென்ற ழுவனே
நன்னேய ராயமகு மூதுபத நம்பியு
நாளுமிக நொந்த ழுவனே
நைந்தழுது நொந்தவடி யேனுமுமை நம்பினே
னன்புகொண் டாளு தற்கே

மன்னுமதி தனினுமொளி யுள்ளநீர் பின்ெறுடர
 வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே. (க0)

ஆ பாடல் - கச.

இறந்தொழி தற்கே யியங்கிய தன்மையின்
மறைந்தொழி யாது மாறு யிருப்ப
தொன்றுவ தென்றே வொன்றமேறுன் றும
னின்றிடற் கருள்கென நின்றழு திரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

ஞானகுரு நாதனற் பதநிதந் தொழுதழுது
 நாடுவது மெக்கா லமோ
நான்மறை தனக்குமெட் டாதநா லாம்படியி
 ளுனேற லெக்கா லமோ
ஊனேடிருந்தவுற வற்றமுற வுற்றுவீ
 டீட்புகுவ தெக்கா லமோ
ஒப்புவமை செப்பரிய கர்ப்பூர தீபமென
 வொன்றுவ தெக்கா லமோ
தானே யெனைப்பெற்ற மானே வருந்தியரு
 டருவதினி யெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
 சமயமீ தாளு தற்கே
வானமெல் லாமகிமை யுள்ளநீர் பின்ெறுடர
 வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே. (க)

வேடிக்கை யும்பகட் டும்பிலுக் குஞ்சொகுசும்
விட்டொழிவ தெக்கா லமோ
வீணிரக் கங்களு மூணுறக் கங்களும்
வேரறுவ தெக்கா லமோ
தாடிமீ சைகளைத் துந்துவ மிலாருறவு
சையென்ப தெக்கா லமோ
சண்டைநின் றிடுவதும் மண்டைபிண் டுடைவதும்
சள்ளென்ப தெக்கா லமோ
சாடாது சமநிலையி னின்றுசம ரசமீது
சாடூர்வ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே
வாடிக்கை யாய்க்கருணை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளவிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
சொல்லரிய சுகவாரி யமிழ்துண் டொடுங்கித்
துடிப்பொழிவ தெக்கா லமோ
சுந்தரச் சோதிமணி மாலையணி மார்பனைத்
தொழுவதினி யெக்கா லமோ
நல்லநட னம்புரிந் தாடுகரு ணாகர
னடம்புரிவ தெக்கா லமோ
நாடிவலு வாகப் பிடித்திழுத் தென்றனையு
நடியென்ப தெக்கா லமோ
சல்லிக் குணங்கெட்ட புல்லர்களை விட்டுத்
தனிப்பதினி யெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே

வல்லிருளை வெல்லுமொளி யுள்ளநீர் பின்ளுெடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே. (௩)

நயமே யுறைந்தறிவின் மயமே நிறைந்தபொரு
    ஞனணைவ தெக்கா லமோ
நல்லறிஞர் பின்சாடி யில்லுறவு பிஞ்சேரூட
    நாள்வருவ தெக்கா லமோ
பயமே குறைந்தவிரு தயமே செறிந்தவினை
    பாழாவ தெக்கா லமோ
பாடைதனி லேறுமு ஞெளித்தோடி யோடியுட்
    பதிபுகுவ தெக்கா லமோ
தயவுதந் தெனையாண்ட தேவரீர் பாதமலர்
    தனையணைவ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
    சமயமீ தாளு தற்கே
மயிலாடல் போனடன முள்ளநீர் பின்ளுெடர
    வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
    மணியே முகியித் தீனே. (௪)

ஈனந் தரும்புகழ்க் கூடான தேகவுற
    வேகுவது மெக்கா லமோ
இன்றுளோர் நாளைக் கிருப்பதும் பொய்யென்ப
    தெய்துவது மெக்கா லமோ
யானையொட்டகமேறு முடலும்லொட லொட்டையென்
    றறிவதினி யெக்கா லமோ
ஆனந்த மானபொரு ளாநந்த மாயடிமை
    யாவதினி யெக்கா லமோ

தானானே தானானே தானானே யென்றுநான்
றானாவ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தானா தற்கே
வானினுங் கருணைவா னுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

கடன்மடை திறந்தெனை வருண்மடை திறந்தடிமை
கண்குளிர்வ தெக்கா லமோ
கங்கற்ற பேரின்ப வெள்ளத்தின் மூழ்கியென்
கலிதீர்வ தெக்கா லமோ
உடல்குழைய நெக்குருகி விழிநீரு மாறாக
ஆறுவது மெக்கா லமோ
உன்னுளே பற்றியெரி யுந்தீயமர்ந் துளமு
முட்குளிர்வ தெக்கா லமோ
சடைவனோ யிடைகொண்டு மிடைவனோ தேவரீர்
தாம்வருவ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தானா தற்கே
வடிவேது மற்றவடி வுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.

ஈனமின் ஞானோ தயத்தையென் கண்கண்
டிருப்பதினி யெக்கா லமோ
ஏறாத மேட்டுக்கு முத்துலையி னீரிறைத்
திளையாத தெக்கா லமோ

கோனுன குருநாத னும்மடிமை நெஞ்சினிற்
குடிகொள்வ தெக்கா லமோ
குறைவற்ற தேசோ மயச்செல்வம் வந்துகுதி
கொள்வதுவு மெக்கா லமோ
தானே மகிழ்ச்சிபெற் றோனேயென் றன்னைநீர்
தழுவுவது மெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே
வானோர் வணங்குநெறி யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௭)

இலைசருகு கந்தமூ லங்களா லென்கும்பி
யெரியொழிவ தெக்கா லமோ
என்பெலா நெக்குருகி நிற்குநிலை சொக்கிநின்
றின்புறுவ தெக்கா லமோ
உலையிட்ட மெழுகெனப் பாழான கன்னெஞ்ச
முருகுவது மெக்கா லமோ
ஓடியலை சிந்தையு மாடிய கறங்குபோ
லுழலாத தெக்கா லமோ
சலியாது கான்மலை கடன்மீ துறைந்தருட்
டனையணைவ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே
வலியமலை தன்னைநிக ருள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (அ)

ஏதமில் லாதகுரு வடிசென்னி மீதெடுத்
தேந்துவது மெக்கா லமோ
ஏழையடி யேனறிவி லாமலுள றுந்தமிழ்க்
கிரங்குவது மெக்கா லமோ
நீதமத பேதங்க ளற்றுமே யெங்குமிது
செல்வதுவு மெக்கா லமோ
சிறியார் மனைற்சோற்றை நிகரிதென் றறிஞர்பிழை
செப்பாத தெக்கா லமோ
சாதிவரை யற்றகுரு நாதனே முத்திநிலை
தருவதினி யெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே
வாதசம யக்கடப் புள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
மக்கநக ராளும்மு கம்மதி றருல்பாதம்
வருவதினி யெக்கா லமோ
வந்தெனது சிந்தைகுடி கொண்டுமகி ழுண்டடிமை
வாழ்வதுவு மெக்கா லமோ
எக்கால மெக்கால மெக்கால மெக்கால
மென்றழுவ தெக்கா லமோ
எக்கால மெந்தையே தேவரீர் கூடவந்
தெனையாள்வ தெக்கா லமோ
தக்கநிலை மீதிலே சொக்கிமன நிற்குவிறு
சாதருள்வ தெக்கா லமோ
சாவப் பிறந்தவடி யேனுமுமை நம்பினேன்
சமயமீ தாளு தற்கே

வக்கீல்கள் பலகோடி யுள்ளீர் பின்ருேடா
　　வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
　　மணியே முகியித் தீனே. (௪0)

ஆ பாடல்-௧0௪.

அளவிடற் கரிய வரியன காட்சி
யுளபல சமுகத்தி னேதுங்கின் மகிமையைப்
பலகோடி சீடர் பலரி லொருகோடி
நிலனுறு மடியனு நேர்பெற வருள்கென
முன்னிலைக் குருவா முகியித்தீன்
தன்னிலை நோக்கித் தாழ்ந்துவந் திரத்தல்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

ஏகறப் பில்லுல மீனருட் காளான
　　வேழைபங் காளர் கோடி
எங்கள்மகு பூபீன்க ளொருகோடி ஆரிபீ
　　னென்பரெண் ணரிய கோடி
சேகுவொலி மார்கண்முறை முறையாக விறுசாது
　　தேடிவரு வார்கள் கோடி
திவ்யகுண நிலயவுள மாக்களெதிர் கொண்டுதீன்
　　தீனென்று வருவர் கோடி
தேகமழி யாதநற் பாகம் படைத்தமா
　　சித்தர்க ளநந்த கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
　　தீட்சைதந் தாளு தற்கே

மாகோடி சீடர்கண முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
அருள்பொழிய ஞானவா னந்தநட னம்புரிந்
தாடிவரு வார்கள் கோடி
அட்டாங்க யோகநிட் டானுபூ தியர்களே
யளவற்ற கோடி கோடி
நரர்தொழுந் தவராஜ சிங்கங்கள் கோடியெந்
நாளுமுள் ளோர்கள் கோடி
நாசச் சரீரத்தை நேசித்த பாசத்தை
நாசமாக் கினவர் கோடி
சிரம்விரித் தவர்கோடி கரம்விரித் தவர்கோடி
சினமறுத் தவர்கள் கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
நீட்சைதந் தாளு தற்கே
மருவுற்ற மணிமகுட முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
கதியாசை கொண்டதிக துதிபேசி நின்றெதிர்
கைகூப்பி நிற்பர் கோடி
கனிவாய் திறந்தருள் பொழிந்தி டீரோவென்று
கண்மாரி பொழிவர் கோடி
பதியாசை முற்றியிப் பாழாசை யற்றுமுப்
பாழேத்தி னோர்கள் கோடி
பத்திவை ராக்யமொடு முத்திவழி சென்றநிச
பத்தர்கோ டானு கோடி

சிதைவற்ற சிந்தையர்க ளோவனந் தங்கோடி
சின்மயா நந்தர் கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
தீட்சைதந் தாளு தற்கே
மதிகோடி யோற்பிரபை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (ரு)

நடனமிடு வாசிதனி லேறிவரு வார்கோடி
நாடாளு மன்னர் கோடி
நாதாந்த மூர்த்தியர்கள் கோடிநன் மவுனகுரு
நாதாக்கள் கோடி கோடி
திடஞான வைராக்ய வான்கள்பல கோடிநற்
றிவ்யகுண வான்கள் கோடி
சிந்தையற நீக்குதிற மிக்கவொரு மிக்குமிலை
சென்றநிலை யோர்கள் கோடி
செடிகாடு தனிலுறைந் திலைசருகு பக்ஷணஞ்
செய்துலந் தோர்கள் கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
தீட்சைதந் தாளு தற்கே
மடலவிழ் மலர்ப்பாத முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (சா)

நாசமா மோசதுன் பங்கடரு சம்பத்தை
நழுவவிட் டவர்கள் கோடி

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

நாரியென் னுந்தூண்டி லின்மச்ச மாகாத
நடனவுல் லாசர் கோடி
ஆசைக் கடன்மீதி லோடியக் கரைகாணு
மக்கரைக் காரர் கோடி
அவ்வருகு மிவ்வருகு மெவ்வருகு முந்திவந்
தாடிவரு வார்கள் கோடி
தேசோ மயானந்த ஜெயவீர வாண்பிள்ளை
சிங்கங்கள் கோடி கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
தீட்சைதந் தாளு தற்கே
வாசமெவை யினும்வாச முள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
பொன்னாசை பெண்ணாசை மண்ணாசை மண்ணான
பூரணா நந்தர் கோடி
புவிராஜர் கோடிமெய்த் தவராஜர் கோடிநற்
புனிதகவி ராஜர் கோடி
மென்னிமுட் டக்கண்ட மட்டுமருள் வாரியில்
வீழ்ந்துமூழ் குவர்கள் கோடி
வேதவே தாந்திகளு மொருகோடி மெய்ஞ்ஞான
வீடடைந் தோர்கள் கோடி
சின்னவெனை யொத்தவே ழைகளநந் தங்கோடி
சின்னவெனி லேழை கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
தீட்சைதந் தாளு தற்கே
வன்னமணி மலர்மாலை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே

வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௬)

அண்டகோ டிகளுமோ ரணுவைத் துளைத்ததி
லடக்கவல் லவர்கள் கோடி
அறமியற் றுநர்கோடி சரமுயற் றுநர்கோடி
யாளான பேர்கள் கோடி
தொண்டர்சில கோடிபுய ரண்டர்பல கோடிநற்
றுறவோ ரநந்த கோடி
சோதிகண் டிச்சிவெளி சென்றபா னப்பெரிய
தொண்டிகண் டோர்கள் கோடி
செண்டென்ன வகிலமே மையுமெடுத் தாட்டிச்
சிரித்துவரு வார்கள் கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
றீட்சைதந் தாளு தற்கே
வண்டுலவு மலர்மாலை யுள்ளநீர் பின்றொடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே. (௭)

சாசுவத வாநந்த ஞானபத யோகநிலை
சார்ந்தநிறை யோர்கள் கோடி
சர்வபரி பூரணப் பெரியபொரு ளைத்தொழுஞ்
சகசநிட் டையர்கள் கோடி
நாசிநுனி மீதுநட னம்புரிதல் கண்டுபுன்
னகைகொண்டு வருவர் கோடி
நாதமுங் கீதமும் வேதமும் மோதிநன்
நடனமிடு வார்கள் கோடி
தேசுறும் பரவெளியை மனவெளியி னுட்கொண்ட
தேசிக ரநந்த கோடி

தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
நீட்சைதந் தாளு தற்கே
வாசக நிறைந்தநிறை யுள்ளநீர் பின்ரெடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
அவனன்றி யோரணுவு மசையாத தென்றறிந்
தசைவற் றிருப்பர் கோடி
அகிலாண்ட கோடிக ளனைத்துங் கணத்தில்வினை
யாடிவரு வார்கள் கோடி
நவநாத சித்தியும் முத்தியும் மெத்திசையு
நற்றவஞ் செய்வர் கோடி
நாதனே யுமதுபா தாரவிந் தங்களே
நாடினே னென்பர் கோடி
சிவஞான வருணேசர் கோடானு கோடியுப
தேசிக ளநந்த கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
நீட்சைதந் தாளு தற்கே
மவுனகம னக்குளிகை யுள்ளநீர் பின்ரெடர
வள்ளலிற சூல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
மணியே முகியித் தீனே.
முகில்கவியு நயினார்மு கம்மதி றசூலென்ற
முத்தொளியி தென்பர் கோடி
மோனகுரு வானசுல்த் தானப்துல் காதிறு
முகியித்தீ னென்பர் கோடி
மகுபூபு சுபுகானி யென்றபேர் வாழிமேல்
வாழியென் பார்கள் கோடி

வாக்காலும் வாசகத் தாலுமுமை வாழ்த்துவார்
 வாழியென் பார்கள் கோடி
ஜெகஜோதி யானசிற் பரன்வாழி ஜெயஜெயா
 ஜெயஜெயா வென்பர் கோடி
தேவரீர் சீடரடி யேனுமுமை நம்பினேன்
 தீட்சைதந் தாளு தற்கே
வகுதாதை யாளும்வாழ் வுள்ளநீர் பின்றொடர
 வள்ளவிற குல்வ ருகவே
வளருமரு ணிறைகுணங் குடிவாழு மென்னிருகண்
 மணியே முகியித் தீனே (௧0)

ஆக பாடல் - ககச.

முகியித்தீனாண்டவர்பேரிற் பாடிய கொச்சகம்.

அழுக்கைத் துடைத்தணைத் தணைத்துமடி மீதுவைத்தும்
புழுக்கைக் குணமெனக்குப் போவதில்லை யாகையினல்
தழைக்குங் குணங்குடிக்கென் றந்தையே வந்திடுவேன்
பழிக்காம லேழைமுகம் பாருமுகி யித்தீனே. (௧)

பட்டதுவுங் கெட்டதுவும் பாய்முடைந்து விற்றதுவும்
வெட்டவெளியாய் விடிந்தது மின்னம் பாருமையா
கொட்டமெல் லாம்விட்டுக் குணங்குடிகொள் ளாவீணர்
இட்டமென்னை விட்டொழிவ தில்லைமுகி யித்தீனே. (௨)

நாட்டுறவுஞ் சாறிருந்து நம்பிகொலை செய்துமென்னை
ஓட்டாண்டி யாக்கியும்விட் டொழிவதில்லை பாருமையா
கூட்டாவென் கூடக் குணங்குடிக்கு வாரவரை
ஓட்டாமல் வீணரைவிட் டோட்டுமுகி யித்தீனே. (௩)

மேலாங் குணங்குடியின் மெய்ஞ்ஞான வீடுசென்று
நாலாம் படியேறி நாறெளித்தி ருப்பனையா
வாலாய மாகவங்கே மவுன மலரணைமேல்
மாலா யெனையணைய வாருமுகி யித்தீனே. (௪)

ஆக பாடல் - ககஅ.

அகத்தீசன்சதகம்.

குருவணக்கம்.

அவற்றுண் முறைவழி யருந்தவம் யோகம்
எவற்றினு மூந்திய தியல்புடை யாசான்
நன்னயக் கருணை நனிகூரன்பால்
இன்னய மந்திர மியைதலா தலினல்
திருவருள் பெறுவான் சிந்தித்து மெய்ம்மைக்
குருவருள் வேண்டிக் குறையிரந் துயர்த்தது.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

குணங்குடி யார்நற் குணங்குடி யோங்கக்
    கொடுகொடென் றடிக்கடி குணங்கும்
குணங்குடி யார்துற் குணங்குடி போகக்
    குணமெலாந் திரண்டருள் பரப்பிக்
குணங்குடி யேறிக் குறைவற நிறைந்து
    குணக்கட லானமெய்ஞ் ஞானக்
குணங்குடி வாழு மகத்தீச னமென்
    குருபதஞ் சிரத்தின்மேற் கொள்வாம்.

முதலாவது,

குருவருணிலை.

மனத்தைத் தழுவித் தற்காத்துச் சீராடச் செல்வப்பால்
கொடுத்துப் படுக்கவைக்க வரவேண்டும்.

தாயனைய வின்பந் தனைத்தந்து தந்துகை
தழுவிநின் றருள்பு ரியவுந்
தந்தைதா யுந்தானு மாகவு மிருந்தெனைத்
தற்காத்து னருள்பு ரியவுஞ்
சேயென் றிரங்கியணை காலியின் கன்றெனச்
சீராட வருள்பு ரியவுஞ்
செங்கீரை யாடுசிறு மதலைபோற் கொஞ்சிநான்
செல்வமிட வருள்பு ரியவும்
பாயுமடை கால்கண்டு கரைபுரள வருமதிப்
பால்கொடுத் தருள்பு ரியவும்
பக்குவத் தோடுமவு னத்தொட்டி லுக்குட்
படுக்கவைத் தருள்பு ரியவும்
வாயுவைக் கட்டவுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனமிடையாம லொண்ணுமற் பதைத்திடாது
மனமுவந்து வருஷிக்க வரவேண்டும்.

எந்தலையி விட்டவிதி யென்னமோ வென்னநா
னிடையாம லருள்பு ரியவும்

என்செய்தே னென்றடிமை யெண்ணாத வெண்ணெங்க
 ளெண்ணம லருள்பு ரியவும்
பந்தமதி விட்டமெழு கென்ன நெஞ்சுருகிப்
 பதைத்திடா தருள்பு ரியவும்
பாவியாகா தெனைக் கருணைநய னங்கொண்டு
 பார்த்தால லருள்பு ரியவும்
மந்திரங் கொளுமொங் காய்விழா தாதலான்
 மனமுவந் தருள்பு ரியவும்
மாரியினு நின்கருணை மாரியணு மாறாது
 வருஷிக்க வருள்பு ரியவும்
வந்துபணி வார்க்குதவு தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே.

மனந்தானுகச் சகாவென்ற நாடோறும் நகைத்திடாது

தொழும்புகொண்ட துரையே வரவேண்டும்.

தாயாயு மென்றந்தை தானுயு நின்றுநீ
 தானுக வருள்பு ரியவும்
தாபந்த மெல்லா மறிந்தநீ நிஷ்டைச்
 சகாவென்ற வருள்பு ரியவும்
நாயடிய னுய்யும் பொருட்டாக ரட்சித்து
 நாடோறு மருள்பு ரியவும்
நச்சுநச் சென்றெனை யரற்றுறு னென்றெனை
 நகைத்திடா தருள்பு ரியவும்
தூயனே மாயனே நேயனே தாயனே
 தொழும்புகொண் டருள்பு ரியவுந்

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

தோலா வழக்கனிவ னென்றுசொல் லாமலென்
துரையேயு னருள்பு ரியவும்
வாய்மொழி மறக்குமுன் றவராஜ சிங்கமே
வ:ரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.
மனமிடையா தின்ப முறைந்திட ஓய்ந்திடாது
குன்றுகுகை யருள்வர வேண்டும்.
என்றடிமை யாளாவ தென்றெணி யெணிக்கருத்
திடையாம லருள் புரியவும்
இரவுபக லாயிடை யறாதுருகி நாடிநல்
லின்பமுற வருள்பு ரியவும்
உன்றிருப் பொன்னடியு மென்றன் சிரத்தே
யுறைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
ஓடாம லோடியா னுலகைவலம் வந்துகா
லோய்ந்திடா தருள்பு ரியவும்
குன்றங்க டோறுமலே யாதுகுகை யுள்ளாற்
குன்றொன்றை யருள்பு ரியவும்
குருமூர்த்த மாயிருந் துபதேச மோதியக்
குகையுள்வைத் தருள்பு ரியவும்
மன்றுணின் றுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மௌனதே சிகநா தனே.
மனத்தில் மார்க்கவகை வாழ்வித்துச் சுடர்சூக்ஷம
மளித்து அகமுவந்தாதரித்தருள வரவேண்டும்.
வகையொன்று மறிகிலே னிறைவனே சன்மார்க்க
வகையொன்ற வருள்பு ரியவும்

வாழிமேல் வாழியென வாக்குக் கொடுத்தெனையும்
வாழ்வித்த னருள்பு ரியவும்
சுகசுகா தீசச் சுயஞ்சோதி யாயெழுஞ்
சுடரிடற் கருள்பு ரியவுஞ்
சும்மா விருக்கவுஞ் சொல்லாத சூட்சாதி
சூட்சமெற் கருள்பு ரியவும்
அகமகிழ்ந் திடவும்வஞ் சகமகன் றிடவுநின்
னகமுவந் தருள்பு ரியவும்
அஞ்சாத டாவென்று நெஞ்சோ டணைத்தெனைத்
தாதரித் தருள்பு ரியவும்
மகிழா மகிழ்ச்சியொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.
மனத்தினியற்கை யெந்நாளும் வாய்த்திடமாறுமற்
போதுமெனப் பொங்க வரவேண்டும்.
ஈசனே யன்பர்க்கு நேசனே நின்கருணை
யியற்கையோ டருள்பு ரியவும்
எம்பிரா னேயெமக் கிறைவனே நின்கருணை
யெந்நாளு மருள்பு ரியவும்
வாசனே ஞானோப தேசனே நின்கருணை
வாய்த்திடற் கருள்பு ரியவும்
வாகனே யோகனே யேகனே நின்கருணை
மாறும லருள்பு ரியவும்
போஜனே போஜமக ராஜனே நின்கருணை
போதுமென வருள்பு ரியவும்
பூரணா னந்தமே சொந்தமாய் நின்கருணை
பொங்கநின் றருள்பு ரியவும்

மாசங்க டோறுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (கூ)

மனம்முமுனின்று முத்தமிட வுபதேசச் சின்மயம்
அடிமைகொண்டாடி நின்றருள வரவேண்டும்.

முத்துநவ ரத்நமே முழுவயிர மலையேயென்
முன்னின்று னருள்பு ரியவும்
முச்சுடர் பரப்புசெம் பொற்கமல வடியைநான்
முத்தமிட வருள்பு ரியவும்
சித்தனே சித்தர்தொழு முத்தனே செவியிலுப
தேசமெற் கருள்பு ரியவுந்
தெக்ஷிணா மூர்த்தமே பக்ஷம்வைத் திக்கணஞ்
சின்மயம் மருள்பு ரியவும்
அத்தனே யப்பனே யையனே யுய்யவெனை
யடிமைகொண் டருள்பு ரியவும்
ஆனந்த மானபர மானந்த திருநடன
மாடிநின் றருள்பு ரியவும்
வைத்தகரு ணைக்குரிய தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனத்தை யிரட்சித்துத் தினந்தினங் கடாக்ஷித்துக்
கதிதந்து தூக்கித் தொழுதிட வரவேண்டும்.

திக்கற்ற பாவியைப் பக்கத்தில் வைத்திரட்
சித்துநல் லருள்பு ரியவுந்

திருவுள மிரங்கிநின் றிருவடி யளித்துத்
தினந்தினம் மருள்பு ரியவுங்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனிக்குநிக ராகக்
கடாக்ஷித்து னருள்பு ரியவுங்
கன்மந் தொலைத்தே கடைத்தேற்றி வைத்துநற்
கதிதந்து னருள்பு ரியவுந்
துக்கக் கடற்கடந் தக்கரைப் படவெனைத்
தூக்கிவிட் டருள்பு ரியவுந்
துன்பங்க ளெல்லாந் தொலைத்தடிமை யுன்பதந்
தொழுதிடற் கருள்பு ரியவும்
வைக்குமனம் வைத்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனங்கைகாட்டித் தருந்த சதாநந்த அறிவொன்று
அறிந்திட வரவேண்டும்.

காகமாய் நின்றுகத றிக்கதறி யழுமெனைக்
கையணைத் தருள்பு ரியவுங்
கன்மிபடு கண்கலக் கந்தீர வுங்கருணை
காட்டிநின் றருள்பு ரியவுந்
தாய்கைக் குழந்தையென நீகைக்குள் வைத்துத்
தருந்தநல் லருள்பு ரியவுஞ்
சத்தமுகி லெனவின்ப மாமழை சொரிந்திடு
சதாநந்த வருள்பு ரியவும்
ஆகம புராணங்க ளாறுமறி தற்கரிய
வறிவொன்றி னருள்பு ரியவும்

அளகேச னேதுளவ மணிமார்ப னேயுனை
யறிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
வாகனே யேகனே தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனக்கலிதீர்த்துக் கவிகையிட வாட்கொண்டறிந்து
முறையாக மூர்த்திகரம்புருள வரவேண்டும்.

கன்னலின் னமுதெனவு மின்பங் கொடுத்தெனது
கலிதீர்த்து னருள்பு ரியவுங்
காலூன்றி மழைபொழியு முகிலின மெனக்கருணை
கவிகையிட வருள்பு ரியவும்
அன்னையே யுன்னையே நம்பினே னாதரித்
தாட்கொண்டு னருள்பு ரியவும்
ஆருமெனை யாதரிப் பாரிலைப் பாரினி
லதுவறிந் தருள்பு ரியவும்
முன்னாக சொன்னதனை மன்னவர்கண் மன்னனே
முறையாக வருள்பு ரியவும்
முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கு முதல்வனே
மூர்த்திகர மருள்பு ரியவும்
வன்னிநிற மென்னமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧0)

ஆ பாடல் - கஉஅ.

இரண்டாவது,

தவநிலை.

இதனு லெழுந்த வெவ்வகை வணக்கமும்
அதனு லாகிய வங்கமெத் திரமுமே
அமைதரு தவநிலை யணிபெற வருள்கெனச்
சமைதர விரந்து தாழ்ந்துநின் றுயர்த்தது.

மனம்போதித்துப் போதுமெனக்கறந்து கைகொ
டுத்துப் பந்தாடப் பரப்பிவர வேண்டும்.

பொல்லாத காயமல் லாடாது நல்லறிவு
போதித்து னருள்பு ரியவும்
பொங்குமருண் மெய்ஞ்ஞான வனுபோக நிலையெலாம்
போதுமென வருள்பு ரியவும்
கல்லாவி னின்பால் பசிக்குப் புசிக்கக்
கறந்துதந் தருள்பு ரியவும்
கற்பவரை தேடியலை யாதபடி கற்பமுறை
கைக்கொடுத் தருள்பு ரியவும்
பல்லா யிரங்கோடி யண்டமுங் கைக்குளே
பந்தாட வருள்பு ரியவும்
பட்டப் பகற்போல வெட்டவெளி யாயொளி
பரப்பிநின் றருள்பு ரியவும்
வல்லபஞ் சொல்லரிய தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனமுப் பாழின் மூச்சுடர்சேவிக்கத் திறப்படத்
தத்துவஞ் சலியாமலருள வரவேண்டும்.

முத்தர்பணி செய்யவுஞ் சற்றேனு முய்யவு
முப்பாழி னருள்பு ரியவும்
மூச்சைப் பிடிக்கவும் காய்ச்சற்ற பொன்னுன
மூச்சுடரி னருள்பு ரியவும்
சித்துச் சடங்களைத் தெரிசித்து நிற்கவுஞ்
சேவிக்க வருள்பு ரியவுந்
திருவரு ளிரங்கவுங் குருவடி வணங்கித்
திறப்படற் கருள்பு ரியவுந்
தத்துவக் களைகளைப் பற்றறக் களையுமோர்
தத்துவம் மருள்பு ரியவுஞ்
சலியாம லுன்னடிமை கேட்டதெல் லாமனஞ்
சலியாம லருள்பு ரியவும்
மத்தமத முற்றமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனச்சித்திதந்து சித்தம்வைத்துப் பறந்தோடப்பண்ணி
நடனமிட நழுவிடாதருள வரவேண்டும்.

தேவரீர் திருவடிக் காளாக வட்டமா
சித்திதந் தருள்பு ரியவுஞ்
சித்தர்கண மெல்லா மெனக்கரு ளிரங்கவுஞ்
சித்தம்வைத் தருள்பு ரியவும்
பாவியடி யேன்செய்த பாவங்க ளெல்லாம்
பறந்தோட வருள்பு ரியவும்

பக்குவ மறிந்தெனைப் பக்குவ விசேடனாய்ப்
பண்ணிவைத் தருள்பு ரியவும்
நாவிட் டுரைக்கொணாச் சோதிநய னத்தாடு
நடனமிடு வருள்பு ரியவும்
நம்பினே னையனே நட்டாற்றி லென்கைகள்
நழுவிடா தருள்பு ரியவும்
மாவேக மாகமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

இயல்பிருந்து மெலிந்து மெய்ஞ்ஞானஞ் சிற்சுகஞ்
சாகாது செத்திட வரவேண்டும்.

இயல்புகெட் டோனாகி போனா னலைந்திடா
தியல்பொன்ற வருள்பு ரியவும்
இலைசருகு பக்ஷணம் பண்ணியே காந்தமோ
டிருந்திடற் கருள்பு ரியவும்
வெயிலூ டுறைந்தெனது தேகமென் பென்பாய்
மெலிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
மெய்த்தவசு மூட்டவும் பொய்த்தவசை யோட்டவு
மெய்ஞ்ஞான வருள்பு ரியவும்
செயலினை மறுக்கவு முயலினை யறுக்கவுஞ்
சிற்சுகம் மருள்பு ரியவும்
செத்தசவ மென்னக் கிடக்கவுஞ் சாகாது
செத்திடற் கருள்பு ரியவும்
மயில்வெட்கு நடனமொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே

மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநாதனே. (ச)

மனத்தைத் குவித்துக் கொடுங்கைதந் தருகணைத்து அவல
மாகாமற்பார்த்துப் பாதமருள வரவேண்டும்.

கொலைசெயம னுக்குட் படாதெனைக் கைக்குட்
குவித்துவைத் தருள்பு ரியவுங்
கோதைய ரிடுக்குங் கொடுங்கைதரு முன்னின்
கொடுங்கைதந் தருள்புரியவும்
அலைவாய்த் துரும்பென வலைந்தலைகை யாகாம
லருகணைத் தருள்பு ரியவும்
அடியே னுனைத்தேடி யாசைகொண் டதுமவல
மாகாம லருள்பு ரியவும்
பலகா லிரந்தவென் பாலுமன் பான்முகம்
பார்த்துநல் லருள்பு ரியவும்
பன்மலர்க ளேவியர்ச் சனைசெய்து தொழவுநின்
பாதமல ரருள்பு ரியவும்
மலைபோ லெழுந்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (ரு)

மனத்தொழும்பு துலங்கிடக் கசப்பாகக் கழன்றிட
வெல்லா மெண்ணுமல் வரவேண்டும்.

துச்சனே னாயினும் பட்சம்வைத் தென்றனைத்
தொழும்புகொண் டருள்பு ரியவுந்
துரியமா நின்றதுரி யாதீத செஞ்சுடர்
துலங்கிடற் கருள்பு ரியவும்

கைச்சரச மானசிற் றின்பவனு போகங்
கசப்பாக வருள்பு ரியவும்
களகவென் றுனந்த பாஷ்பமிரு கண்ணிற்
கழன்றிடற் கருள்பு ரியவும்
எச்சித்த ஊம்பண்ண வேண்டாமெ னையனே
யெல்லாநீ ரருள்பு ரியவும்
என்னகுறை வந்துபோ மென்றெண்ணு றீரொன்று
மெண்ணுமை லருள்பு ரியவும்
மைச்சுனிச் சரசமொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனம்புகழ்ந்திடப் பொருடந்து நிராகரித்து நெஞ்சுற
வெதார்த்தமிருந்திட வரவேண்டும்.

புகழுவார் புகழும் புகழ்க்குரிய நின்னைப்
புகழ்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
புத்திக்கு மெட்டாது புத்திக்கு ளூற்றவான்
பொருடந்து னருள்பு ரியவும்
நிகழ்பந்து தன்னையும் நிர்த்துளி யாகிட
நிராகரித் தருள்பு ரியவும்
நிருமல சிதாகாச நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருளென்
னெஞ்சுறவு னருள்பு ரியவும்
இகபர மிரண்டென்று வகையுண்ட நீதெனு
மெதார்த்தமதை யருள்பு ரியவும்
என்னுள் ளிருக்குமெங் கோமானென் னுள்ளே
யிருந்திடற் கருள்பு ரியவும்

மகிழ்வோ டெழுந்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனத்தைக் கரையேற்றிக் கைக்கொண்டு சமுகத்
தன்மயம் போனின்ற பூரணவரவேண்டும்.

கங்கற்ற வாழாழி வங்கத்தை யொத்தெனைக்
கரையேற்றி யருள் புரியவுங்
கையைக் கொடுக்கவுங் கையைப் பிடிக்கவுங்
கைக்கொண்டு னருள்பு ரியவுஞ்
சங்கைதரு சங்கத்தை நீக்கவுஞ் சங்கைதரு
சமுகம்வைத் தருள்பு ரியவுந்
தட்டாத நிஷ்டைமீ திஷ்டமோ டிருத்தவுந்
தன்மயம் மருள்பு ரியவும்
பொங்குஞ் செழுஞ்சுடர் பொருந்துகர்ப் பூரமது
போனின்ற தருள்பு ரியவும்
பொன்னடியும் வாழியுன் புண்ணியமும் வாழிபரி
பூரண வருள்பு ரியவும்
மங்களந் தங்குமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனந்தனைக்கொண்டு தாற்பரியம் பாய்ந்து பருவமொன்று
தொலைந்து தொடக்கற வரவேண்டும்.

தஞ்சமே தஞ்சமென் றடையுமென் னஞ்சலி
தனைக்கொண்டு னருள்பு ரியவுந்

தற்பரஞ் சிற்பரத் துட்பரவி நிற்பதோர்
தாற்பரிய மருள்பு ரியவும்
பஞ்சவர் ணப்பரஞ் சோதிகிளி ரிப்பத்தி
பாய்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
பன்மயத் துட்பரவு தன்மயத் துட்பரவு
பருவமொன் றருள்பு ரியவுந்
துஞ்சமொளி கொஞ்சவும் நெஞ்சமும் வஞ்சந்
தொலைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
துக்கவலை வீசுமலை மின்னார்க ளாசைத்
தொடக்கறற் கருள்பு ரியவும்
வஞ்சியரு மொஞ்சவுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனதுக்குச் செல்வந்திறந்து முகூர்த்தமுடிசூட்டி
ஜெயந்தந்து ஜெயமாக வரவேண்டும்.

தேனைப் பழித்தமே யின்பந் தரும்பெருஞ்
செல்வமொன் றருள்பு ரியவுஞ்
சின்மயச் சிந்தா மணிப்பொக்கி ஷத்தைத்
திறந்தளித் தருள்பு ரியவும்
மோனசிங் காசனு திபனுக வைத்திட
முகூர்த்தமிட் டருள்பு ரியவும்
முச்சுடர் பரப்பியொளி பத்திபா யும்மகுட
முடிசூட்டி யருள்பு ரியவுஞ்
சேனு சமுத்திரத் தொடுகின்று வாழ்த்திச்
செயந்தந்து னருள்பு ரியவும்

ஜெயஜெயா ஜெயஜெயா ஜெயஜெயா வென்றடிமை
ஜெயமாக வருள்பு ரியவும்
வானனைய கருணைகொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧௦)

ஆக பாடல்-கரு௲.

மூன்றாவது,

துறவினிலை.

நினைப்பும் விளைப்பு நீத்தலுந் தனிப்பும்
அனைத்தினு மமைத்திட் டாய்ந்தாய்ந்து நோக்கி
விரத மவுனம் விருப்பொடு வெறுப்பெனும்
இரத மமையா தெழுந்துவெட் டகமும்
பற்றிய தவநிலை பதித்த பெருநிலை
சுற்றிய மேன்மைத் துறவா கையினால்
அத்துற வியல்பினை யாண்டகை யருள்கென
வெத்திறத் தினுங்குறை யிரந்திரந் துயர்த்தது.

மனங்களை நீரக்கண் டாண்டகல வொதுக்கியுறைந்திட வரவேண்டும்.

காமக் குரோதமோ கக்கிளை களைந்துநான்
களைதீர வருள்பு ரியவுங்
கரையாத நெஞ்சக் களிம்பெலாந் துரிசறக்
கண்டுநல் லருள்பு ரியவும்
ஆமைமீன் பறவைபோ லடியேனை யாதரித்
தாண்டனைத் தருள்பு ரியவும்
ஆசைப் பசாசமெனை யணுகா தடித்தடித்
தகலவிட் டருள்பு ரியவும்
ஓமங்கண் முதலான நியமங்க ளெல்லா
மொதுக்குவித் தருள்பு ரியவும்
ஊருக்கு ளூர்திரிந் தலையாம லுமதரு
ளுறைந்திடற் கருள்பு ரியவும்

மாமேரு வொத்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனந்தீய்ந்து சேர்ந்து பக்குவம் பத்தியக்காடுறை
கனன்மூட்ட வரவேண்டும்.

தேய்ந்திடவு மீராறு கலைகளும் மனமாயை
தீய்ந்திடவு மருள்பு ரியவுந்
தீராத வல்வினைக டீர்ந்துதிரு வடியினிற்
சேர்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
பாய்ந்தேற வும்வாசி நன்றேற வும்பெரும்
பக்குவ மருள்பு ரியவும்
பத்தியுஞ் சித்தியும் முத்தியின் முற்றுமோர்
பத்தியும் மருள்பு ரியவும்
காய்ந்தசரு கிலைபுனற் காய்கனிக ளுண்டுண்டு
காடுறைய வருள்பு ரியவும்
கட்டையைச் சுட்டுக் கருக்குமெய்ஞ் ஞானமாங்
கனன்மூட்டி யருள்பு ரியவும்
மாய்ந்துமா யாதமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனத்தின் பேர்பிடுங்கி நலம்பெற நாளுமஞ்சானத்தீ
நீறச் சித்தித்திட வரவேண்டும்.

பேயைப் பழித்தபெண் பேய்கொண்டிடார் கொண்ட
பேரொன்று மருள் புரியவும்

பிள்ளைக ளெனுங்கூளி பலகூளி யென்னைப்
பிடுங்கிடா தருள்பு ரியவும்
நாயைப் பழித்தபேய் நாயினுங் கடையே
னலம்பெறற் கருள்பு ரியவும்
நல்லரு ளிரங்குமுன் பாதார விந்தமெந்
நாளுமெற் கருள்பு ரியவும்
தீயைப் பழித்தீசெந் தீயவஞ் ஞானமாந்
தீநீற வருள்பு ரியவும்
சித்தம்வைத் தத்தனே சித்திதரு முத்திசித்
தித்திடற் கருள்பு ரியவும்
மாயைப் பழிப்பற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனம் நிலையாநிறுத்திப் பாழாகப்பருவம்
அறைந்தானந்தமருள வரவேண்டும்.

நிசமான தெய்வமுனை யன்றியுண் டென்றடிமை
நிலையாம லருள்பு ரியவும்
நீர்க்குமிழி யொத்தகா யத்தைநிலை யத்தினு
நிறுத்திவைத் தருள்பு ரியவும்
பசுபாச பாசமும் பாவையர்க ணேசமும்
பாழாக வருள்பு ரியவும்
பத்திமார்க் கந்தரும் முத்திமோ கந்தரும்
பருவமொன் றருள் புரியவும்
அசரசர பேதமா யாடுவது மீதென்
றறைந்தறைந் தருள்பு ரியவும்

அஞ்ஞான மூடந் துறக்கவு மெய்ஞ்ஞான
　　வானந்த மருள்பு ரியவும்
வசமான தேகனே தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே.　　　　(௪)

மனமெய்தி யெண்ணம் மிஞ்ஞாக மடியாமல் தள்

ளென்று தள்ளாது வரவேண்டும்.

எங்களா லொன்றுமிலை யெதுவுமுன் றருமமென்
　　றெய்திடற் கருள்பு ரியவும்
எண்சா ணுடம்பினுஞ் சிரசேபிர தானமென்
　　றெண்ணமொன் றருள்பு ரியவும்
மங்கையர்கள் கொங்கையெனு மண்கட்டி மீதிஷ்ட
　　மண்ணாக வருள்பு ரியவும்
மாறாத புண்ணான வல்குலாம் படுகுழியில்
　　மடியாம லருள்பு ரியவும்
தங்கத்தை யுஞ்செங்க லென்றெண்ணி யேதள்ளு
　　தள்ளொனற் கருள்பு ரியவுந்
தந்தையே யுன்றனக் கென்றனை யளிக்கிறேன்
　　றள்ளாம லருள்பு ரியவும்
வங்கமென வோடிமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே.　　　　(௫)

மனத்தின் வல்லபம் வஞ்சமற வுட்குளிர ஆடாடிப்
போகாமற் போக வரவேண்டும்.

வலைவீசு மூலையரைக் கொலைஞரென் றெண்ணுமோர்
வல்லப மருள்பு ரியவும்
வஞ்சியெனு மெஞ்சா னுடம்புவெறு நஞ்சென்று
வஞ்சமற வருள்பு ரியவும்
உலையிட்ட மெழுகெனப் பின்னமா யுருகுமன
முட்குளிர வருள்பு ரியவும்
ஓடாம லுந்தேடி வாடாம லும்மெனது
ளோடாடி யருள்பு ரியவும்
புலருமில வைக்காத்த கிளியெனவு முன்னடிமை
போகாம லருள்பு ரியவும்
பூரணா னந்தமய மானபே ரின்பவனு
போகமொன் றருள்பு ரியவும்
மலசலா திகளற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனஞ்சலியாது தள்ளா துட்குளிர்ந் தொட்டாது
நேயம்வைத்து நில்லாது வரவேண்டும்.

சக்களத் திப்போர் கொடுக்கிறா னென்றுநீர்
சலியாம லருள்பு ரியவும்
சண்டிபோற் றிண்டுமிண் டாடுறா னென்றெனைத்
தள்ளாம லருள்பு ரியவும்
ஒக்கவின் றென்னையுய் யக்கொண்டு மையமற
வுட்குளிர்ந் தருள்பு ரியவும்

ஒட்டாத மாமாயை யொட்டினுட் சிட்டெனவு
மொட்டாது னருள்பு ரியவும்
நிற்குநிலை காணாது நிற்குநிலை நிற்கநின்
னேயம்வைத் தருள்பு ரியவும்
நீசனிவ னென்றுபோ திப்பார்கள் போதனையி
னில்லாது னருள்பு ரியவும்
மக்கப் புதைக்குமுன் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனம்போகாது போகவென்றெண்ண வெளிதிற் கைபிடித்துக்

காப்பாற்றி யருள வரவேண்டும்.

பொந்துதே டித்தேடி மேவாத பேரெனப்
போகாது னருள்பு ரியவும்
பொருடேடி யோடியோ டிப்போகு வோரெனப்
போகவிட் டருள்பு ரியவும்
எந்தைமுதல் யாவரும் வந்துகலை யுஞ்சந்தை
யென்றெண்ண வருள்பு ரியவும்
எவராலு மெய்தரிய துறவோடு மற்றுளன
வெளிதிலெற் கருள்பு ரியவுங்
கந்தையைச் சுற்றவுங் கானகஞ் சுற்றவுங்
கைப்பிடித் தருள்பு ரியவும்
கந்தமூ லந்தனைத் தந்துகந் தென்றனைக்
காப்பாற்றி யருள்பு ரியவும்
மந்தைவழி யாயினுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே

மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனப்பொதும்பூசி வியாபியாது வீழ்ந்து
பூவெடுத்தீடேற வரவேண்டும்.

பொன்னைப் பழித்தபொதி கைச்சார்பு மீதிற்
பொதும்பொன்ற வருள்பு ரியவும்
பூவைப் பழித்தநின் பொன்னடியு முன்னடிமை
பூசிக்க வருள்பு ரியவும்
மின்னைப் பழித்தமன முஞ்சஞ் சலத்தோடு
வியாபியா தருள்பு ரியவும்
வேலைப் பழித்தவிழி யார்மயக் களறுதனில்
வீழ்ந்திடா தருள்பு ரியவும்
என்னைப் பழித்தநா னென்பதனை யென்னைவிட்
டெடுத்தெறிய வருள்பு ரியவும்
எவையும் பழித்ததுற வெய்திவெளி யேறிநா
னீடேற வருள்பு ரியவும்
மன்னைப் பழித்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனத்தைப்பார்த்துப் பதமளித்துக் கலிதீர்த்துக் கடாக்ஷித்துப்
பொருடந்து பொன்னடி யருள வரவேண்டும்.

பையலோ நெஞ்சம் பதைத்துருகி நிற்பதும்
பார்த்தேனு மருள்பு ரியவும்
பாவியடி யேன்படுந் துயரைத் தொலைத்துநற்
பதமளித் தருள்பு ரியவும்

கையில்வெண் ணெயைவைத்து நெய்க்கழா வண்ணமென்
கலிதீர்த்து னருள்பு ரியவும்
கன்மங்க ளரவுஞ் சென்மசா பல்லியங்
கடாக்ஷித்து னருள்பு ரியவும்
பொய்யுலக வாழ்வுபிற ருக்கிடவு மெற்குமெய்ப்
பொருடந்து னருள்பு ரியவும்
பொன்னுலகு மண்ணுலகு மின்றிலகு மூன்றிருப்
பொன்னடியை யருள்பு ரியவும்
மையலொ டெழுந்துமெய்த் தேவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧0)

ஆ௳ பாடல் - ௧௬அ.

நான்காவது,

நியம நிவஸம்

பொய்கொலை களவு காமம் பொருளாசை
யிவ்வகை யைவையு மடக்க லியமமும்
பெற்றதற் குவத்தல் பெருந்தவத் தூய்மை
மற்றறி வுணர்தல் வழிபா டியமமும்
நிற்ற லிருத்தல் கிடத்த னடத்தலென்
றாற்றவிந் நான்கா முயரா தனமும்
அவ்விரு வகைக்கு மாதிய மந்தமும்
செவ்விய லாவிவை சிறந்திருந் தமையால்
பிரியாது நியம நிலைபெறற் கருள்கென
விரியா திரந்து வேண்டி யுயர்த்தது.

மனத்தைப்பார்த்துப் பலனிலையாமனில்லாமல்
அணைத்தன்புகூர்ந்தருளவேண்டும்.

பஞ்சரித் துப்பஞ் சரித்தியான் கெஞ்சியது
பார்த்தேனு மருள்பு ரியவும்
பஞ்சைபோ னின்றழும் பாவிக் கிரங்கிப்
பலன்றரவு னருள்பு ரியவும்
நின்சார்பை யன்றிவே றுண்டென்று மென்றென்று
நினையாம லருள்பு ரியவும்
நெஞ்சம் பதைத்துப் பதைத்தடிமை திக்கற்று
நில்லாம லருள்பு ரியவும்
அஞ்சாம லென்றனக் காதரவு சொல்லவு
மணைத்தாண்டு னருள்பு ரியவும்

அருகினி லிருத்தவுந் திருவருள் பொருத்தவு
மன்புகூர்ந் தருள்பு ரியவும்
வஞ்சகரு மஞ்சவுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கரங்கொடுத்தணைத் தடுக்கவைத்துக்
குறைதீர்த்துக் குணமேற்ற வரவேண்டும்.

கானுக் கெறித்தநில வாகாத வண்ணங்
கடாக்ஷித்து னருள்பு ரியவும்
கல்லுக் கிரங்குமழை யாகாத வண்ணங்
கரங்கொடுத் தருள்பு ரியவும்
ஆலவாய்க் குட்கரும் பாகாத வண்ணமு
மணைத்தாண்டு னருள்பு ரியவும்
ஆழித் துரும்பெனவு மாகாத வண்ணமு
மடுக்கவைத் தருள்பு ரியவும்
கோனைப் பழித்தகுடி யாகாத வண்ணமென்
குறைதீர்த்து னருள்பு ரியவுங்
குருவற்ற சீடனென வாகாத வண்ணநற்
குணமேற்றி யருள்பு ரியவும்
மானம்வைத் துதவுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனங்கதறுதற்குங் கலுழுதற்கு மாறாது மாதவமே
நெஞ்சிடையாம லேற்க வரவேண்டும்.

கண்ணே கருத்தேயெ னின்பமே யென்றடிமை
கதறுதற் கருள்பு ரியவுங்

கண்ணீரு மாருத புண்ணீரு மாகவுங்
கலுழுதற் கருள்பு ரியவும்
மண்ணுனை மூவாசை மண்ணுக வுங்கருணை
மாருது னருள்பு ரியவும்
மலைநுழைவு பக்கமும் மனவாசி சொக்கவும்
மாதவ மருள்பு ரியவும்
எண்ணுத வெண்ணமெல் லாமெண்ணி யெண்ணிநெஞ்
சிடையாம லருள்பு ரியவும்
என்றுனை யென்றுனு மொன்றுமிலை யாவுநீ
ரேயேற்க வருள்பு ரியவும்
மண்ணுள்ள சித்தரொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனமுய்ய நிஷ்டைமோக்க முதிர்ந்துகத்துங்
கருணைகூர வரவேண்டும்.

நித்தனே நித்தபரி சுத்தனே சிற்றடிய
னேனுய்ய வருள்பு ரியவும்
நிருவிகற் பங்கொண்ட நின்மலா நந்தசுக
நிஷ்டைவைத் தருள்பு ரியவும்
முத்தனே நற்றவஞ் சித்திக்க வும்முத்தி
மோக்கமொன் றருள்பு ரியவும்
மூலப் பிராணனென வாலைப் பிராயம்
முதிர்ந்திடமு னருள்பு ரியவும்
கத்தனே கத்தனே யென்றிடைய ருமலே
கத்துமெற் கருள்பு ரியவும்

கத்தாத டாவென்கறு பொற்று ளளித்துநற்
கருணைகூர்ந் தருள்பு ரியவும்
வைத்தமோ கத்துடன் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (ச)

மனங்கொள்ளாமற் கொள்ளிவைத் திதயமலர்ந்து சதாநந்தக்
காட்சிக்கண்ணே யருளவரவேண்டும்.

கொண்டார்களைக் கொலும் பெண்டாசை யொன்றடிமை
கொள்ளாம லருள்பு ரியவுங்
கொள்ளிவைத் துடலைக் கொளுத்துமுன் முற்சுடர்க்
கொள்ளிவைத் தருள்பு ரியவுந்
தண்டா மரைக்கமல மென்மட லவிழ்ந்தெனவி
தயமலர்ந் தருள்பு ரியவுந்
தளதளென் றளவில்பே ரொளிகொப் புளித்திடு
சதாநந்த மருள்பு ரியவுங்
கண்டாலு மென்கலிக ளெல்லா மகன்றுபோங்
காட்சிதந் தருள்பு ரியவுங்
கண்கொண்டு காணவுங் கண்கண்ட தெய்வமே
கண்ணேயு னருள்பு ரியவும்
வண்டாய்ப் பறந்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (ரு)

மனத்தின் சமர்த்துச்சார்ந்திட வழிவிட்டு மண்ணுகுரு
வே குறைதீர வரவேண்டும்.

சகக்குதை மாற்றிச் சுகச்சோதி யேற்றுஞ்
சமர்த்தொன்றை யருள்பு ரியவும்

சாட்சாதி யீசுர சொரூபமே யானுனைச்
சார்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
வகையற்ற சமயக் குதர்க்கங்கடத்திநல்
வழிவிட்டு னருள்பு ரியவும்
மண்ணாசை யேகவும் பெண்ணாசை வேகவும்
மண்ணாமு னருள்பு ரியவும்
குகைசேர வும்மாயை நகைதீர வும்மெங்கள்
குருவேயு னருள்பு ரியவும்
கொண்டாட்ட மாகவுங் கொத்தடிமை யாக்கியென்
குறைதீர்த்து னருள்பு ரியவும்
மகத்துவாய் நின்றமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனங்கருதாது கைச்சரச நையாது நம்பிக்கிருபை
கேட்குமுன் வரவேண்டும்.

கஞ்சாவின் வர்க்கமும் கஞ்சினிம யக்கமுங்
கருதாது னருள்பு ரியவும்
கைச்சரச மெல்லாம் கசந்தரச மாகவும்
கைச்சரச மருள்பு ரியவும்
நஞ்சான மூவாசை நஞ்சாக வுந்தேக
நையாது னருள்பு ரியவும்
நாடவும் பாடவுந் தேடவும் மடிமையுனை
நம்பவும் மருள்பு ரியவும்
கெஞ்சாது கெஞ்சுமெற் குன்சார்வு தந்துநற்
கிருபைகூர்ந் தருள்பு ரியவுங்

கேட்டதுகொ டுக்கநான் கேட்டதுகொ டுக்கநான்
கேட்குமுன் னருள்பு ரியவும்
வஞ்சமில் பரமார்த்த தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனநின்று நீங்காது நாட்டநாடாமற் கட்டவிழக்
காடுறைய விரவேண்டும்.

கிட்டே ரயின்னூர்கள் வெட்டையி லழுந்தாது
நின்றிடற் கருள்பு ரியவும்
நீச்சநிலை யற்றயோ னிக்கேணி யாழ்ந்தடிமை
நீந்தாது னருள்பு ரியவும்
நட்டுங் கருந்தேளை யொத்தமுலை யென்றன்மேல்
நாட்டாம லருள்பு ரியவும்
நாறுநா ரியர்கள்புண் ணுற்றமோர் கனவினு
நாடாமல ருள்பு ரியவுங்
கட்டையிற் போமுனே கட்டுபா சக்கயிறு
கட்டவிழ வருள்பு ரியவுங்
காலமுஞ் சென்றுசுடு காடுறையு முன்மனங்
காடுறைய வருள்பு ரியவும்
மட்டமே விட்டமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுன தேசிகநா தனே. (அ)

மனத்திற் குலாவாக் கொள்ளாவக்கரை ஆளாகச்
சிறப்புச்சீராட வரவேண்டும்.

கூசிக் குலாவுமட வார்களைக் கொஞ்சிக்
குலாவாது னருள்பு ரியவுங்

குஞ்சுங் குழந்தையுங் கஞ்சிக்கெ னைக்கோட்டி
கொள்ளாது னருள்பு ரியவும்
ஆசைப் பெருங்கங்கை நீந்தியக் கரைகாணு
மக்கரைக் கருள்பு ரியவும்
ஆளாக வொட்டாத பாழாசை பாழாகி
யாளாக வருள்பு ரியவுந்
தேசிகா நின்றிருச் சமுகதரி சனமாய்ச்
சிறப்புட னருள்பு ரியவும்
செல்வம் பொழிந்தடிமை யல்லாச மாய்நின்று
சீராட வருள்பு ரியவும்
வாசங் கொழிக்கமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧)

மனமேகி யெட்டுதற்கு மனமுவந்து மருவி ஓரா
துரைசெய வரவேண்டும்.

இனவாச மெல்லா மறந்துவன வாசத்தி
லேகிவிட வருள்பு ரியவும்
எட்டாத பேரின்ப வனுபூதி வலியவந்
தெட்டுதற் கருள்பு ரியவும்
மனமாயை சோரவும் வனவாசி யேறவும்
மனமுவந் தருள்பு ரியவும்
மாங்காயில் வண்டுபோ னீங்காத வண்ணமென்
மருவிநின் றருள்பு ரியவும்
-னையன்றி யெனையடிமை கொள்வருண் டென்றடிமை
யோராம லருள்பு ரியவும்

ஓயா தரற்றியுங் கேட்கவிலை யோவதுவு
முறைசெய்து னருள்பு ரியவும்
வனிதையர் முயக்கற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க0)

ஆக பாடல் - கருஅ.

ஐந்தாவது,

வளி நிலை

இம்முறை யகலா தியைந்து தொடர்ந்து
செம்முறை புனையும் யோகஞ் சிறப்ப
உந்தியொடு புணர்ந்த விருவகை வளியுந்
தந்த மியக்கந் தடுப்படு வளிநிலை
என்னும் பான்மையி னிரேசக பூரகத்
தன்ன வாயுவைக் கும்பித் தடக்கும்
படித்திற னருள்கெனப் பணிந்து பணிந்து
முடித்தலை பராவி முன்னிரந் துயர்த்தது.

மனம்விவரித்து வெட்டிவிட் டெண்காலினால் இரு
டரப் பண்புதந்து பறந்தாட வரவேண்டும்.

வெட்டவெளி யாய்ந்ததும் விட்டுவெளி பாய்ந்ததும்
விவரித்து னருள்பு ரியவும்
விட்டகுறை தொட்டகுறை யெட்டியென் னிட்டவர
வெட்டிவிட் டருள்பு ரியவும்
எட்டொன்று மெட்டவும் மீராறு கட்டவு
மெண்காலி னருள்பு ரியவும்
இரவிமதி யேகவும் மிரவுபக லாகவும்
மிருடர வருள்பு ரியவும்
பட்டமது காற்றூற் பறந்தாடு சூத்திரப்
பண்புதந் தருள்பு ரியவும்
பாராதி யண்டப் பரப்பெலாம் யானும்
பறந்தாட வருள்பு ரியவும்

வட்டந் துதிக்குமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனப்பசுவைப் படுக்கவைத்துப் பண்பாகக் கட்டுவதற்குக்
கருணைவைத்து மேன்மேலும் வெருளாமல் வரவேண்டும்.

பாற்பசு தனைப்பக்கு வத்துடன் பதியிற்
படுக்கவைத் தருள்பு ரியவும்
பால்கறந் துண்டுபசி தாகமற யோகநெறி
பண்பாக வருள்பு ரியவும்
காற்பசு தனைக்கா லிரண்டும் முடங்கவெளி
கட்டுதற் கருள்பு ரியவும்
கன்றினுக் குத்தாய் கனிந்திரங் குதலெனக்
கருணைவைத் தருள்பு ரியவும்
மேற்படியி லேற்றியெனை மேலாம் பதந்தந்து
மேன்மேலு மருள்பு ரியவும்
வேதவே தாந்தவெறு வெளிகாட்டி விட்டடிமை
வெருளாம லருள்பு ரியவும்
மாற்படிக் குதவுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனமெட்டொன்றை யேறாமல் வட்டமுறை வைத்
தாட்டி யடக்கிவரவேண்டும்.

எட்டெட்டு மெட்டினுட் கட்டவு மெட்டாத
வெட்டொன்றை யருள்பு ரியவும்

ஈராறு கலையுமிரு நான்குவலை மாட்டிவெளி
யேறுமல ருள்பு ரியவும்
மட்டடங் காதபரி யட்டமும் மேற்சோம
வட்டமுற வருள்பு ரியவும்
மதியமிர்த மும்பொங்கி வழியமூ லக்கனலை
வைத்தெடுத் தருள்பு ரியவும்
அட்டமா சித்திநற் சட்டமா யிட்டமா
யாட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
அழிவின்றி விளைகின்ற வெளிகொண்டு வெளியென்
றடங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
வட்டமதி போலமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனமனை யுறைந்திடற்குச்சரித்து மாட்டிவைத்தடைத்துச்
சார்ந்திடற்குச் சற்றேனும் வரவேண்டும்.

உந்தியின் கீழ்நின்று தித்தசுழு முனைமனை
யுறைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
ஒருநான்கு மாகவு மிருநான்கு மேகவு
முச்சரித் தருள்பு ரியவும்
மந்திரத் தைக்கந் தரத்தூடு வக்கென்று
மாட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
வாயிலோ ரொன்பதும் வன்னிநடு வணையொன்று
வைத்தடைத் தருள்பு ரியவும்
சந்திர சூரிய ரிருவரொரு வரோடொரு வர்நனி
சார்ந்திடற் கருள்பு ரியவுஞ்

சத்தாகி யென்னுளச் சித்தாகி நின்றநீ
 சற்றேனு மருள்பு ரியவும்
வந்தவழி யொளிரமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே. (ச)
 மனமுன்னேற மூட்டிவிளையாட வீடுபுக ஏற்றி
 யேகாம லருள வரவேண்டும்.
மூலவறை யுண்ணின்ற தேசிமேற் கொண்டுநான்
 முன்னேற வருள்பு ரியவும்
மூன்னேறு குதிரைதனை மோனகுற டாக்கொண்டு
 மூட்டிவிட வருள்பு ரியவும்
மேலூரு வீதியில் வையாளி போட்டங்கு
 விளையாட வருள்பு ரியவும்
மேலுமுச் சந்திமேற் சந்திரனல் வந்துமேல்
 வீடுபுக வருள்பு ரியவும்
ஏலேலோ வென்றுகா லிரண்டையு மிழுத்துயர
 வேற்றுவித் தருள்பு ரியவும்
என்னையே மூட்டவு மெம்பிரா னென்னைவிட்
 டேகாம லருள்பு ரியவும்
மாலியு மேலான தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே. (ரு)
 மனமிடையாமல் லென்னை யேற்குமாளாக அயர்ந்து
 நடனமிட நயனமிட வரவேண்டும்.
இடையிங் கலைகள்கூடி யங்குசுழி தடையுணின்
 றிடையாம லருள்பு ரியவும்

என்னையறி யாமலு மொளித்தெனு ளிருந்தாடு
மென்னையெற் கருள்பு ரியவும்
அடைகாயொ டிலைசருகு பக்ஷணம் பண்ணியா
ளுளாக வருள்பு ரியவும்
அஷ்டாங்க யோகநித் திரைகொண்டு சும்மா
வயர்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
நடனமிடு பரியுமண் ளுளவெளி சென்றுதிரு
நடனமிட வருள்பு ரியவும்
நயனநடு வணையினடு வணையுஞ் சுயஞ்சோதி
நயனமிட வருள்பு ரியவும்
வடுவற்ற சடையுற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்திற்குக் கொடுத்துக் கொளுத்தாமலூட்டி உட்புகுந்து
தயைபுரிந்து சார்பொன்ற வரவேண்டும்.

கொள்ளாது வெள்ளம்வரு முன்னணை கோலிக்
கொடுத்துநல் லருள்பு ரியவும்
கும்பித்தி ரேசித்த லொடுகொல்ல னுலையிற்
கொளுத்தாம லருள்பு ரியவும்
உள்ளே முளைத்தெழுந் துயர்பனையி னூறுகள்
ளூட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
ஓடுமோ கடகமு மோங்கார சாரமு
முட்புகற் கருள்பு ரியவும்
தள்ளாத படியடிமை கொள்ளவுந் தாயெனத்
தயைபுரிந் தருள்பு ரியவும்

தானென்று நின்றுதற் காத்திரட் சித்துனது
சார்பொன்ற வருள்பு ரியவும்
வள்ளலாய் நின்றுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனமுளவுகாட்டிக் கட்டியொட்டி லொத்தூதத்
தேயாமற் றிடப்பட வரவேண்டும்.

காயாபு ரிக்கோட்டை கைக்கொள்ளு தற்குளவு
காட்டிவிட் டருள்பு ரியவும்
காலோய்ந் தயர்ந்துவிடு முன்கா லிரண்டினைக்
கட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
ஓயாது கும்பித் திரேசித்த லூட்டங்கு
மொட்டொன்றை யருள்பு ரியவும்
ஒத்தூதி பூதா திரண்டுமொன் றேடொன்று
மொத்தூத வருள்பு ரியவும்
தேயாத விரவிமதி யுந்தேய வுஞ்சுழினை
தேயாம லருள்பு ரியவுந்
தேவரீர் திருவடிக் காளாகி யடியேன்
றிடப்படற் கருள்பு ரியவும்
மாயா மயக்கற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனத்தைக் காட்டிக் காப்பாற்றிப் பீருமற் பெலப்பாடு
நெருங்க நேரிட வரவேண்டும்.

காற்றைப் பிடிக்கவுங் கரகத் தடைக்கவுங்
கட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
கரகந் தனைக்காற் றுருட்டியுடை யாமலுங்
காப்பாற்றி யருள்பு ரியவும்
பீற்றலோ ரொன்பதும் மூடவுங் காற்றதிற்
பீரும லருள்பு ரியவும்
பின்னுமுன் னும்பிறழ வொட்டாது கட்டும்
பெலப்பாடு னருள்பு ரியவும்
நேத்திர மிரண்டுமுன் னேற்றரவு கொண்டிட
நெருக்குண்டு னருள்பு ரியவும்
நெற்றிநே ரிட்டவெளி பற்றிபா யவுநிஷ்டை
நேரிடற் கருள்பு ரியவும்
வாத்தியா ராகமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனந் துள்ளச்சுற்றக்கட்டிக் காத்துக்கூட்டிக்
கொடிபோட வரவேண்டும்.

துள்ளுமன வாசிமேற் கொள்ளவும் வையாளி
துள்ளவுன் னருள்பு ரியவும்
தூரநட வாதுமேன் முச்சந்தி வீதியைச்
சுற்றவிட் டருள்பு ரியவுங்
கள்ளரறி யாதுமுள் ளறையிலென் குதிரையைக்
கட்டிவைத் தருள்பு ரியவுங்

கட்டாம லுங்கதவு சாத்தவும் வாயிலிற்
காத்திருந் தருள்பு ரியவுங்
கொள்ளையிட வோலைவந் தாலும் வெருட்டியே
கூட்டிவிட் டருள்பு ரியவும்
கோட்டையுங் கைவசங் கொண்டுகொண் டுன்றன்
கொடிப்போட வருள்பு ரியவும்
வள்ளலென வோடிமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (கO)

ஆக பாடல்-கசுஅ.

ஆறாவது;

தொகைநிலை.

அடங்கா தடங்கி யமைதற் காகினு
மடங்கா தியங்கு மறிபொறி யதனாற்
பொறியுணர் வெல்லாம் புலத்தின் வழாமை
ஒருவழிப் படுத றொகைநிலைப் புறனென
ஓதிய முறைபோ லொன்றினொ டொன்று
வாதியன் றடாது மடங்கி யொருங்குற
நன்னிலைப் புணர்த்து நாயக வென்றெழு
திந்நிலை யருள்கவென் டிரந்திரந் துயர்த்தது.

மனமிணக்கியேற்றி யடங்கியடைந்து
சார்ந்தொன்றாக வரவேண்டும்.

எந்நாளு மந்திரமு முன்னோத தந்திர
மிணக்கிவைத் தருள்பு ரியவும்
எட்டங் குலத்துக்கு மெட்டாத கந்தரத்
தேற்றிவிட் டருள்பு ரியவும்
அந்நான மீதுகண் ணுக்குமூக் குச்செவி
யடங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
ஆநந்த வொளிகண்டு நான்வந்த வெளிசென்
றடைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
தன்னிலே தானா யயர்ந்தடிமை தன்மயஞ்
சார்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
சர்வபரி பூரண சதாநந்த மோனப்பிர
சாதமொன் றருள்பு ரியவும்

மன்னுமுனி வர்க்குதவு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனமுழங்க மூட்டி மேலேற்றி மேலுமெற்குச்
சந்தானசதாசிட்டை சார்ந்திட வரவேண்டும்.

மூலப்பி ராணனைச் சண்டமா.ருதமென
முழங்கவிட் டருள்பு ரியவும்
மும்மண்ட லங்களும் முட்டும் படிக்கங்கி
மூட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
மேலாம் பதங்காட்டு மெய்ஞ்ஞான நூலேணி
மேலேற்றி யருள்பு ரியவும்
மேலுமே லானநா லாம்படி கடத்திமேன்
மேலுமெற் கருள்பு ரியவும்
சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்ய
சந்தான மருள்பு ரியவுஞ்
சாசுவத சாம்ப்ரதா யத்தொடு சதாசிட்டை
சார்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
மாலையணி மார்பனே தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனத்தைத் திறந்து திறவாமல் கட்டிக் கவிரென்ன
ஆட்டி யாளாக்கியருள வேண்டும்.

திண்டுமுண் டானவா ருதார வீடுந்
திறந்துதந் தருள்பு ரியவும்

திருகுமுரு காகின்ற வாயிலோ ரொன்பதுந்
திறவாம லருள்பு ரியவும்
கண்டசர மாலையங் கென்றுகண் டந்தனிற்
கட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
காலினின் ஞூதமணி யோசைக் கலீர்க்கலீ
ரென்னவே யருள்பு ரியவும்
அண்டர்களு நின்றுதுதி கொண்டிடவு மெனைநடன
மாட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
அஷ்டாங்க யோகநன் னிஷ்டையினும் வைத்தென்னை
யாளாக்கி யருள்பு ரியவும்
மண்டல மெலாந்தொழுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனந் தம்பிக்கத் தம்பனம் பஞ்சாகப் பாழ்தந்து
கருணைக் கதியளிக்க வரவேண்டும்.

தசநாத மாமுன்ன பானவாயு வினையுட்
டம்பிக்க வருள்பு ரியவும்
தாரணியி லங்கென்று முச்சரித் திடுஜலத்
தம்பன மருள்பு ரியவும்
பசுபாச நேசப் பெரும்பாவ மனவிட்ட
பஞ்சாக வருள்பு ரியவும்
பாழான மூன்றுசை பாழாக வும்மூன்று
பாழ்தந்து னருள்பு ரியவும்
சமான சிற்றின்ப விடமுண்டு சாகாது
கருணைகூர்ந் தருள்பு ரியவும்

கருணைநிதி யேசரண மடையுமடி யேற்குநற்
　　கதியளித் தருள்பு ரியவும்
வசியவச னித்தலொடு தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே. (௪)

மனத்தகமாணுகச் சுத்திசெயச் சொக்கிவிட
　　மாறிட வற்றுறுதருள வரவேண்டும்.

அத்தியி லுதித்தெழு மகத்தீயெ ரித்தே
　　யகந்தீய வருள்பு ரியவும்
அத்தீயை நத்திய மிருந்தே யறந்தங்கி
　　யாறுக வருள்பு ரியவுஞ்
சுத்தபரி சுத்தமது வாகதச நாதமுஞ்
　　சுத்திசெய் தருள்பு ரியவுஞ்
சோடசந் தன்னையுஞ் சோமவட் டந்தனிற்
　　சொக்கிவிட வருள்பு ரியவும்
மத்தியி லிருந்தமதி யமுதூற்றி நரைதிரையு
　　மாறிடற் கருள்பு ரியவும்
வாரியை நிகர்த்தவருள் வாரிகரை தத்தவும்
　　வற்றுறு தருள்பு ரியவும்
வத்துமய மாய்நின்ற தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே. (௫)

மனம் வரம் வசியமடர்ந்தடங்கிச் சோர்ந்து
　　சுருண்டிட வரவேண்டும்.

வாதனை யிறக்கவுஞ் சாதனை நிறக்கவும்
　　வரமளித் தருள்பு ரியவும்

வாசிதனி லேற்றவும் பாசவினை மாற்றவும்
வசியமெற் கருள்பு ரியவும்
ஆதார மாறினுஞ் சேதாரம் வாரா
தடர்ந்தேற வருள்பு ரியவும்
அங்கென்று கும்பித்து வங்கென்றி ரேசித்
தடங்கென்ற னருள்பு ரியவும்
சூதான மானவெறு வெட்டவெளி சென்றங்கு
சேர்ந்திடற் கருள்பு ரியவுஞ்
சோதிமணி மண்டபக் கமலா சனத்திற்
சுருண்டிடற் கருள்பு ரியவும்
மாதவர்க் கரசனே தவராஜ சிங்கமே
வஃரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனங்குதித்துக் கூத்தாடக் கிட்டுதற்குக் கிருபை
புகுந் தெப்போது மருளவரவேண்டும்.

குதிகொள்ளு மச்சுமட் டத்தைப் பிடித்துக்
குதித்தேற வருள்பு ரியவும்
கோபுரத் தடியினிற் கொஞ்சிநட னங்கொண்டு
கூத்தாட வருள்பு ரியவும்
கெதிகொண்டு பாய்ந்துபடி யாறுங் கடந்துளுங்
கிட்டுதற் கருள்பு ரியவும்
கெர்ப்பகிர கத்தினிற் குதிரையைக் கட்டவுங்
கிருபைதந் தருள்பு ரியவும்
பொதிகைமா மலையது பொதும்பிலடி யேனும்
புகுந்திடற் கருள்பு ரியவும்

போதுமென வாழ்வதுஞ் சித்திமென் பாக்யமெப்
போதுமெற் கருள்பு ரியவும்
மதியென வெழுந்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனத்தின் றாரணை தம்பிக்கக் கசிந்து கருக்கிப்
பதவிபால் தரவர வேண்டும்.

தசநாடி யும்மூல நாடியு மொடுங்குநற்
றாரணைக ளருள்பு ரியவுந்
தாதுமூந் நான்குமிரு நான்காக வொருநான்கு
தம்பிக்க வருள்பு ரியவுங்
கசியாது சோமவட் டத்துறைபு மயிர்தங்
கசிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
கனலினூற் றத்துவக் குப்பையைச் சுட்டுக்
கருக்கிவிட வருள்பு ரியவும்
பசிதாக மற்றவமு மாற்றவுஞ் சாயுச்சிய
பதவியொன் றருள்பு ரியவும்
பசுவினைப் பதியினிற் கட்டவுங் கற்பகப்
பால்தரற் கருள்பு ரியவும்
வசவிர்த்தி யாகமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனம்வெல்லுதல் விலாசஞ்சு மாறுபடச் சூக்ஷங்
கொள்ளாது குலைந்திட வரவேண்டும்.

வெல்லரிய மாயைதனை வெல்லென்று சொல்லவும்
வெல்லுதற் கருள்பு ரியவும்

விரிமறைகண் முரசறையு மறிவுக் ககண்டித
விலாசமொன் றருள்பு ரியவும்
சொல்லரிய வாசாம கோசர சுபாவஞ்
சுமா றுபட வருள்பு ரியவுஞ்
சும்மாவி ராமலுஞ் சும்மாவி ராநின்ற
சூட்சமெற் கருள்பு ரியவும்
கொல்லரிய பேய்க்குரங் காமனம் பாய்ந்துகுதி
கொள்ளாது னருள்பு ரியவும்
கொலைகேட ரானவைம் புலவேடர் கூட்டங்
குலைந்திடவு னருள்பு ரியவும்
வல்விரு துலைக்கவுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧)

மனமதுகொள்ள வாநந்தங் கடைத்தேறக் கட்டி
நான்புகற்கு நயந்துதந்து வரவேண்டும்.

அஷ்டாங்க யோகமே கிட்டநீ ரிஷ்டம்வைத்
ததுகொள்ள வருள்பு ரியவும்
ஆதிநடு முடிவி லகண்டிதா காரவறி
வாநந்த வருள்பு ரியவுங்
கட்டையிற் போமுனே கிட்டைசா தித்துக்
கடைத்தேற வருள்பு ரியவுங்
காலைப்பி டித்துமே லப்பிரா ணன்றனைக்
கட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
நட்டநடு வீதிமீ தோடியுந் தானற்று
நான்புகற் கருள்பு ரியவும்

நாதநா தாந்தவே தாந்தசா ரத்தையு
    நயந்துதந் தருள்பு ரியவும்
மட்டறிவ தற்கரிய தவராஜ சிங்கமே
    வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
    மவுனதே சிகநா தனே. (௧0)

ஆ பாடல் - கஎ௩.

ஏழாவது,

பொறைநிலை.

தொகுத்துப் பலபுறந் தாவிச் செல்லா
தகத்தே நாட்டி யவ்வரு நிலையொடு
மனத்தினை யொருவழி நிறுப்பது பொறையால்
நினைத்த நினைவை நினைவாக் கொண்டு
பொறுக்கு நிலையினைப் பொருந்த வருள்கவென்
றிருக்குங் கருத்தோ டிரந்திரந் துயர்த்தது.

மனங்கனலைமூட்டிவைத்து முன்னேற்றிச் சீர்பாததீக்ஷை
வைத்துச் சரணமிடச் சரணமிடவரவேண்டும்.

முன்னையே மூட்டுமூட் டென்றுமூ லக்கனலை
மூட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
முன்வைத்த காலையும் பின்வாங்கி டாமலெனை
முன்னேற்றி யருள்பு ரியவுஞ்
சென்னிமீ தேந்தியான் றெண்டனிட் டுய்யவுஞ்
சீர்பாத மருள்பு ரியவும்
தெட்சணா மூர்த்தமாய் நின்றுதரி சனைதந்து
தீக்ஷைவைத் தருள்பு ரியவுஞ்
சந்நிதா னத்திற் சரண்சரண மென்றுநான்
சரணமிட வருள்பு ரியவுஞ்
சட்டமுனி முதலான நாதாக்க ளடியினுஞ்
சரணமிட வருள்பு ரியவும்
வன்னிநடு வணையான தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே

மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧)

மனந்தனை சமர்ப்பொருதக் குதித்தேறக் கொடிபோட
வாடம்பர மாட்ட வரவேண்டும்.

சாட்டியில் லாதுபம் பரமாட்ட வல்லமை
தனைத்தந்து னருள்பு ரியவுஞ்
சரவாள் பிடித்தச்சு மட்டமே விட்டுச்
சமர்ப்பொருத வருள்பு ரியவுங்
கோட்டைவா யிற்படி கடந்தலங் கத்திற்
குதித்தேற வருள்பு ரியவுங்
கொடிமரங் கைக்கொண்டு ஜயமாகி யென்கைக்
கொடிப்போட வருள்பு ரியவும்
ஆட்டுமோர் சக்கரமு மோயாம லாடவா
டம்பர மருள்பு ரியவும்
அகிலாண்ட கோடிக ளனைத்தையு நினைத்தபடி
யாட்டென்று னருள்பு ரியவும்
மாட்டோ மெனுமலே தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௨)

மனத்திற்குச் சாயுச்யஞ்சாதித்துக் கைக்களித்துக் காட்டிப்
போதித்துப் பொருத்திவைத்தருள வரவேண்டும்.

சாதனையி லேற்றவும் வாதனையை மாற்றுமொரு
சாயுச்ய மருள்பு ரியவும்
சட்டக் குழப்பமெல் லாம்விட்டு நன்னிஷ்டை
சாதித்து னருள்பு ரியவுங்

காதிலுப தேசங்க ளோதவும் மாதவங்
    கைக்களித் தருள்பு ரியவும்
கரதலா மலகமென வென்னுக்கு ளென்னையுங்
    காட்டிவிட் டருள்பு ரியவும்
போதனைக் கெட்டாத போதனைக் கைக்கொண்டு
    போதித்து னருள்பு ரியவும்
புத்திக்கு மெட்டாத மத்தியத் தீபம்
    பொருத்திவைத் தருள்பு ரியவும்
மாதாபி தாவனைய தவராஜ சிங்கமே
    வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
    மவுனதே சிகநா தனே.

மனச்சூதுசுருண்டு போதனை போகங் காதல்
கட்டவிழ வரவேண்டும்.

சூதொன்று மில்லாது சும்மா விராநின்ற
    சூதொன்றை யருள்பு ரியவுஞ்
சோம்புதலு மற்றுமாச் சோம்பேறி போலச்
    சுருண்டிடற் கருள்பு ரியவும்
போதனைக் கோதற வற்றுமோர் மெய்ஞ்ஞான
    போதனை யருள்பு ரியவும்
போகங்க ளற்றபரி பூரண நந்தசுக
    போகமெற் கருள்பு ரியவும்
காதலற வுந்திரு வடித்தூளின் மீதடிமை
    காதலுற வருள்பு ரியவுங்
கால்களைக் கட்டவுங் கட்டுமா தாரவன்
    கட்டவிழ வருள்பு ரியவும்

வாதனை யொழிந்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (ச)

மனஞ் சுத்திசெயத் துலங்க நின்றிலங்க விறைஞ்ச வீட்டில்
விட்டு விளக்குவைக்க வரவேண்டும்.

சோற்று லெடுத்தசுவ ரானகா யத்தையுஞ்
சுத்திசெய வருள்பு ரியவுஞ்
சூக்குமங் காரண மகாகார ணத்தொடு
துலங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
ஏற்றபடி யான்மவடி வென்முகத் தெதிர்நின்
றிலங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
இறைவனே யடிமையுனை யேத்தியேத்தித் தொழு
திறைஞ்சிடற் கருள்பு ரியவும்
வேற்றொருவர் காணாத வேதாந்த வீட்டிலெனை
விட்டுடுத் தருள்பு ரியவும்
விழிமாயை யிருடர வொளிருமுச் சுடர்மணி
விளக்கொன்றை யருள்பு ரியவும்
மாற்றுது போற்றுமென் றவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (ரு)

மனத்தைப் பிடித்துப் பிராணே தியங்காமற் சித்திக்க
விழுத் திடையறாது வரவேண்டும்.

பீற்றற் றுருத்தியிற் காற்றெலாஞ் சேர்த்துப்
பிடித்தடைத் தருள்பு ரியவும்

பீற்றலாற் காற்றும் புறத்துப் படாதெம்
 பிரானேயு னருள்பு ரியவுஞ்
சேற்றினிடை நாட்டுமொரு கம்பமென வென்னிலை
 தியங்காம லருள்பு ரியவுஞ்
செத்தாற் பிழைப்பனோ தருணமிது சீக்கிரஞ்
 சித்திக்க வருள்பு ரியவும்
ஏற்றபடி தன்னரசு நாடாக வொட்டா
 திழுத்துவைத் தருள்பு ரியவும்
என்றுமா தவமெய்து மென்றிடையு மேழையேற்
 கிடையறா தருள்பு ரியவும்
மாற்றுமொழி சாற்றாது தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்தைக் கனவென விணக்கிப் பிரித்துப் பேரின்பஞ்
 சிந்தாது தேவனேயருள்புரிய வரவேண்டும்.

இந்த்ரசா லப்புலைச் சேரிவா தனைகளை
 வெனமுடித் தருள்பு ரியவும்
இல்லந் துறக்கவுஞ் சொல்லரிய நல்லறி
 விணக்கிவைத் தருள்பு ரியவும்
பெந்தமது பந்தமது கண்டவிரு ளென்னைப்
 பிரிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
பேராசை கொள்ளவும் பாராசை விள்ளுமொரு
 பேரின்ப மருள்பு ரியவும்
சிந்தாத பேரருட் செல்வமே யென்சிந்தை
 சிந்தாது னருள்பு ரியவுந்

தேவனே தேவாதி தேவனே பரவாசு
தேவனே யருள்பு ரியவும்
மந்தார வேளையிற் றவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனங்கடாக்ஷித்துக் கரைந்திடப் பதித்துப் பக்குவ
மேகாந்தமேறிட வரவேண்டும்.

கதைபேசி யதிலென்ன காரியம் மேதுங்
கடாக்ஷித்து னருள்பு ரியவும்
கல்விகல் லாக்கருங் கல்லாமென் னெஞ்சங்
கரைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
பதியா மனத்தைப் பதைப்பறப் பதியிற்
பதித்துவைத் தருள்பு ரியவும்
பற்றறத் துணிவுகரு முத்தரைப் பணியுநற்
பக்குவம் மருள்பு ரியவும்
இதயந் திறக்கவும் மெதையுந் துறக்குமோ
ரேகாந்த மருள்பு ரியவும்
இல்லாசை யில்லாது வல்லாண்மை கொண்டுவெளி
யேறிடற் கருள்பு ரியவும்
மதிளுங் கடந்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனமண்ணலே வாசந்தஞ் சோதிசுடரிருந்திட
எந்நாளு மருள வரவேண்டும்.

அகமுதற் சகமயக் ககலவும் மகமேவு
மண்ணலே யருள்பு ரியவும்

அல்லவிழ வெல்லவுந் தொல்லையற வெல்லயி
லாநந்த மருள்பு ரியவுஞ்
சுகமீற வும்மனத் தகைமாற வுஞ்சுயஞ்
சோதியெற் கருள்பு ரியவுஞ்
சுருதிமுடி யாய்நின்ற கருதிமடி யாருளஞ்
சுடரொன்றை யருள்பு ரியவும்
இகமொடு பரத்தினு மகமொடு புறத்தினு
மிருந்திடற் கருள்பு ரியவும்
ஏகமற வும்முமது பாதார விந்தமெற்
கெந்நாளு மருள்பு ரியவும்
மகிமைசொல் லற்கரிய தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்திற் கடாக்ஷங் கதிநிறைந்திட நிறுத்தி முதிர்ந்து
முறையாக வரவேண்டும்.

கத்தனே யத்துவித வஸ்துவெற் கேத்துங்
கடாக்ஷம்வைத் தருள்பு ரியவும்
கருதரிய சிற்பரத் துட்பரவு மெய்ப்பொருட
கதியளித் தருள்பு ரியவும்
நித்தியா னந்தமோ னந்தனையென் சிந்தையு
ணிறைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
நேத்திரத் தாடுமே ஞற்றுமலர் பத்தையு
நிறுத்திவைத் தருள்பு ரியவும்
முத்திக்கு வித்தாய் முளைத்தெழுஞ் சோதியு
முதிர்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்

முப்பாழ் கடத்திவைத் தப்பால் நடத்துமுறை
முறையாக வருள்பு ரியவும்
மத்தியி லுதித்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௧௦)

ஆக பாடல்-கஅஅ.

எட்டாவது,

காட்சிநிலை.

வளிவசப் பட்டும் பொறிவசப் பட்டும்
தெளிவசத் திருந்த சிந்தையை யனைத்தும்
ஒருவழி யோங்கு முயர்மன வழியே
திருவொளி கனிந்து திவலையிற் றிகழ்ந்து
வெளியி லிரவும் விளங்கிய பகலும்
ஒளியா யிருந்த வுவமை யென்னத்
தோற்றுந் தோற்றந் தோற்றவருள் கெனப்
போற்றிப் போற்றிப் புகழ்ந்திரந் துயர்த்தது.

மனமனைந் தர்ச்சிக்கப்பணிந்து வசம்பண்ணிச் சென்
றூடச் சிறியவெற்கருள வரவேண்டும்.

ஆத்தாளை யெனையீன்ற வாலையா நந்தியை
யணைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
அம்பிகை மனோன்மணிக் குண்டலித் தாய்பதமு
மர்ச்சிக்க வருள்பு ரியவும்
பார்த்தாளை யாவையுங் காத்தாளை யென்றும்
பணிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
பரையாளை மாநல்ல சிறையாளை யென்வசம்
பண்ணிவைத் தருள்பு ரியவும்
சேர்த்தாளை வான்கருணை பூத்தாளை யொத்தபடி
சென்றூட வருள்பு ரியவுஞ்
சிறியாளை மெத்தவும் பெரியாளை யறியவுஞ்
சிறியவெற் கருள்பு ரியவும்

மாற்றுள னுப்பாது தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனம்பதம்பணிந்து சேவிக்கச் சிறப்பிடுசரண்புகத்
தடையற வரவேண்டும்.

பத்துவய துடையசிறு பெண்ணென வென்றாய்
பதந்தொழுற் கருள்பு ரியவும்
பாலான வாமம்மைத் துப்பூசை பண்ணிப்
பணிந்திடற் கருள்பு ரியவுஞ்
சித்தந் தெளிந்துபர தெய்வசந் நிதிசென்று
சேவிக்க வருள்பு ரியவுஞ்
சின்மய சிதாகாச தேவதைக் கென்றுஞ்
சிறப்பிடற் கருள்பு ரியவுஞ்
சத்தியத் தொடுபரா சத்திசமு கத்திற்
சரண்புகற் கருள்பு ரியவுஞ்
சங்கநிதி பத்மநிதி போலுதவி யாய்நின்று
தடையறற் கருள்பு ரியவும்
மற்றெவ ரிருந்துமென் றவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனம்முயற்சி மோகங்கடத்திக் காட்டிச் சூக்ஷம்
வகை தொகையாக வரவேண்டும்.

மூலமுத லாறுவரை தாண்டிமேற் றுண்டவு
முயற்சிதந் தருள்பு ரியவும்

மூலவர்க் கங்கனென வாலையைப் பூசிக்க
மோகமெற் கருள்பு ரியவுங்
காலைப் பிடித்திழுத் தூக்கர் தாத்தைக்
கடத்திலைத் தருள்பு ரியவுங்
காலனுக்குங் காலனாகயுங் கற்பமுறை
காட்டிநல் லருள்பு ரியவுங்
தூலத்தை விட்டுவிட வொட்டாது சூக்ஷாதி
சூக்ஷமொன் றருள்பு ரியவுஞ்
சுழியின்ன தென்றுசோ டசமின்ன தென்றுவகை
தொகையாக வருள்பு ரியவும்
வாலாய மாகமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.
மனத்தைக் காட்டிக் கண்ணே தயைபுரிந்து பிரசாதமொன்று
பார்த்துப் பரிகரித்தருள வரவேண்டும்.
கலையாம லீராறு கலையினிலே குலையுமுன்
கட்டிடற் கருள்பு ரியவுங்
காலைப் பிடிக்கிறே னம்மைகுண் டலியையென்
கண்ணையெற் கருள்பு ரியவுஞ்
சலனமற வுங்கருணை நிதியே தயாளனே
தயைபுரிந் தருள்பு ரியவும்
சரணார விந்தமுன் பாதார விந்தப்ர
சாதமொன் றருள்பு ரியவும்
பலகா லிரந்தனும் பலனாக வென்முகம்
பார்த்துநல் லருள்பு ரியவும்
பாவியடி யேன்படுங் கண்கலக் கங்களைப்
பரிகரித் தருள்பு ரியவும்

மலமத்தனையுமற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனமுத்த முத்திரைத் தண்ணீரைத் தள்ளாமற்
றெளித்து சேவிக்க வரவேண்டும்.

மோகந் தவிர்க்கமூலை யாரையணை யாமலுனை
முத்தமிட வருள்பு ரியவும்
மொழியைத் தவிர்க்கவாய் மூடலுட னேமோன
முத்திரையை யருள்பு ரியவுந்
தாகித்த வென்றனுக் கென்னையூட் டாதுநற்
றண்ணீரை யருள்பு ரியவுந்
தாராத வருளெலாந் தந்தடிமை கொள்ளவுந்
தள்ளாம லருள்பு ரியவுந்
தேகத்தை விட்டுவிடு முன் மனந்தேறித்
தெளிந்திடற் கருள்பு ரியவுஞ்
செம்பொனிற மானசிறு வாலையிரு காலையுஞ்
சேவிக்க வருள்பு ரியவும்
மாகத்த ஞானமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௯)

மனத்தின் பேரின்பம் பெண்ணாசையாசை ஆதரிப்பு
நாசமாய் நாளுக வரவேண்டும்.

பேசாது மவுனத் திருக்கவும் பேசாத
பேரின்ப மருள்பு ரியவும்
பெண்ணாசை மண்ணாசை யும்வாலை யம்பிகைப்
பெண்ணாசை யருள்பு ரியவும்

ஆசாபசாசைத் துறந்தவுன் றிருவடியி
　　ஞசைதந் தருள்பு ரியவும்
ஆதரவு மற்ற தரிப்பாரு மற்றவெனை
　　யாதரித் தருள்பு ரியவும்
நாசச் சரீரமு நாசமா முன்புவன
　　நாசமெற் கருள்பு ரியவும்
நானென்ப தற்றுநா னென்ப தற்றுநா
　　னுகை வருள்பு ரியவும்
வாசாம கோசரத் தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்தை யாசைபயங் தடாரித்துத் தாடந்துபாகம்
வைத்துப் பழக்கவரவேண்டும்.

ஆசரித் தம்பிகை தனைப்பூசை செய்துய்யு
　　மாசையொன் றருள்பு ரியவும்
அறமியற் றவுமனத் திறமியற் றவுமெனக்
　　கபயநின் றருள்பு ரியவும்
தாய்செத்த பிள்ளையென வேசற் றிராமற்
　　றடாரித்து னருள்பு ரியவும்
தடையினிற் றடைபடா நின்றெளிரு மெய்த்திருத்
　　தாடந்து னருள்பு ரியவும்
பாசத்தை வீசுமெம னுக்குட் படாதுநின்
　　பாகம்வைத் தருள்பு ரியவும்
பஞ்சாட் சரத்தையுந் துஞ்சாச் சரத்தொடு
　　பழக்கிவைத் தருள்பு ரியவும்

வாசற் கடந்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனங்களித்துக் கனுவென்று நானுண நற்றவந்
துணைத் துறையருள வரவேண்டும்.

காணாத காட்சியைக் கண்டடிமை யுள்ளங்
களித்திடற் கருள்பு ரியவுங்
கண்கொண்டு காணப்படாநின்ற வெவையுங்
கனுவென்று னருள்பு ரியவும்
நாணுமட மாதரைக் கண்ணி னிற்காணுமுன்
நானுண வருள்பு ரியவும்
நாவுருசி தேடுதற் காவிகெட் டலையாது
நற்றவம தருள்பு ரியவுந்
துணைத் துரும்பாக்க வுந்துரும் பைப்பெருந்
துணைக்க வருள்பு ரியவுந்
துரியமய மாய்நின்ற பெரியபொரு ளைத்தொழுந்
துறையொன்றை யருள்பு ரியவும்
வாணாள் விடாதமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனத்தை யடிமைகொண் டனுபூதிமுடித்திடமுடித்
தாண்டித் தந்தருள வரவேண்டும்.

ஆண்டிஞே டாண்டனந் தங்கோடி வைத்தெனையு
மடிமைகொண் டருள்பு ரியவும்

அதிசோதி பரவிக் கிடந்தொளி பரப்புமுன்
னனுபூதி யருள்பு ரியவும்
மூண்டெரியு மங்கியிற் கருவிகர ணங்களை
முழுத்திடற் கருள்பு ரியவும்
மூக்குமுனை வாயிலண் ணாக்கினுனி யாலடைய
மூடிவைத் தருள்பு ரியவும்
தாண்டிமீ ராறுகலை தாண்டாம லுஞ்சுழினை
தாண்டிடற் கருள்பு ரியவுந்
தாண்டாம னின்றமதி மண்டலங் கொண்டவமு
தந்தந்து னருள்பு ரியவும்
மாண்டவையு மாண்டமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்திற்குச் சுகந்துணைதழுவித் தரித்திட ஆட்கொண்டு
ஆளாக்கி யருளவர வேண்டும்.

சுந்தரச் சோதிமணி மார்போ டணைத்துச்
சுகந்தந்து னருள்பு ரியவுஞ்
சொந்தவடி யேன்சிந்தை நொந்திடா வண்ணமே
துணையுநின் றருள்பு ரியவுஞ்
சந்திரோ தயமெனச் சிந்துமொளி தந்துகை
தழுவிநின் றருள்பு ரியவுந்
தளதளென் றவிர்தரு ஜகச்சோதி பரவித்
தரித்திடற் கருள்பு ரியவும்
அந்தரத் துலவுகம னக்குளிகை யொன்றளித்
தாட்கொண்டு னருள்பு ரியவும்

அம்பிகை பதம்பணியு மாளாக வும்மெனையு
      மாளாக்கி யருள்பு ரியவும்
வந்தனங் கைக்கொளுந் தவராஜ சிங்கமே
      வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
      மவுனதேசிகநா தனே. (௧௦)

ஆக பாடல்-௧௧௮.

ஒன்பதாவது,

தியான நிலை.

தோற்றிய காட்சியிற் சுயத்தினைப்பற்றி
யேற்றி யேற்றி யிடம்வல முன்பின்
இயங்கா தோங்கி யெழுமனந் தன்னினை
வுயங்காத் தொன்றி யுண்மையிற் றிகழ
நிறுத்தி வன்மன நிலைதிரி யாமற்
குறித்த பொருளொடு கொளுத்த றியானம்
என்னும் பாங்கி னிம்முறை யருள்கவென்
றுன்னி யுன்னி யுவந்திறந் துயர்த்தது.

மனமோகமதை நாளும் நாட்டிவைத் தவிழாமலவிந்துத்
தேனெழுகச் சிறப்பிட வரவேண்டும்.

நவகண்ட யோகமே நான்கொண்ட மோகமதை
நாளுமெற் கருள்பு ரியவும்
நாவதனை யோட்டிவிட் டந்நாள மாட்டிநிலை
நாட்டிவைத் தருள்பு ரியவும்
அவிழுமொன் பதுவாயி லுங்கட்ட வுங்கட்டு
மவிழாம லருள்பு ரியவும்
அவயவா திகளுநவ கண்டமா யவிழத்
தவிழ்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
நிலையொன் றாயினும் புன்னுனியின் மணியெனத்
தேனெழுக வருள்பு ரியவுஞ்
சிற்றூற லூட்டவுஞ் சித்தாந்த முத்திச்
சிறப்பிட்டு னருள்பு ரியவும்

மவுனமணி யானமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாருணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனம்பெரும்பாதை யென்றில் திர்த்தூளி பண்ணிக்கடந்து
கையூன்றி யொன்றுக்கு ளொன்ருக வரவேண்டும்.

பாலமூந் தாண்டியப் பானடக்கப் பெரும்
பாதையொன் றருள்பு ரியவும்
பாருக்க ளோவனந் தங்களைத் திர்த்தூளி
பண்ணிவிட் டருள்பு ரியவும்
காலா லடர்ந்துசமர் செய்துதல மாறுங்
கடந்திடற் கருள்பு ரியவும்
கண்டத்தை வென்றுகா யாபுரிக் கோட்டையென்
கைப்படற் கருள்பு ரியவும்
ஓலமிட் டோங்கார வுன்னதக் கம்பமங்
கூன்றிடற் கருள்பு ரியவும்
ஓசைமணி மண்டபஞ் சென்றுநின் ஒன்றுக்கு
ளொன்ருக வருள்பு ரியவும்
வாலிபம் மூதிருமுன் றவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாருணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனமூட்புக வொடுங்கிடத் தூங்கிடச் சோபிக்கத்
தகைதீர்ந்திட வேற்றிட வரவேண்டும்.

ஓங்கார மதுகொண் டெழும்பிராண வப்பதியி
னுட்புகற் கருள்பு ரியவும்

உள்ளறையி னுள்ளவொரு மூலையிற் சென்றங்
கொடுங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
தூங்காது தூங்கிசிவ யோகநித் திரைவந்து
தூங்கிடற் கருள்பு ரியவுஞ்
சுடருண்ட கர்ப்பூர வுண்டைபோ னின்றுடல்
சோபிக்க வருள்பு ரியவுந்
தேங்காத் திருக்கருணை வெள்ளம் படிந்துதகை
தீர்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
தேறாத சிந்தையுந் தேறவு மெனைக்கடைத்
தேற்றிவிட் டருள்பு ரியவும்
வாங்காவி ஞேசையொடு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனமங்கங்கென் றுள்ளடங்கிப் பக்குவம்பண்ணி அமிர்த
பானந் திருத்தித் தீரமருள வரவேண்டும்.

ஆயபன் னிருகலையு மாயாது தங்கவும்
மங்கங்கென் றருள்பு ரியவும்
அங்குசிங் கென்றுமைம் பத்தோ ரெழுத்துள்
ளடங்கென்று னருள்பு ரியவும்
பாயவும் வாசிகலை தேயவும் பக்குவம்
பண்ணிவிட் டருள்பு ரியவும்
பாலூற வுஞ்சுழினை மேலேற வும்மமிர்த
பானமெற் கருள்பு ரியவும்
தீயைப் பொருத்தியென் னேயத் திருத்தித்
திருத்திவைத் தருள்பு ரியவுந்

தோரத் தெளிக்கவுஞ் சேரப் பழிக்கவுந்
　　தீரமொன் றருள்பு ரியவும்
மாயையைக் காயவுந் தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுன தேசிகநா தனே.　　　(அ)

மனம்வழிமருவச் சமர்செய்யத் தம்பனம் அடைத்துச்
சரணடைய வரவேண்டும்.

வங்குவங் கென்றுரீங் காரமுட னேகமேல்
　　வழிவிட்டு வருள்பு ரியவும
வாசிதனி லேற்றியெனை மாசற்ற பரவெளியின்
　　மருவவைத் தருள்பு ரியவுஞ்
சங்குசிங் கென்றங்கு சண்டமா ருதமெனச்
　　சமர்செய்ய வருள்பு ரியவுந்
தம்பனங் கும்பித்தி ரேசிக்க வாயுவிட்
　　டம்பன மருள்பு ரியவும்
அங்கடங் குண்டவயிர் தங்கடைந் தென்கட
　　மடைத்துவைத் தருள்பு ரியவும்
அம்மைகுண் டலிபாத மாசரித் துச்சர
　　ணடைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
மங்காத தங்கமே தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே.　　　(கூ)

மனத்தீரஞ் சின்மயமெய்தாம லென்னுள் சுடர்சொந்
தத்தொடருள வரவேண்டும்.

செத்தாலும் வைத்தடிபின் வாங்காது முன்னேறு
　　தீரமொன் றருள்பு ரியவும்

சிற்பர வெளிக்கூடு செல்லவும் சொல்லரிய
சின்மய மருள்பு ரியவும்
எத்தாத முத்திநெறி யேற்றவு மற்றெவையு
மெய்தாம லருள்பு ரியவும்
ஏகவுரு வாகிநின் றெங்குநிறை கின்றபொரு
ளென்னுளுற வருள்பு ரியவும்
சுத்தமய படிகச் சுயஞ்சோதி பரவிமுச்
சுடர்கொழித் தருள்பு ரியவும்
சொக்குமதி மோகமுக வாரியமு ளாட்டவுஞ்
சொந்தத்தொ டருள்பு ரியவும்
வற்றாத செல்வமே தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்தினிஷ்டம் வைத்தென்னை யெற்காராய்ந்து அறிவ
தற்குச் சித்தம்வைத்து செய்யுநல்லருள்
புரிய வரவேண்டும்.

இதமாக வேயடிமை பதமாம் பொருட்டாக
விஷ்டம்வைத் தருள்பு ரியவும்
எல்லாம தாயேது மில்லாது மாய்நின்ற
வென்னையெற் கருள்பு ரியவும்
அதுவேய தானவோ ரருமறைப் பொருளையா
ராய்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
அறிவதற் கரியவறி வாகார மானவுனை
யறிவதற் கருள்பு ரியவும்
சிதையுமித யத்தையுஞ் சிதையா திருத்தவுஞ்
சித்தம்வைத் தருள்பு ரியவும்

சேவடி கொடுத்திருந்த நாயடிய னுக்குதவி
செய்புநல் லருள்பு ரியவும்
மதமற்ற மதமுற்ற தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனத்தைத்தூக்கித் துணிந்திருந்திருக்கும்
நிலையம்நெக்குருக வரவேண்டும்.

தொலையாப் பவக்கட லொருலைத்துமக் கரையிலே
தூக்கிவிட் டருள்பு ரியவுந்
தொல்லைதரு தொல்லுலகை வெல்லவுந் துறவிற்
றுணிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
இலையும் புலர்ந்தசரு குங்கும்பி யெரியற்
றிருந்திடற் கருள்பு ரியவும்
இருகலையி னூடுருவி முக்கலைக் கப்பா
லிருக்குமுன் னருள்பு ரியவும்
நிலையற்ற விதயத்தை நிலையத் திருத்துநன்
னிலையமொன் றருள்பு ரியவும்
நிற்குநிலை சொக்கியா னிற்காது நிற்கவும்
நெக்குருக வருள்பு ரியவும்
மலைவெலாந் தீர்க்கவுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனக்கருத்துக் கற்பித்தொழிந் தொதுங்கி நடந்து
நானெனவரவேண்டும்.

கானக விலங்கினின மாகும்வை ராக்கியக்
கருத்தொன் று னருள்பு ரியவும்

காடுவீ டாகவும் வீடுகா டாகவும்
கற்பித்த லருள்பு ரியவும்
ஊனிறைந் தோருரு வெடுத்தகா யத்துற
வொழிந்திடவு னருள்பு ரியவும்
உண்டுடுத் துப்பூணு மூலகநடை யெனைவிட்
டொதுங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
ஞானோத யங்கண்டு மானாபி மானம்
நடந்திடவு னருள்பு ரியவும்
நானென்ற கற்றநா னானும் வண்ணநீ
நானென்ற தருள்பு ரியவும்
வானுச்சி யுலவுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனத்தி னடனஞ் சந்நிதியிற் சென்று திறந்து
வசம்வளர்ந்தேற வரவேண்டும்.

நாசிநடு வணைநட்ட நடுவினின் றல்லாசு
நடனமிட வருள்பு ரியவும்
நாதநா தாந்தம் முழங்குமோர் தெய்வசந்
நிதியில்விட் டருள்பு ரியவும்
தேசுதரு மோசைமணி மாமண்ட பத்தினுட்
சென்றிடற் கருள்பு ரியவும்
திரையைக் கடந்தங் கடங்கவுள் ளறையைத்
திறந்துநந் தருள்பு ரியவும்
வாசங் கொழித்தகம லாசனத் தையுமென்
வசங்கொடுத் தருள்பு ரியவும்

வற்றாத செல்வங்க ளெத்தேச காலமும்
வளர்ந்தேற வருள்பு ரியவும்
மாசேது மற்றமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௬0)

ஆக பாடல் - ௨0௮.

பத்தாவது,

சமாதி நிலை.

—∘∘⁂∘∘—

ஒன்றிய ததனை யொன்றற் றறுகுணம்
இன்றித் தானுந் தன்பெய ரின்றிச்
சேர்ந்துஞ் சேரா திருந்தவுண் மையோ
டார்ந்து மதுவு மாகா தாக
அங்ஙனங் குறித்த வம்முதற் பொருளொடு
தான்பிற னாகத் தகையது சமாதி
ஆகு மென்றே வந்நிலை யருள்கவென்
றேக மாகி யிரந்திரந் துயர்த்தது.

மனங் கூடுகொள்ளாம லடங்கி யஞ்சி ஒடுங்கி
யொழிதற்கு வரவேண்டும்.

கூடுவிட் டுக்கூடு பாயுங் கருக்குருவி
கூடுறைய வருள்பு ரியவும்
கொல்லனுலை மேனின்று கூத்தாடு குறளிகுதி
கொள்ளாம லருள்பு ரியவும்
ஆடுநற் குண்டலிப் பாம்புமெய்ப் புற்றினு
ளடங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
அஞ்சாத வஞ்சுபுல வேடர்களு மடியனேற்
கஞ்சிடற் கருள்பு ரியவும்
ஓடியுழல் சிந்தையுங் கணமேனு மூசென்
றொடுங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
ஓவியம் போலவே சும்மா திருக்கமற்
றொழிதற்கு னருள்பு ரியவும்

வாடுத லறிந்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணக் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே. (க)

மனந்திகழ்ந்து தீயிற் சரிப்படச் சமஸ்தமும்
ஆட்கொண்டடக்கி வரவேண்டும்.

தீபம் பொருந்துகர்ப் பூரமென வுடலந்
 திகழ்ந்திடற் கருள்பு ரியவும்
தீயிலிட் டென்னைக் கருக்குமுன் பென்னகந்
 தீயிலிட் டருள்பு ரியவுஞ்
சாபங்க ளரச் சமாதிநிறை வேறிச்
 சரிப்படற் கருள்பு ரியவும்
தடையுறா துதவுகற் பகமா யிருந்தே
 சமஸ்தமு மருள்பு ரியவும்
ஆபத்தை யும்மடமை பாபத்தை யுந்தொலைத்
 தாட்கொண்டு வருள்பு ரியவும்
ஆங்கார மெல்லா மடக்கியுன் கைக்குள்
 ளடக்கிவைத் தருள்பு ரியவும்
மாபதவி சேர்த்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
 வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணக் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
 மவுனதே சிகநா தனே. (உ)

மனத்தின் றத்துவந் தான்சாக நான்சாவ நான்வரு
முன் சித்தி சீக்கிரமருள வரவேண்டும்.

தான்செத் திருந்துலக முழுதுமா சாளுமோர்
 தத்துவ மருள்பு ரியவந்

தான்சாக வும்மருந் துணபாரி யாரியான்
ருன்சாக வருள்பு ரியவும்
நான்சாமு ஞன்சாக நாடினே ஞன்சாமு
ஞன்சாக வருள்பு ரியவும்
நாள்வருமு ஞன்சாக நாள்வந்து நான்சாக
நாள்வருமு னருள்பு ரியவுந்
தீஞ்சுதிரு பிடிசாம்ப லாகவுந் தாஞனை
சித்தியெற் கருள்பு ரியவுந்
தேகநிலை யல்லவே திருவரு ளிரங்கிமாச்
சீக்கிர மருள்பு ரியவும்
வாஞ்சாலை யானமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனங்கரைதந்தக் கவிழ்ந்து விளையாட வீடுபுக
எண்ணமின்புற வரவேண்டும்.

கண்ணுறு விண்ணு றெனப்பொங்க வுங்கங்கு
கரைதந்து னருள்பு ரியவுங்
கருணு சமுத்திரம் பரவிவந் தென்னைக்
கவிந்திடற் கருள்பு ரியவும்
விண்ணுடர் போற்றிசெய் யண்ணுவு மென்கூட
விளையாட வருள்பு ரியவும்
வேதவே தாந்தமெல் லாம்விட்டு நட்டநடு
வீடுபுக வருள்பு ரியவும்
எண்ணரிய ஞானவா நந்தமோ னந்தரு
மெணந்தாற் கருள்பு ரியவும்

ஏகதத் துவசொரூ பத்தைமோ கித்தடிமை
யின்புறற் கருள்பு ரியவும்
மண்ணொளிர விண்ணுலவு தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௭)

மனமென்ன மிரங்கித் தீக்ஷைசெய்வித் தொடுங்கி
யுறைந்திட வரவேண்டும்.

இன்றுளோர் நாளையு மிருப்பரென் றெண்ணாத
வெண்ணமொன் றருள்பு ரியவும்
இந்தவடி யானுனது சொந்தவடி யானென
விரங்கிநல் லருள்பு ரியவும்
தென்றிசைக் கைலாச மாம்பொதிகை வாசனே
தீக்ஷைதந் தருள்பு ரியவுந்
தேசிக சிகாமணிய னேயடிமை பண்படச்
செய்வித்து னருள்பு ரியவும்
ஒன்றுக்கு ளொன்றான வொன்றுக்கு ளொன்று
மொடுங்கிடற் கருள்பு ரியவும்
உள்ளுக்கு ளுள்ளுருகி யுள்ளுக்கு ளுள்ளே
யுறைந்திடற் கருள்பு ரியவும்
மன்றிலெவ ருந்தொழுந் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே. (௮)

மனமுனையே தொழ வுண்ணின்று மறந்திடாது வாய்த்திட
நானுக நானறிய வரவேண்டும்.

ஊனான காயமுயிர் போமுனடி யேனுமுனை
யேதொழற் கருள்பு ரியவும்

உயிரினுக் குயிரா யுறைந்தநீ யென்றுமெற்
குண்ணின் றருள்பு ரியவும்
வானுதி பூதலய மானபெரு மானெனை
மறந்திடா தருள்பு ரியவும்
வாக்குமன மணுகாத பூரணந் தானாக
வாய்த்திடற் கருள்பு ரியவும்
நானாக நின்றநா னானாக நின்றநா
னானாக வருள்பு ரியவும்
நான்மறையு மறியாத நான்மறையி னுட்பொருளை
நானறிய வருள்பு ரியவும்
மானென விரைந்துமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனமடர்ந்து பகர்ந்தீதென் றிருந்திட
மதமண்ணாக வரவேண்டும்.

அதிமோக மாகிமெய்ஞ் ஞானவா னந்தத்
தடர்ந்தேற வருள்பு ரியவும்
அங்கிங்கெ னாமலெங் கெங்குமது வானதெது
வதுபகர்ந் தருள்பு ரியவும்
இதயங்க ணின்றுமித யங்களறி தற்கரிய
தீதென்று னருள்பு ரியவும்
ஏகமா கியபரா பரமுமென் பரமா
யிருந்திடற் கருள்பு ரியவும்
மதமத்த னையுமற்ற மதமூற்றி யானுமும்
மதமாக வருள்பு ரியவும்

மனமயக் கந்தரும் மென்மயக் கம்வெறும்
　　மண்ணுக வருள்பு ரியவும்
மதிமுகத் தழகனே தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே. (எ)

மனமைய மணைகால் பாதுகாத்துப் பாரிசப்
பம்பரமாட வரவேண்டும்.

அடியனே னுய்யவு மாதரவு செய்யவு
　　மையமற் றருள்பு ரியவும்
அன்புமழை சொரியவா றுய்ப்பெருகி வந்துமற்
　　றணைதத்த வருள்பு ரியவுங்
கடலின்மடை போலுமென் கண்மடை திறக்கவும்
　　கால்பாய வருள்பு ரியவுங்
கதியான பூமியுயி ரேற்றியதை யும்பாது
　　காத்துநின் றருள்பு ரியவும்
படுபாதி பங்குபற் றுமலும் முழுதுமென்
　　பாரிசத் தருள்பு ரியவும்
பாசமற் றிடவுநன் னேசமுற் றடிமைபம்
　　பரமாட வருள்பு ரியவும்
மடமடென நடனமிடு தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே. (அ)

மனமன்பறிவு வீறுவீடுபதம் பரமடைய வரவேண்டும்.

அகடமுறு சாமர்த்திய மெல்லா மறந்தடிமை
　　யன்புடைய வருள்பு ரியவும்

அதிகப்ர சங்கங்க ளெல்லா மறந்தடிமை
யறிவடைய வருள்பு ரியவும்
வெகுளிவிளை யாட்டுமுத லெல்லா மறந்தடிமை
வீறடைந் தருள்பு ரியவும்
வேடிக்கை யொடுபகட் டெல்லா மறந்தடிமை
வீடடைய வருள்பு ரியவும்
பகடிபரி யாசங்க ளெல்லா மறந்தடிமை
பதமடைய வருள்பு ரியவும்
பாடிப் படித்தகதை யெல்லா மறந்தடிமை
பரமடைய வருள்பு ரியவும்
மகுடந் தரித்தமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
மவுனதே சிகநா தனே.

மனம் போகாமற் புணருதற்குச் செழுஞ்சாரல்
தினந்தந்து நான்சாரநாளுக வரவேண்டும்.

பூஞ்சோலை வாழுமோ ஞனெனவும் வீணிலுன்
போகாம லருள்பு ரியவும்
பொற்று மரைக்குளத் தவளையா காதுனைப்
புணருதற் கருள்பு ரியவுந்
தேஞ்சாறு பாஞ்சாறு பாயுநின் பொதிகைச்
செழுஞ்சார லருள்பு ரியவுந்
திவ்யமா மதுரந் திரண்டமதி யமிர்தந்
தினந்தந் தருள்பு ரியவும்
நான்சாமு ஞன்செத்து நாடோறு முன்சமுக
நான்சார வருள்பு ரியவும்

நாதமும் வேதமும் நாதநா தாந்தமு
　　நாளுக வருள்பு ரியவும்
வாஞ்சித்த லோடுமெய்த் தவராஜ சிங்கமே
　　வரவேண்டு மென்ற னருகே
மாகுணங் குடிவாழு மென்னகத் தீசனே
　　மவுனதே சிகநா தனே. (௯0)

நேரிசையாசிரியப்பா.

இவ்வகை யெல்லா மியைந்தும் பயன்கொளும்
அவ்வகை யெவர்க்கே யாயினும் விதியருள்
அருளுவ தாயி னவரே யுலகெலாந்
தெருளு மூர்த்தித் திருப்பொரு ளென்ப
நல்வழி தேடு நரர்காள்
சொல்வழி யிஃதே துணிந்துகொ ளீரே.

இச்சதகப்
பெயரின் கருத்துப்
பொருளும், கொள்ளுந்
தன்மையும், இச்சதகஞ் சொல்லிய
காரணமும், காரியப்படுதலும், இச்சதகத்திற்
போந்த அதிகாரமும், இவ்வதிகாரத்துட் பொருளும்,
இவற்றி னியல்பும், ஒழுங்கும், இவற்றிற்குப்
பழஞ்சூத்திரக் கோட்பாடும் விளக்கிக்
காட்டி, அதிகாரந்தோறும் பன்மை
யா யொழுகி ஈற்றினொருமை
யாய்முற்றுப்பெற்ற இவ்
வகத்தீசர் சதகத்தின்
அதிகாரத்துறையி
னமைத்த

நிலமண்டிலவாசிரியப்பா.

அருந்தவ முனிவ ரனைவரி னுயர்ந்த
பெருந்தவ முனிவர் பெயரே யாயினும்
அமைவன வமைக்க லாகுமே லாமே
கமைவரு தாபதர் கருத்தஃ தன்றால்
அகமும் புறமு மாயெப் பொருட்கும்
வகைபெற விளங்கு மதியா வுண்மையைக்
காரணத் தானுங் காரியத் தானும்
ஆரணத் தானு மருந்தெளி வானுந்
தொகுக்கவு மிவற்றாற் றொகுத்ததை மறுத்து
வகுக்கவு மாகா வன்மைபூண் டமையால்
அகத்தீ சனுக்கினம் புறத்தீச னென்றோ
தகத்தீச னென்றே யாளவேண் டியதால்

அவ்வகத் தீசனை யானந்தம் பூத்த
இவ்வகத் தீச னின்பமோ டிறைஞ்சித்
தன்பெயர் மாறிக் காரணந் தந்து
பின்பெயர் மாறி யறிவெனப் பிறழ்ந்து
மாயை யுடையான் மனமெனத் தோன்றுஞ்
சாயை யுடைய தாடாண்மை வீரனை
அடக்கி யொடுக்கி யணிகா ரணப்பெயர்
மடக்கி மடக்கி வாரா தாக்கித்
தானே தானுந் தன்மையின் விளங்கற்
கானு முறைசெய்வா னகத்தி னமைத்துத்
தவமும் யோகமுந் தகையென வியல்பின்
அவயவ மெல்லா மருளினோ டளித்து
விளக்கியாட் கொள்கென வேண்டி வேண்டித்
துளக்கி யிரந்துயர் தீரக் கேட்டது.

அகத்தீசர்சதக முற்றுப்பெற்றது.

ஆ பாடல்-உகஅ.

மருதூர் நபியாண்டவரைச்

சுகானுபவமுறத் துதித்தல்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

வெட்டவெட் டத்தளிர்கள் விட்டுப் படர்ந்தடரும்
　　வீசுபா சாட வியெனும்
வினையென்ற பெருமா வனக்கான கக்காடு
　　வெட்டிநிர்த் தூளி பண்ணி
வெகுளிக ளெனும்பல பரட்டுமுட் காடெலாம்
　　வேரோ டறப்பி டுங்கி
விரிகருணை வீரகண் டாமணி யணிந்துதுணி
　　வீரவா யுதம ணிந்து
வெற்றிகொண் டெழுமகங் காரவேங் கைப்புலியை
　　வேட்டையா டித்து ணித்து
வெட்கமொடு துக்கமும் வெருட்சியு மருட்சியும்
　　வெருண்டோட வருமி ராகம்
வெஞ்சின மெனுங்கொடிய துஷ்டமிரு கங்களும்
　　வெடிவா லெடுத்தெ டுத்து
வீறுவிட் டலரியொன் றேடொன்று சேராமல்
　　வெருவியே கிடவ டித்து
வெல்லரிய மாமாயை யெனுமலைப் பாம்பினை
　　விவேகமெனு மண்டா விஞல்
வெட்டிப் பிளந்தபின் மின்னுகர ணத்தொடு
　　விரிந்தோடு கருவி வேரை

மீறிய விசாரமெனு மண்வெட்டி கொடுவெட்டி
மேட்டிமைக ளென்னு மரமும்
வெட்டுண்ட மாறேடு முட்களுஞ் சேர்த்ததின்
மெய்த்தவக் கனலை மூட்டி
விண்டலமு மண்டலமு மொன்றாங் கின்றபெரு
வெளிவாயு வதனை யூதி
மெய்யான வடவன லெனச்சுடர் பரந்தபுன்
விழிமாயை யெனுமி ருளெலாம்
விரிகதிர் வரக்கண்ட பனியின்முக மென்னவழி
விட்டுவெளி வாங்கி யேங்க
வெட்டியைக் கட்டிவழி வெட்டிப் பறிக்கின்ற
வினையறக் காடு வெட்டி
சுட்டபி னகந்தைகுண மென்றகற் பாறையைச்
சுழியெனு முளியி னாலே
சொச்சமற வெட்டிப் பிடுங்கியிடை பிங்கலை
சூட்டியென் னுஞ்ச கட்டிற்
றாக்கிவைத் தேற்றியே தொந்தங்க ளென்னுமொரு
தோல்வடக் கயிறு கட்டித்
துட்டத் துடுக்கெனுங் காமாட்டி யாட்களுந்
தோல்வடந் தொட்டி முக்கத்
தூயமெய்ஞ் ஞானவை ராக்கியக் கசையினாற்
றொண்டுசெய் யென்ற டித்து
தூராதமிடி யெனுந் தொல்லைப் பெருங்கேணி
தூர்க்கவத ணுனி ரப்பிச்
சொற்பிரண வச்சொருப நிச்சயக் கருமுகில்
சூழ்ந்துதங் காவூன் றியே

சுற்றிக் கவிந்துகொண் டானந்த மழைமாரி
சோராம லேபொ ழிந்து
சொல்லரிய நெஞ்சக மெனும்பூமி சுத்தவெளி
யாகவச் சுத்தி ருத்தித்
துய்யசதுர் வேதத்தை நால்வரப் பாக்கியே
துறவெனுங் கிடைம றித்துச்
சுருதிமுடி வென்னுமெய் யறிவுழவு தற்கான
சூத்திரமெ னுங்க லப்பை
துன்பவின் பங்களென் பதிரண்டு மாடாய்ச்
சுருக்கிவார் பூட்டி யிதமாய்த்
துள்ளிக் குதித்தெடுத் தேறியே போகின்ற
துடியடக் கின்ற தடமாய்த்
தூலமொடு சூக்குமத் தாசையு நிராசையாய்த்
தொந்தகிர்த் தொந்த மாகிச்
சோதிமய மாயொன்ற வித்தகப் பண்ணையா
டொட்டிதய மேழி யதனைச்
சொன்னபடி வந்திடக் கௌரிகுண் டலியெனுஞ்
சுழுமுனைத் தாறெடுத்துப்
பட்டும் படாதுவைத் திடைதரிசி லாதுழுது
பல்வருண பேத மென்னும்
பாவிகச் சாதிவரை கின்றகளி யாளரது
பழக்கவழு கக்க லக்கிப்
பழக்கமெனு மடைதலுங் கட்டியு மிதித்தபின்
பழகரிய சமர சமெனும்
படிகொண்ட மூலமுத லாதார மாறும்
பரப்பிப் பரம்ப டித்துப்

பகருமிரு கரைநோக்கு வருசுழியி லமைகின்ற
பலனெனுங் கைகு லுக்கிப்
பாரமலே யோடணு வகண்டமொடு கண்டம்
பரிக்ஷிக்கொ ணுதவி தையைப்
பட்டுமுர் தாதுபிந் தாமலே பாவியே
பருவமது செய்த பின்பு
பாசட ரெடுப்பரென் றெடுப்புநீ ரதனையும்
பார்த்துக் கழித்து விட்டுப்
பத்திவை ராக்கியக் கடன்மடை திறந்துகால்
பாய்ச்சியது பயிரா கவே
பரிபாக பக்குவக் காலமது பிசகாது
பார்த்துப் பதந் தன்னிலே
பற்றிப் படர்ந்ததொண் ணூற்ருறு தத்துவம்
பலகளை யறப்பி டுங்கிப்
பரிபூர்ண மாகவே நாளுக்கு நாட்கதிர்ப்
பலகோ ளறப்ப ழுத்து
பாளையென் னும்பருவ முற்றியே முத்திப்
பலன் பெற்ற சமுசாரிநீ
படைகொண்ட மும்மண்ட லத்தினு முன்மகிமை
பற்றிப் படர்ந்த குருவே
பாதபங் கயமதுக் காளடிமை யாகாது
பாவத் தழுந்து வேனே
பாசவலை வீசியே மோசமது செய்கின்ற
பாவையர்க் காளாவ னே
கொட்டிய கருந்தே ணிகர்த்த விழி மின்னூர்
குவித்தவிரு பொற்கொங் கையுங்

கோசமொடு மும்மத மிறைக்கின்ற கர்விதக்
குஞ்சரக் கொம்பு தானோ
கொஞ்சுகிளி மொழியார்க ளுவுநல் லரவினது
கொடியநச் சுப்பை யதோ
கூரிருட் கூந்தலென் சொல்லுகேன் கோடையிடி
குடிகொண்ட கருமே கமோ
கோதையிள மின்னார்கள் யோனிப் பெருங்கேணி
குறையாத யானை மடுவோ
கூறுமுகி லேழும் படர்ந்துவரு டிக்கினும்
குறையருக் கெடுபள் ளமோ
கொத்துக் கடங்காத மதகரி தனக்குமது
கொப்பமோ படுபள் ளமோ
குருவைத் தொழாமனுக் குப்பைக ளொதுங்குமோர்
குப்பைக் கிடங்கு தானோ
கொலைசெயம னிருக் கின்றபடு களமோ
கொடுஞ்சிங்க மிடிபொ தும்போ
குமுகுமென வதிரசத் தேனொழுகு கனியெனக்
கொண்டு நெஞ்சினை வாட்டுதே
கோளடப் பொன்னிலத் தாசைதரு கின்றதே
கோதையர்கள் காத லாலே
கூளமத ரிப்பதே யல்லா திருந்துநான்
குளிர்காய நேர மில்லையே
கூர்குணம சத்துநிற் கின்றபர வெளியெலாங்
குடிகொண் டிருந்த குருவே
கொடியகெடு மாயையைக் கூடாதிருக்கின்ற
குறியருள்வ தென்று புகலாய்

கோடானு கோடிமறை யாலுமறி யாக்குணங்
குடிகொண்ட கருணை வடிவே
கூவாயி லாகஇல் லல்லாகு வென்பதற்
குரியமகு மூது நபியே.

ஆக பாடல்-உககூ.

தவமேபெற வேண்டுமெனல்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

ஓடியலைந் துழிவ் வையகமுற்று முழன் றுழன் றுந்
தேடியெடுத்த திரவியம்யாவையுஞ் செத்தபின்பு
நாடியெடுப்பது முண்டோமறந்து நடக்குநெஞ்சே
வாடியிறந்தறஞ் செய்வாய்குணங்குடி வாய்த்திடுமே.

பெண்ணாசையென்கின்ற பேய்பிடித்தாடிய பேதைநெஞ்சே
கண்ணாலதில்வருங் கன்மங்கள்யாவையுங் கண்டிலையோ
எண்ணாதபாவங்க ளெண்ணாமற்செய்யுமிப் பேருடம்பு
மண்ணாகநற்றவஞ் செய்வாய்குணங்குடி வாய்த்திடுமே.

ஆடும்பலிபொரு ளாட்சியென் றங்கிங்கு மாயலைந்து
பாடும்படுவதுன் பாரமதோசொல்லு பாழ்மனமே
கூடும்படுபயன் றேடுமெப்பாலுள்ள கூட்டம்விட்டு
வாடும்படும்பெரு முண்மைக்குணங்குடி வாய்த்திடுமே.

ஆதிமுகம்ம தருணாமுகம்ம தருள்விரிந்த
சோதிமுகம்மது தோற்றமுகம்மது தூயவுளத்
தோதுமுகம்மதென் றுண்மைகண்டாலிவ் வுலகினுக்கு
வாதிமுகம்மதி னோடுகுணங்குடி வாய்த்திடுமே.

எல்லாப்படைப்பும் படைத்துமிரணங்க ளீபவனே
அல்லாவொருவ னவனன்றிவேறிலை யாகையினாற்
சொல்லாமற்சொல்லுஞ் சுருதிமுடிவினிற் சொல்லிறந்த
வல்லான்குணங்குடி வாழ்ந்திருப்போமினி வாருமினே.

அய்யோவுலகி லழியாவரம்பெற்றி யாரிருந்தார்
அய்யோவுனக்கந்த வாதரவென்னதி லாசையென்னே

பொய்யானவாழ்வும் புலையாட்டுநம்பும் புதரலர்க்கும்
ஒய்யாரமுள்ள குணங்குடியார்க்கு முறவில்லையே. (௬)

உற்றூரிருந்தென்ன பெற்றூரிருந்தென் னுனக்குதவி
சற்றாயினுமில்லை சொன்னேன்சொன்னே னிதுசத்தியமாய்ச்
செற்றாலும்வைத்தடி வாங்காமனிர்கிற் செயம்பெறலாங்
கற்றாற்குணங்குடி கொண்டிடுவாய்மனக் கண்மணியே. (எ)

எண்சாணுயரத் திருக்கும்பனையி னிறக்கியுண்ணும்
பஞ்சாக்கரமெனும் பாரியகள்ளினைப் பாய்ந்தெடுத்துத்
தஞ்சாவூராளு மகராஜன்பாதந் தனைப்பணிந்தால்
கெஞ்சாக்குணங்குடி கொள்வாயிதுபுத்தி கேணெஞ்சமே. (அ)

படிக்கும்படிக்கு நடக்கின்றதையோவிப் பழஞ்செருப்பா
லடிக்கட்டுமோவுனக் கொத்தாசையாரதை பாவிநெஞ்சே
மூடக்கிப்படுத்துக்கொண் முச்சந்திக்குப்பையின் மோடுகளி
லடக்கிக்குணங்குடி கொள்வாயதுபர மானந்தமே. (௯)

ஆருக்குவந்த விருந்தென்றிராம லொருமையுள்ள
பேருக்குவந்த தெனவேநினைந்து பிரியமுற்றா
ரூருக்கமைந்ததோ ரன்னங்களுண்டுண் டொன்றும்முறையாப்
பாருக்குணல்ல குணங்குடிபோய்ப்பள்ளி கொண்டிடுமே. (௰)

மூலமுகம்மது முப்பாழ்முகம்மது மோனமுள்ள
பாலமுகம்மது பக்தியுள்ளோர்களும் பாய்ந்தெடுக்கும்
வேலுமுகம்மது வேதாந்தமூல விளக்குடைய
கோலுமுகம்மது குன்றாக்குணங்குடி கொண்டவர்க்கே. (௧௧)

நாளைக்கிருந்திட லாமெனவெண்ணி நடுநெஞ்சமே
நாளைக்கிருப்பதை நம்புவதோவில்லை நானிலத்தில்
நாளைக்கும்பின்னைக்கும் நாமிருப்போமென்னு நாட்டமற்றெவ்
வேளைக்குநல்ல குணங்குடிவாழ்ந்திரு வேளையிதே. (௧௨)

நாட்டமென்றேயிரு வுன்னிருபாதத்தி னன்னிலையின்
ஓட்டமென்றேயிரு வொன்றானவக்கர மோதியதின்
ஆட்டமென்றேயிரு தோற்றமெவையு மலியுடைய
நீட்டமென்றேயிரு நெஞ்சேகுணங்குடி நிச்சயமே.

நாடுநகருண்டு நல்லோர்களுமுண்டு நாதனுமுண்
டோடுமெனக்குண்டென் றெண்ணியுன்கையி லுடல்பசித்தார்
போடென்றுகொண்ட கவளத்தைவாங்கிப் புசித்துக்கொண்டு
பாடு குணங்குடி வாழ்ந்திடலேபர மானந்தமே.

தலையேபெறவேண்டுமெனல் முற்றுப்பெற்றது.

ஆக பாடல் - ௨௩௩.

குறையிரங்கியுரைத்தல்.

நேரிசைவெண்பா.

கள்ளினங்க ளுண்ணுங் கழுதைகா ணென்சொலினும்
எள்ளளவு மும்மிதயத் தெய்திலதே-உள்ளம்
இணங்கா மடமாந்த ரெக்கேடு தான்கெடினுங்
குணங்குடியார்க் குண்டோ குறை. (க)

உற்றா ரழாம லுறவின்முறையார் திட்டாமற்
பெற்றார் பிறந்தார் பிதற்றாமல்—எத்தாலும்
அங்கிங்கெ னாதபடி யாரும் பெருவெளியிற்
றங்கல் குணங்குடியே தான். (உ)

நாசிநுனியி னயனத் திடைவெளியிற்
றேசிகனா ராடுந் திருநடனம்-வாசிகொடுத்
தோராயெழுவா யுணர்வா யருணெஞ்சே
பாராய் குணங்குடியின் பால். (ங)

பாலிக்குந் தோற்பையைப் பற்றியுளம் பாவையரின்
காலிடுக்குக் காகக் கரைவனோ-மேலெடுக்கும்
உன்னருளை யுங்காட்டி யோங்குங் குணங்குடியின்
றன்னருளை யுங்காட்டித் தா. (ச)

நஞ்சுண்ணு மாப்போலு நாத னருள்பெறவென்
னெஞ்சேநீ புண்ணாய் நினைப்பதேன்-அஞ்சாதே
என்றுமுத்த னம்முள்ளே யேகா திருப்பதால்
ஒன்றுங் குணங்குடியி னுள். (ரு)

நீண்டாண் பனைபோலு நெற்பதரைப் போலுமே
ஞன்றா னெனைப்படைத்தா யென்கோவே-தீண்டாத

கல்லா யிடாவவைதநின் கைத்தடியான் மோதினுல்
அல்லாற் குணங்குடியா கா.

மெத்தத் துணிபோர்க்க மெத்தமெத் தக்குளிருஞ்
சற்றுதுணி போர்த்துவரச் சற்றுகுளிர்—இற்றதுணீ
இல்லைக் குளிருமிலை யில்லையிது தானுளமே
செல்லக் குணங்குடியார் சீர்.

ஆ௳ பாடல் - ௨௯௦.

———

நாகூர்மீருன்சாகிபு அவர்கள்மீது பாடிய

ஆசிரியவிருத்தம்.

திக்குத் திகந்தமுங் கொண்டாடி யேவந்து
நின்கூறி நிற்பர் கோடி
சிங்காச னதிபர்க ளதையேந்தி யேவந்து
ஜெயஜெயா வென்பர் கோடி
அக்கனருள் பெற்றபெரி யோர்கனொலி யார்களணி
யணியாக நிற்பர் கோடி
அஞ்ஞான வேரறுத் திட்டமெய்ஞ் ஞானிக
ளணைந்தருகு நிற்பர் கோடி
மக்கநக ராளும் முகம்மதி ரசூல்தந்த
மன்னரே யென்பர் கோடி
வசனித்து நிற்கவே கொலுவீற் றிருக்குமுன்
மகிமைசொல வாயு முண்டோ
தக்கபெரி யோனருட் டங்கியே நிற்கின்ற
தவராஜ செம்மே ருவே
தயையையைத் தெனையாள் சற்குணங் குடிகொண்ட
சாகுற்க மீத ரசரே. (க)

முற்றிற்று.

கலிவிருத்தம்.

வஞ்ச வேல்கொடு மார்பி லெறியினும்
விஞ்ச வேதழல் மூட்டி யெரிக்கினு
நஞ்சி னாழ லுக நலியினும்
அஞ்சிடாதவ ரானந்த மாவரே. (க)

முற்றிற்று.

ஆ பாடல் - உகஉ.

ஆனந்தக்களிப்பு.

இரக்கத்துணிந்துகொண் டேனே-எனக்
கிருக்குங்குறைமுழுதும் நிகழ்த்திக்கொண்டேனே (இர)

கொடிகட்டிக் கொண்டெழு கோடி—தனங்
குவித்தந்த மகிழ்ச்சியாற்கூத்துகளாடி
கெடுபுத்தி யுடையோரைக் கூடி-யானுங்
கெட்டலையாமலே கெதிபெற நாடி (இர)

சொற்கடங் காச்சுக ஞானம்—தன்னிற்
சும்மாவிருக்குஞ் சுகமதே மோனம்
எட்கிடை யாயினும் பானந்-தன்னை
எடுத்துண் டிருப்பதற் கிச்சித்தேயானும் (இர)

வஞ்சிய ராசையைத் தாட்டி-விட்டு
வழிபெற்றுக் களிப்புற்று வாசியைப்பூட்டி
துஞ்சாத வறிவினைச் சூட்டி—அற்பத்
தொல்லுலகாசை துணித்துவிட் டோட்டி (இர)

அஞ்சுதா ளுட்டிய மாடி-அது
அஞ்சோடு நாலோட்டையடையாமலோடி
பிஞ்சழிந் திடுமென்று நாடி-யானும்
பேரின்ப வீட்டினைப் பிரியமாய்த் தேடி (இர)

நற்பூச்சந் தனவத்தர் பூசி-மிக
நன்றாக வைத்தாலும் நாற்றமே வீசி
எப்போதுங் கொடுமைசெய் தோசி—என்றே
இவ்வுடல் வாழ்வுக ளியாவையும் வீசி

6 மாளிகை மேல்வீடு கட்டி—மனை
வாழ்வைநிலையென்று வாழ்கின்ற மட்டி
நாளையெமன்வந்த தட்டிக்-கொண்டு
நடப்பானென்றறியானையடுப்பதை வெட்டி (இர)

7 பட்டும்பணிகளும் பூண்டு-கொண்டு
பாழான வாழ்வினைப் பலனென வாண்டு
கெட்டவர்களைக்கண்டு மீண்டு-கதி
கிடைக்கும்படிக்கு நடப்பதற் கீண்டு (இர)

8 காமக்குரோதங்க ளற்று-சூழுங்
கருவி கரணஞ் சகலமு மற்று
நேமநிஷ்டைகளையு மற்று-நின்ற
நிலையுமறந்து குருவடி பெற்று (இர)

9 எத்தனை யெத்தனை காலம்-இந்த
என்புதசையா லெடுக்கின்ற கூலம்
மெத்தன வாழுமிஞ் ஞாலம்-அதை
மேவாது மேவாவெடுத்திந்தக் கோலம் (இர)

10 எந்நிலை தன்னை யறிந்தே-என்னுள்
இருந்தாடுஞ்சூத்திரம் பொருந்திட மறிந்தே
அன்னிய நிலைகளைத் துறந்தே-குரு
அருளினாலநுதின மருளெலா மறிந்தே (இர)

11 ஆழித் திரும்பென வங்கும்-இங்கும்
அலைந்து திரிவதி லஞ்ஞானந் தங்கும்
பாழிற்கெடாதருள் பொங்கும்-படி
பார்த்துத் துணிந்து பரதேச மெங்கும் (இர)

12 காடுங்க ரையுஞ்சு ழன்று-ஒரு
காட்சியுங் காணேனெனவேயு ழன்று

தேடும் பருவத்திற் சென்று-திக்குத்
திசையொன்றுந்தெரியாமற்றெளிதற்கு நின்று (இர)

3 ஆடிய கூத்தினைப் போற்றி-அருள்
ஆனந்தஞ் சேரக் கருளினிற் றேற்றி
ஓடிய காற்றினை யேற்றி-அதில்
உருகியொழுகுமமிர்தத்தைத் தேற்றி (இர)

4 நாலிரண் டரைமுழ மான-பிண
நாற்றச்சடலத்து ஞானென்று ஞானக்
கோலம் விளக்கிய மோன-அருள்
குருவடி திருவடி யுருவத்தை மான (இர)

எறியு மகத்தைதத்த டுத்தே-அதில்
இச்சித்துப் பக்ஷிகவைத்த டுத்தே
அறிவைக்கொண்டறிவைத்தொ டுத்தே-அருள்
ஆனந்தஞ்சேர்க்கின்ற வருளினை யெடுத்தே (இர)

பாரினிற் பலவிதங் காட்டி-நல்ல
படிகத்தின் குணமெனப் பரவொளி சூட்டி
ஆரிய னருளினைக் கூட்டி-குரு
அருள்செய்த வுடனேயென் வினைகளையோட்டி (இர)

மண்டப வுள்ளறை விண்டு-வரும்
மாமண மூறிய தேமது வுண்டு
உண்டுகளிப்போரைக் கண்டு-யானும்
உள்ளத்திருக்கினைத் தள்ளிக்கைக்கொண்டு (இர)

மாதவந் தன்னைப்பு ரிந்து-ரச
வாதங்கள்செய்கிறோ மென்றுதிரிந்து
சூதோடு வாதைப்பு ரிந்து-கெட்ட
சூதரைச் சத்தியமாகப்பி ரிந்து (இர)

19 பொறிபுல னடங்கிய காலே-பரி
பூரணப் பொருள்வந்து வாய்க்குமப்பாலே
அறிஞரு மறியாது போலே-காணும்
ஆனந்த வெள்ளத்தி னூடின தாலே (இர)

20 நினைவுங் கனவு மறந்து-நின்ற
நிலையு மறந்தெழு கலையு மறந்து
இனமு மனமும் மறந்து-பின்னர்
இதனிடைதோற்றிய விதங்களு மறந்து (இர)

21 கற்பட்டுப் பாய்கின்ற தோயம்-போலக்
காட்டி மறைக்கும் பிரபஞ்ச மாயம்
அற்பர்க்குத் தெரியாது பாயம்-என்று
ஆலோசனைசெய் தழியுமுன் காயம் (இர)

22 எனையானென் றறியாத பாடு-என்னை
இக்கோல மாக்கிய தேயதன் கேடு
தனையானு மெதிர்க்கையி னோடு-கொண்டு
சாபத்துட னடந்து கோபத்தி னோடு (இர)

23 விண்ணுக்குள் வெளியிருள் மாற்றி-அதில்
வேதாந்த மூலவிளக்கினை யேற்றிக்
கண்ணுக்குண் மணியாகத் தோற்றி-வருங்
காரணமான கடவுளைப் போற்றி (இர)

24 எல்லாரு மானிடர் தாமோ-இந்த
இழிவான பிரமைக ளெல்லார்க்கும் போமோ
கல்லெல்லா மாணிக்க மாமோ-என்று
கற்பித்த காரண குருவடி போற்றி (இர)

25 நாதமுங் கீதமுங் கேட்கும்-அந்த
நாயகன் சந்நிதி தன்னிடை சேர்க்கும்

நிராமயக்கண்ணி.

ஆதி முதலே யகண்டபரி பூரணமென்
றோதுங் குணங்குடிகொண் டோனே நிராமயமே.

தேசிகனு னென்றே திருநடன மாடுகின்ற
வாசாம கோசரமே வாழி நிராமயமே.

சுத்தத் திருவடியிற் சொக்கி யருள்பெறுமுன்
செத்திறந்து போனுலென் செய்வே னிராமயமே.

கண்ணே மணியேயென் கண்ணிறைந்த காரணமே
விண்ணே மெய்ஞ் ஞானவெளியே நிராமயமே.

எந்த விதமென் னிதயந் தெளிவதற்கே
பந்த வினையகலப் பாராய் நிராமயமே.

இறந்தான் முதலகத்தி லென்னதியா னென்பதெல்லாந்
துறந்தானே யந்நிலையே சொல்வாய் நிராமயமே.

வற்ருச் சமுத்திரமே வள்ளலே வான்பொருளே
சித்த ருளத்திற் றெளிவே நிராமயமே.

உம்பர்க்கு மெட்டாதென் றென்றிமறை யோலமிட்ட
செம்பொற் கிரியே செயமே நிராமயமே.

பேய்ச்சுக் கடங்காத பேரின்பத் தேனமிர்தங்
காய்ச்சி வடித்த கடலே நிராமயமே.

அந்தரத்தி னுள்ளேநின் றூடுதிருக் கூத்ததனை
சிந்தை யறிகிலனென் செய்வே னிராமயமே.

மோன மவுனமணி மூடிவைத்த பெட்டகமே
தேனமுத வின்பத் தெளிவே நிராமயமே.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

மண்பட்ட நெஞ்ச மயக்கமெலாந் தீரவருள்
பண்பட்டார்க் கல்லோ பயன்கா ணிராமயமே.

மனவாக் கணுகா மறைந்தவான் செஞ்சுடரே
இனமாதி யற்ற விறையே நிராமயமே.

பார்க்குமிட மெல்லாம் பரிபூ ரணமாக
ஏற்கையுட னின்ற வியல்பே நிராமயமே.

விண்ணுமுதன் மண்ணாய் விளங்கிநின்ற மெய்ச்சுடரே
கண்ணேயென் னின்பக் கடலே நிராமயமே.

துன்புறுமென் னெஞ்சத் துயரமெலாந் தீர்க்கவெனக்
கன்புருவாய் நின்ற வருளே நிராமயமே.

அங்கிங் கெனவொண்ணா வகண்டபரி பூரணமாய்
எங்கு நிறைந்த விறையே நிராமயமே.

நாட்டு மிருவினையு நாட்டா ருனதருளின்
றேட்டாள ரென்ற திறமே நிராமயமே.

படர்ந்த மனங்குடியாம் பக்குவர்பா சாடவியைத்
தொடர்ந்து தொடர்ந்துவெட்டத் துணிவார் நிராமயமே.

உத்தமர்கட் காகா வுலுத்தப் புலையரெனும்
பித்தர் நெறியினரோ பேசாய் நிராமயமே.

பாவபுண்ணி யத்தைப் பறக்கவிட்ட பத்தர்தமக்
கேவல் விலகவிலை யென்றாய் நிராமயமே.

முத்திதரும் வேத மொழிந்த வழிநடக்கப்
பெற்ற குருவென் பிணைகா ணிராமயமே.

ஊடத்தைப் பிணமா முடலை யிடிசுவரை
ஏற்ற படிவிடுத லீன நிராமயமே.

வஞ்ச மழிந்து வருபாசம் விட்டொழிந்து
நெஞ்சந் தெளியநெறி நிற்பார் நிராமயமே.

ஒருபாவொருபஃது.

மனுநீதி புணராத பெருமூடர் முதியோர்கள்
மரியாதை தெரியா தவர்
மதிவேறு மொழிவேறு பொருள்வேறு படுவார்கள்
மலிகோர நிறைநா வினர்
சினமூறு மனமாய மறியார்கள் குறியாத
சிறியோர்கள் வெறியாள் பவர்
திருமாது பகையாளர் மலர்மாது வசையாளர்
திறமாது மறமாள் பவர்
துனிசேரு நடையாளர் பெரியோர்க ளடையாளர்
துயர்வாழு மிடையா ளர்கள்
தொழுதாலு மகலாத கெடுபாவ முடையார்கள்
சுகமேது பெறுவார் களோ
வினவாத வினையாவு மொருபோது மணுகாமல்
விழிகருணை யானோக் கியே
வேதா குணங்குடியி னோதா வருந்தவ
வினோதா புரந்த ருள்கவே.
பேராத வன்புடைய தாய்தந்தை தந்துணைவர்
பேராசை தந்த மனையார்
பேறான மைந்தர்புடை சூழ்சால் பெருங்கிளைஞர்
போரா நிறைந்த வுறவார்
ஆரா யிருந்திடினு மாராரு வந்திடினும்
ஆதார மொன்று மிலையால்
ஆகாத வன்செயலி னாலே யெதிர்ந்தவினை
யாடாத கன்றொ ழியமேற்
சாராது வெம்பவ மெலாமோட வெங்கணிலை
தாழாதி கம்ப ரமுநீர்
தாமாக நின்றருளி னுள்வீர்க ளென்றுமது
சார்பா யடைந்த வெளியேம்

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

மண்பட்ட நெஞ்ச மயக்கமெலாந் தீரவருள்
பண்பட்டார்க் கல்லோ பயன்கா ணிராமயமே.

மனவாக் கணுகா மறைந்தவான் செஞ்சுடரே
இனமாதி யற்ற விறையே நிராமயமே.

பார்க்குமிட மெல்லாம் பரிபூ ரணமாக
ஏற்கையுட னின்ற வியல்பே நிராமயமே.

விண்ணுமுதன் மண்ணாய் விளங்கிநின்ற மெய்ச்சுடரே
கண்ணேயென் னின்பக் கடலே நிராமயமே.

துன்புறுமென் னெஞ்சத் துயரமெலாந் தீர்க்கவெனக்
கன்புருவாய் நின்ற வருளே நிராமயமே.

அங்கிங் கெனவொண்ணா வகண்டபரி பூரணமாய்
எங்கு நிறைந்த விறையே நிராமயமே.

நாட்டு மிருவினையு நாட்டா ருனதருளின்
நேட்டாள ரென்ற திறமே நிராமயமே.

படர்ந்த மனக்குடியாம் பக்குவர்பா சாடவியைத்
தொடர்ந்து தொடர்ந்துவெட்டத் துணிவார் நிராமயமே.

உத்தமர்கட் காகா வுலுத்தப் புலையரெனும்
பித்தர் நெறியினரோ பேசாய் நிராமயமே.

பாவபுண்ணி யத்தைப் பறக்கவிட்ட பத்தர்தமக்
கேவல் விலகலிலை யென்றாய் நிராமயமே.

முத்திதரும் வேத மொழிந்த வழிநடக்கப்
பெற்ற குருவென் பிணைகா ணிராமயமே.

ஊத்தைப் பிணமா முடலை யிடிசுவரை
ஏற்ற படிவிடுதே லீன நிராமயமே,

வஞ்ச மழிந்து வருபாசம் விட்டொழிந்து
நெஞ்சந் தெளியநெறி நிற்பார் நிராமயமே.

தொந்தங் கடந்தே சுபமனையி னல்லாலென்
புந்தி மயக்கம்விட்டுப் போமோ நிராமயமே.

வாராக் கருணைமழை வந்துபொழிந் தாலொழியத்
தீரா மனமயக்கந் தீரே னிராமயமே.

பாயும் பசுபாச மடிய மடியவரு
டாயனைய வின்பந் தருவாய் நிராமயமே.

அய்யனே யென்னை யணைத்தாட்கொண் டாளவந்த
மெய்யனே நாத வெளியே நிராமயமே.

கூறு மவத்தைக் குணங்குடிபோ மன்பருக்கில்
யாரை நிகரிடுவ தையா நிராமயமே.

பித்தம் பிடித்தலையும் பேய்க்குரங்கு போற்கரணம்
புத்தி தனையலைக்கப் போமோ நிராமயமே.

தஞ்சமெனு ஞானத் தடாகத்தின் மூழ்குநர்க்கு
விஞ்சிய நாத விளக்கே நிராமயமே.

ஆரிருந்தென் னூர்போயென் னுவிக்குறு துணையாம்
பேறுபெறச் செய்தாற் பிழைப்பே னிராமயமே.

போகாக் கவலைப் புழுக்கமெல்லாந் தீர்வதற்கு
வாகா யருள்புரிய வாராய் நிராமயமே.

காமக் கடல்கடக்கக் கர்த்தவியக் கப்பல் வைத்தால்
நேமநிட்டைக் கம்பம் நிலைகா ணிராமயமே.

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னிர்மூட மாகவெனை
யென்னத்துக் காட்கொண்ட தியம்பாய் நிராமயமே.

சிந்தை யறிவைச் சிதையவிட்டுன் னருள்பெறவே
வந்தேதற்கு நற்கருணை வைப்பாய் நிராமயமே.

தேனமுதே பாகு திரண்ட பெருங்கடலே
வானவர்க்கு மெட்டா மணியே நிராமயமே.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

இந்த விதய மிணங்கி வணங்கவரு
டந்தடிக்காட் கொண்ட தாணு நிராமயமே.

இடம்பொரு ளேவ லெவையு மறந்தகுணங்
குடியார்க் குவமைக் குறியே னிராமயமே.

ஆழாழி தானு மணைகடவா தாணைதனிற்
றாழ விலையோவென் றாயே நிராமயமே.

தீது நலமறியேன் றிசைநாக மற்றெவையும்
ஈதென் றறியே னெளியே னிராமயமே.

மீளா வெளியில் விழுற்கிரைத்த நீரெனவும்
பாழி லலைவதுமென் பாவம் நிராமயமே.

ஈன்றெடுத்த மாதாவெனை யாட்கொண் டாள்வதென
ஆண்டவனைப்ப தென்றே வருளாய் நிராமயமே.

சாத்திரங்க ளோதுஞ் சழக்கர் தமக்குமருள்
மாத்திரைப்போ தேனும் வருமோ நிராமயமே.

அய்யனே மெய்யருளி லாசையற்ற நீசனுக்கும்
உய்யுந் திருக்கருணை யுண்டோ நிராமயமே.

காதறருங் கண்ணீர்க் கரைபுரள நின்றவர்க்குச்
சூதுதருங் கண்ணீர் தொலையும் நிராமயமே.

வஞ்சங் குடியிருந்து வாழு மனத்தினருக்
கெஞ்சா திருக்கு மிருப்பே நிராமயமே.

பற்றற்று நின்ற பரம பதத்தினருக்
கெத்தொழிலுஞ் செய்ய வியல்போ நிராமயமே.

வாதே யகண்டகுணங் குடிவாழ வைத்தாயே
ஏதே பெருமையெனக் கென்றாய் நிராமயமே.

என்றுமிருப் போமென் றெண்ணியெண்ணி யென்னிதயஞ்
சண்டை பிடிக்கச் சரியோ நிராமயமே.

மட்டுக் கடங்கா மயக்கமெல்லாந் தீர்த்துவெளிப்
பட்டோர் கட்கல்லோ பயன்கா ணிராமயமே.

மன்னு முயிர்க்கு மறலி வரும்பொழுதில்
உன்னையன்றி யார்தா முளரோ நிராமயமே.

எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணி யிடைந்துமனம்
புண்ணாவதற்கோ புகுந்தே னிராமயமே.

உள்ள துரியதெல்லா மொழியா துரைத்தவெனைத்
தள்ளி விடத்தான் றகுமோ நிராமயமே.

வன்னத் திருக்கருணை வாழுந் திருவடிக்கே
என்னத்தைச் செய்வே னெளியே னிராமயமே.

கற்ற படிநடக்கக் கல்லாத பாவியெனைச்
சித்தந் தெளியவருள் செய்வாய் நிராமயமே.

பேச்சற்றுச் சிந்தை பிரக்ஞையு மற்றபதம்
வாய்ச்சார்க்கல் லோமவுனம் வாய்க்கு நிராமயமே.

நிஷ்டை நிருவிகற்ப நித்திரைகொண் டேயிருக்க
அஷ்டாங்க யோகமெனக் கருளாய் நிராமயமே.

தொல்லுலகி லல்லற் றுயரமெலாந் தீர்க்கவொரு
சொல்லருள வந்த துரையே நிராமயமே.

உயிர்த் துணைவரேனு முளந்தெளியா வுலுத்தரையோர்
மயிர்க்கு நிகர்குறிக்க மாட்டே னிராமயமே.

கொல்லா விரதத்தைக் கொல்லக் கொலைஞருள்ளங்
கல்லாகத் தானே கணித்தாய் நிராமயமே.

எத்தனையோ வுத்தி யெடுத்தெடுத்துச் செய்யுமுடல்
உற்றா ரிருக்க வுடையு நிராமயமே.

வாயே புலம்பி வருபாசப் பேய்பிடித்த
தீயனெனச் சொன்னாலென் செய்வே னிராமயமே.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

தாயிருக்கப் பிள்ளை தளரா தொருபோது
நீயிருக்க நான்றளர நேரோ நிராமயமே.

சொல்லுக் கடங்காச் சுகங்காண் டுறவிகட்கு
நல்லறிவு சற்றே நருங்கா ணிராமயமே.

மந்திபத்தி னூடே மறைந்த மணிவிளக்கை
நித்தம் விளங்கவரு ணேராய் நிராமயமே.

மெத்தப் படித்த வெறும்பாசப் பித்தருக்கே
சித்தந் தெளியாதென் செய்கே னிராமயமே.

கள்ள விருளைக் கடிந்துகரை யேறுதற்குத்
தெள்ளியவான் சோதித் திரளே நிராமயமே.

ஓட்டாதே யுன்னைவிட்டு மோட்டி நயமிடறில்
மாட்டாதே யான்பொறுக்க மாட்டே னிராமயமே.

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன் றனையறிந்த
தென்னு மொழியே யிதங்கா ணிராமயமே.

அபய மெனைக்காப்ப தண்ணலே யுன்னுபய
முபய முபயமுன தபய நிராமயமே.

பிரியா வுனதடியைப் பின்றொடர்ந்தார் பின்றொடர
அறியாச் சிறியேனென் னையா நிராமயமே.

நற்குணமே கொண்ட தொழும்பனியான் றொல்லுலகிற்
கற்குணத்தா ரென்போலுங் காணே னிராமயமே.

பொய்யுங் கவடுமுன்னே பூட்டிவைத்த பெட்டகமாய்
நையு முடலெடுத்தே னுங்கா ணிராமயமே.

நங்குல் பகலொழித்த காரணர்க்கோ நின்னருளைப்
பங்கு கொடுத்தாய் பகராய் நிராமயமே.

தேறுப் பிரபஞ்சத் திடுக்கமெல்லாந் தீர்ந்தவர்க்கு
மாறு வருணிலைதான் வாய்க்கு நிராமயமே.

ருவதயா நிதியாய்ச் சஞ்சரித்த நெஞ்சினர்க்குப்
ரியா வருணிலைதான் பேறும் நிராமயமே.

ாத முடிநடுவும் பக்கமுன்னும் பின்னுமற்ற
ாத வடிவே நவமே நிராமயமே.

பசா திடமறிந்தும் பேய்க்குரங்கு போற்கருவி
வசா டுவதே னுரையாய் நிராமயமே.

னையாட்கொண் டாளவரு மென்குருநா தன்வடிவந்
னையார்க்குஞ் சொல்லத் தகுமோ நிராமயமே.

காப்புவித்தி னுள்ளே குடியிருந்த கொள்கையென
ப்பொருட்குஞ் சித்தா யிருந்தாய் நிராமயமே.

றுங் கருவி குடிபோன வம்பருக்கே
ாரும் நிகரோவென் னையா நிராமயமே.

ந்தை சிதையாச் சிவராஜ யோகநிலை
ந்தோர்க் கருள்புரிய வந்தாய் நிராமயமே.

காடானு கோடிமறை கூறவறி யாதவுனைத்
தடுகின்ற தென்னோவென் றிறமே நிராமயமே.

ரியா வருணிலையைப் பெற்றார்பெற் றாரெனவு
றியா வெறியனையா வையா நிராமயமே.

மனார் விருது வெனும்பாசக் கட்டறுத்தோர்
மனார் தமக்கு நமனா நிராமயமே.

ஏலங்கு மருண்மயத்தைத் தோன்றா திருண்மயமாம்
லனைத்தொலைப் பாயுனக்குப் புண்யம் நிராமயமே.

ன்னிக்க வொண்ணா மனக்குறையுந் தாய்பொறுப்பாள்
ன்ன தருளுமந்த நேராம் நிராமயமே.

ந்த வறிவை யெடுத்தெடுத்தே யோதினுமென்
ந்தி மயக்கனுவும் போகா நிராமயமே.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

செகத்துன் மயக்கஞ் சிதறிப் பறக்கவுமென்
றகைப்பறவோர் முத்தந் தருவாய் நிராமயமே.
உய்த்த துணர்வதெல்ல முயிர்க்குயிர்நீ தானெனவுஞ்
சித்தந் தெளிந்தோர் திறங்கா நிராமயமே.
அனைத்துயிரு நீயென் றறிந்தார் மறப்புமுதல்
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் நிராமயமே.
நின்செயல்க ளென்று நினைப்பு மறப்புமுத
லென்செயல்க ளுண்டோ வியம்பாய் நிராமயமே.
எறும்பூர ஊர விரும்புமுதற் றேய்வதுபோல்
இரும்பூரு மன்பருள மித்தகையே நிராமயமே.
கும்பிக் கிரைதேடிக் கொடுப்போர்முகம் பார்த்திதயஞ்
சம்பித் திரியத் தகுமோ நிராமயமே.
கடலின்மடை கண்டதெனக் கண்ணீர் கரைபுரளும்
அடியென்முகம் பார்த்திரங்கி யருளாய் நிராமயமே.
பருவமது செய்யப் படர்பயிராம் பக்குவர்க்குக்
கருவா மருணிலையே கனிகா ணிராமயமே.
நினைப்பு முதிப்புமெலா நின்செயலென் றன்பருளந்
தினைப்போதும் விட்டுத் திரும்பார் நிராமயமே.
சிவராஜ யோகந் தெளிந்த திறத்தினருக்
கெவரைச் சரியிடுவ தெந்தாய் நிராமயமே.
அந்திபக லற்ற வகண்டபரி பூரணர்க்கே
சிந்தை நிறைந்த தெளிவே நிராமயமே.
வேதங்க ளாலும் வெளிப்படாச் சுந்தரமாஞ்
சோதியெனக் கென்றே துலங்கு நிராமயமே.
எப்பொருளுந் தானு யிலங்குமுனைப் பூசைசெய்யப்
புட்ப மெடுக்கவுந்தான் போமோ நிராமயமே.

சருவதயா நிதியாய்ச் சஞ்சரித்த நெஞ்சினர்க்குப்
பிரியா வருணிலைதான் பேறும் நிராமயமே.

பாத முடிநடுவும் பக்கமுன்னும் பின்னுமற்ற
நாத வடிவே நவமே நிராமயமே.

பேசா திடமறிந்தும் பேய்க்குரங்கு போற்கருவி
ஊசா வெவதே னுரையாய் நிராமயமே.

எனையாட்கொண் டாளவரு மென்குருநா தன்வடிவந்
தனையார்க்குஞ் சொல்லத் தகுமோ நிராமயமே.

கொப்புவித்தி னுள்ளே குடியிருந்த கொள்கையென
எப்பொருட்குஞ் சித்தா யிருந்தாய் நிராமயமே.

கூறுங் கருவி குடிபோன வம்பருக்கே
யாரும் நிகரோவென் னையா நிராமயமே.

சிந்தை சிதையாச் சிவராஜ யோகநிலை
வந்தோர்க் கருள்புரிய வந்தாய் நிராமயமே.

கோடானு கோடிமறை கூறவறி யாதவனைத்
தேடுகின்ற தென்னோவென் றிறமே நிராமயமே.

பிரியா வருணிலையைப் பெற்றார்பெற் றாரெனவு
மறியா வெறியனையா வையா நிராமயமே.

எமனார் விருது வெனும்பாசக் கட்டறுத்தோர்
நமனார் தமக்கு நமனா நிராமயமே.

துலங்கு மருண்மயத்தைத் தோன்றா திருண்மயமாம்
புலனைத்தொலைப் பாயுனக்குப் புண்யம் நிராமயமே.

மன்னிக்க வொண்ணா மனக்குறையுந் தாய்பொறுப்பாள்
நின்ன தருளுமந்த நேராம் நிராமயமே.

எந்த வறிவை யெடுத்தெடுத்தே யோதினுமென்
புந்தி மயக்கணுவும் போகா நிராமயமே.

செகத்துண் மயக்கஞ் சிதறிப் பறக்கவுமென்
றகைப்பறவோர் முத்தர் தருவாய் நிராமயமே. ௯0

உய்த்த துணர்வதெல்ல முயிர்க்குயிர்நீ தானெனவுஞ்
சித்தர் தெளிந்தோர் திறங்கா நிராமயமே. ௯௧

அனைத்துயிரு நீயென் றறிந்தார் மறப்புமுதல்
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் நிராமயமே. ௯௨

நின்செயல்க ளென்று நினைப்பு மறப்புமுத
லென்செயல்க ளுண்டோ வியம்பாய் நிராமயமே. ௯௩

எறும்பூர ஊர விரும்புமுதற் றேய்வதுபோல்
இரும்பூரு மன்பருள மித்தகையே நிராமயமே. ௯௪

கும்பிக் கிரைதேடிக் கொடுப்போர்முகம் பார்த்திதயஞ்
சம்பித் திரியத் தகுமோ நிராமயமே. ௯௫

கடலின்மடை கண்டதெனக் கண்ணீர் கரைபுரளும்
அடியென்முகம் பார்த்திரங்கி யருளாய் நிராமயமே. ௯௬

பருவமது செய்யப் படர்பயிராம் பக்குவர்க்குக்
கருவா மருணிலையே கனிகா ணிராமயமே. ௯௭

நினைப்பு முதிப்புமெலா நின்செயலென் றன்பருளந்
தினைப்போதும் விட்டுத் திரும்பார் நிராமயமே. ௯௮

சிவராஜ யோகந் தெளிந்த திறத்தினருக்
கெவரைச் சரியிடுவ தெந்தாய் நிராமயமே. ௯௯

அந்திபக லற்ற வகண்டபரி பூரணர்க்கே
சிந்தை நிறைந்த தெளிவே நிராமயமே. ௧00

வேதங்க ளாலும் வெளிப்படாச் சுந்தரமாஞ்
சோதியெனக் கென்றே துலங்கு நிராமயமே. ௧0௧

எப்பொருளுந் தானு யிலங்குமுனைப் பூசைசெய்யப்
புட்ப மெடுக்கவுந்தான் போமோ நிராமயமே. ௧0௨

கைப்பொருளைத் தேடக் கடலோடிப் போவரென
மெய்ப்பொருளைத் தேடி மெலிந்தே னிராமயமே. ௧0௩

உயிர்க்குளுயி ராயென் னுள்ளுள் ளுலாவியநீ
தயிர்க்குளூறு வெண்ணெயெனத் தானே நிராமயமே. ௧0௪

மூடு முளிருக்கிடையா மூக்குநுனிக் கட்கிடைக்கி
ழூாடுந் திருநடனத் தாட்டம் நிராமயமே. ௧0௫

நீளுங் கரணமுத லெனக்குருகி மட்கினர்க்குத்
தாழா வருணிலையைத் தந்தாய் நிராமயமே. ௧0௬

கொல்லுதற்கு வந்த கொலைஞரெனப் பாவிமன
மல்லுப் பொருதுதற்கேன் வைத்தாய் நிராமயமே. ௧0௭

பல்லுயிரும் போற்றும் பரம பதத்தினர்க்குச்
சொல்லுஞ் செயலுந் தொலையு நிராமயமே. ௧0௮

தன்னை யறிந்தாற் றனக்கொருகே டில்லையெனச்
சொன்ன மொழியே சுகங்கா ணிராமயமே. ௧0௯

புண்ணாய்க் கசிந்துமனம் பூணுகின்ற வன்பருக்குக்
கண்ணீர் கரைபுரளக் கண்டாய் நிராமயமே. ௧௧0

மூன்றாற் சுருதி முறையா லெனையறித
லுன்னை யறிதற் குளவா நிராமயமே. ௧௧௧

அண்டபகி ரண்ட மகண்டபரி பூரணமாய்க்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொண்டார் நிராமயமே. ௧௧௨

உன்னையன்றி வேறொன் றுளதோவுண் டாயினதை
இன்னதுவா மென்றே யியம்பாய் நிராமயமே. ௧௧௩

நெஞ்சகத்தில் வஞ்ச நெகிழாக்கட் டுண்டவருக்
கஞ்சலென்ன னீயென் றறியாய் நிராமயமே. ௧௧௪

துக்கவலை யற்ற துரியாதீ தத்தினர்க்கு
நற்கவலை தானே நடிக்கு நிராமயமே. ௧௧௫

விண்ணோடு மண்ணுமுதல் வேணதெலா முன்கருணைக்
கண்ணூ டிடைகிடக்கக் கண்டே னிராமயமே. கககரு

நாய்க்கு விருந்தோ நரிக்கோ புழுக்கூடு
தீக்கு விறகோ தெரியே னிராமயமே. ககஎ

ஈக்க ளெறும்புமுத லென்னதுவா மென்னுமுடல்
பேய்க்க டமக்குப்பெறு பேறோ நிராமயமே. ககஅ

விண்ணாதி யாவும் விளங்குவது நீயெனவென்
கண்ணார வுங்கனவு கண்டே னிராமயமே. ககசு

இல்லாமை யில்லாதென் றிதயந் தெளிவதற்கென்
வல்லாண்மை கொண்டு வருமே நிராமயமே. கஉ0

உன்னையன்றி யாவு முளவோவென் றோதியபின்
என்னையென்னத் தில்லைத் திசைப்பாய் நிராமயமே. கஉக

கானற் சலமாங் கவிபாசக் கட்டுண்டார்
தானனே யென்னத் தகுமோ நிராமயமே. கஉஉ

காட்டுக் கொலைவேடன் கைக்குள்சிக்கு மானெனவு
மாட்டித் துயருறவு மாட்டே னிராமயமே. கஉங

கல்லு முருகுமொரு காலத்திலு மென்னிதய
அல்ல விறுவதில்லை யையா நிராமயமே. கஉச

காயக் கருவி கரணமுதற் காயவைத்த
நேய ருளத்தி னிறைவே நிராமயமே. கஉரு

பல்லா யிரங்கோடி பகிரண்ட மும்மெவையும்
எல்லா முனதடிக்கா னென்றாய் நிராமயமே. கஉசு

எனக்கோர் நிகருமில்லை யில்லாரில் வல்லாரில்
உனக்கோர் நிகரொருவ ருண்டோ நிராமயமே. கஉஎ

செப்பஞ் செயுஞ்செயலுட் சிந்தித்தல் வந்தித்தல்
எப்போ தெனைவிட் டியங்கு நிராமயமே. கஉஅ

நீராற் றிரள்குமிழி நேர்மைதரு மிவ்வுடலம்
யாரார்க்குக் கைகொடுத்த தையா நிராமயமே. ௧உ௯

ஒன்றாய்ப் பலவா யுருவருவா யும்முயிராய்
நின்றவனை யாரறிய நின்றாய் நிராமயமே. ௧௩0

பெற்றெடுத்த மாதா பிதாக்களிருந் தாலுமெனைச்
செத்தவுடன் மண்ணிற் றிணிப்பார் நிராமயமே. ௧௩௧

எந்த முயிர்க்கே யமனாய் வரும்பாச
பந்த மகலமுகம் பாராய் நிராமயமே. ௧௩௨

அபய மெனைக்காப்ப தண்ணலே யுன்கடமை
உபய மினியொருவர்க் குண்டோ நிராமயமே. ௧௩௩

என்னை யுனதடிக்கீ ழிசைத்தாட்கொண் டாளாத
வின்னலையே யெண்ணி யினைத்தே னிராமயமே. ௧௩௪

நாமவத்தை யற்ற நவநாத சித்தர்தமைக்
காமக் கரைபுரளக் காணே னிராமயமே. ௧௩௫

தேங்காய்க் கிளநீர் செழிப்பிற் றிரட்சிதரப்
பாங்கா யருளுவதுன் பார நிராமயமே. ௧௩௬

கன்னலென வின்பங் கனிந்தொழுகு முன்னடிக்கென்
றன்னாலு மென்னபலன் றாயே நிராமயமே. ௧௩௭

அமையா மனமமைந்த யருட்கடிமைப் பட்டவரை
எமனாலு மென்செயலா மெந்தாய் நிராமயமே. ௧௩௮

ஒன்றுக்கு மெட்டா துறைந்தசுயஞ் சோதியுய
ரண்டர்க்கு மெட்டாதென் றறிந்தே னிராமயமே. ௧௩௯

வஞ்சமின்றி யென்னை வழிப்படுத்தி வைக்கவுனை
யஞ்சலற நானடைந்தே னையா நிராமயமே. ௧௪0

தாயனைய வின்பந் தருபேரின் பக்கடலில்
வாய்மடுக் கிற்றாகம் வருமோ நிராமயமே. ௧௪௧

முன்னா ளெமக்கிருந்த மூதறிவினோர் வசனஞ்
சொன்னா லதுவே சுகங்கா ணிராமயமே. ௧௪௨

அட்டதிக்கு மண்விண் ணடங்கும் பெருவெளியில்
நட்ட நடுவிருந்த நாதா நிராமயமே. ௧௪௩

தீது நலமுதலாஞ் செய்கை யகலவைத்தால்
ஈதொன்றும் போதுமெனக் கெந்தாய் நிராமயமே. ௧௪௪

கெர்ப்பத்தி லென்னைக் கிடத்தியமு தூட்டுமுனக்
கொப்புவமை யாரென் றுரைப்பே னிராமயமே. ௧௪௫

எவ்வுலகு மேவற் கிணங்காதோ நின்னருடான்
செய்விக்கப் பட்டோர்க்குச் செப்பாய் நிராமயமே. ௧௪௬

தன்றேசம் விட்டுத் தனித்த தபோதனர்க்குச்
சென்றுழி யெல்லாஞ் சிறப்பா நிராமயமே. ௧௪௭

சிந்தைக் கலக்கஞ் சிதறிவிடச் செய்வதுவே
எந்தத் தவத்தினுநன் றெந்தாய் நிராமயமே. ௧௪௮

தேடுவது நாடுவதுஞ் சிந்தைத் திருநடன
மாடுவது முன்னடியார்க் காசை நிராமயமே. ௧௪௯

கண்ட பகலிரவுங் காணார்க்குஞ் சூரியனா
ரென்றெழுநா மென்ன வியம்பாய் நிராமயமே. ௧௫0

செத்த சவமென்றுஞ் சின்னஞ் சிறியரென்றும்
மூத்தார்க் கிருக்கு முறைகா ணிராமயமே. ௧௫௧

சட்ட ரசங்கள்முதற் சருவவில் லங்கசுத்தி
இட்டார்க் குனதருள்வந் தெய்து நிராமயமே. ௧௫௨

ஆகமத்துக் கெட்டா வகண்டபரி பூரணமாம்
ஏகவெளி யன்றோ வியம்பாய் நிராமயமே. ௧௫௩

தேக முடையுமெனத் தேர்ந்த மனத்தினர்போற்
பாகபக்கு வத்தைப் படையே னிராமயமே. ௧௫௪

நாழியுப்பு நாழியப்பும் நாழியாந் தன்மையுமூப்
பாழெழுந்தி ரூர்க்கோ பகராய் நிராமயமே. க௫௫

கொத்தோ டடிமை குடியாக வென்றனையுன்
பத்தருக் கென்றோ படைத்தாய் நிராமயமே. க௫௬

எந்த வுயிரு மெமதுயிரென் றெண்ணியெண்ணிச்
சிந்தை தெளியவருள் செய்வாய் நிராமயமே. க௫௭

அந்திபக லற்ற வகண்டிதா காரமுமென்
புந்தி வெளிக்குட் புகுமோ நிராமயமே. க௫அ

உள்ளுள் ளுயிரா யுறைந்த வுனைத்தொழவே
பள்ளி யறையேன் பகராய் நிராமயமே. க௫௯

மேலிட்ட வாணவத்தை மெலியவிட்ட மேலவர்க்கு
மூலத் தெழுந்த முனையே நிராமயமே. க௬0

மூலமுத லாறுதல முட்டிநின்ற குண்டலியின்
பாலிற் கதித்தேகப் படுமோ நிராமயமே. க௬க

பஞ்சசுத்தி செய்த பழவடியா ரென்னவுன்னை
யஞ்சலி செய்தே யடைந்தே னிராமயமே. க௬உ

தொண்டர்பணிக் காளாய்ச் சுதைப்படுத்தி விட்டுவிடற்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் நிராமயமே. க௬௩

ஓவியத்தைப் போலே யுறைந்த மனத்தினரென்
னுவிக் குறுதுணையா மையா நிராமயமே. க௬௪

விரிந்த சரியைமுதன் மேவிநின்ற மெய்ஞ்ஞானக்
கரும்புமுதற் கண்டெனவுங் கண்டே னிராமயமே. க௬௫

அஞ்ஞானம் விட்டே யறந்தாங்கி வந்தவர்க்கு
மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளங்கு நிராமயமே. க௬௬

தின்றுடுத்திப் பூண்டு திரியவெனப் பாவிமனச்
சண்டி புரளச் சரியோ நிராமயமே. க௬௭

எம்மா லிசைந்த விருவினையும் போகவிட்டுச்
சும்மா விருக்கச் சுகந்தா னிராமயமே. ௧௬௮

பாசவினை யெல்லாம் பறந்திடமெய்ஞ் ஞானவைவாள்
வீசவரு டானே விளக்காய் நிராமயமே. ௧௬௯

தன்னி லிருந்த தலைவன் றனையறியா
தென்னையறிந் தென்னபல னெந்தாய் நிராமயமே. ௧௭0

உன்னை மறப்பிக்க வுருவெடுத்த வாணவப்பேய்
தன்னை மறப்பிக்கத் தகாதோ நிராமயமே. ௧௭௧

இல்லாத மாயை யெனைத்தொடரா வண்ணமொரு
சொல்லருள் செய்யென் றுரையே நிராமயமே. ௧௭௨

துர்க்குணமே கொண்ட தொழும்பனியான் றொல்லுலகிற்
சற்குணத்த ரென்போலுங் காணே னிராமயமே. ௧௭௩

பொல்லாவென் னெஞ்சம் புழுங்க வருகவலை
சொல்லுக் கடங்காச் சுகங்கா ணிராமயமே. ௧௭௪

அலையு மனத்தை யகத்தடக்கு மன்பருளம்
உலையி னிடுமெழுகொப் பாம் நிராமயமே. ௧௭௫

எழுகடலு மோர்கடுகி னிடையிறுத்தக் கற்றாலும்
வழுவு மனத்தினர்க்கு வாயே னிராமயமே. ௧௭௬

போருக்கே வந்தெதிர்த்த போக்கிரிபோ லென்னிதயம்
தீரம்பே சுவதென்ன செய்வே னிராமயமே. ௧௭௭

சோம்பே றிகள்போற் சுருண்ட மனத்தினர்க்குக்
காம விகாரங் கசப்பாம் நிராமயமே. ௧௭௮

ஒழியாப் பிரபஞ்சத் துறவை மறவார்க்குக்
கழியிற் படுநாரைக் கதிகா ணிராமயமே. ௧௭௯

புந்தி யிதமிதப் பூட்டுவிட்ட போகர்தமக்
கந்தி பகலுமென் னையா நிராமயமே. ௧௮0

நானே நெருப்பாறு நடக்குமயிர்ப் பாலமும்யான்
றானே யெனுமறிவைத் தாராய் நிராமயமே. கஅக

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று பொய்யரினி
என்ன கதிபெறுவா ரெந்தாய் நிராமயமே. கஅஉ

கருவிப் பெருவெளியிற் கருத்தைச் செலுத்தாருக்
கருவி சொரியவரு ளாங்கா ணிராமயமே. கஅந

தேயாப்பஞ் சாக்ஷரவா டீட்டுந் திறத்தினர்க்குக்
காயா புரிக்கோட்டை கனங்கா ணிராமயமே. கஅச

பூமிப் பரப்பைவலம் போய்வரினும் பாவிகளைக்
காம வினையகலக் காணே ணிராமயமே. கஅரு

கோணற் கருப்பிரசங் கோணாது கொள்கையென்றன்
ஆணவத்தி லூந்த னறிவா ணிராமயமே. கஅசா

கானலைநேர் பொய்யுடலைக் கல்லாகக் கண்டவர்க்கு
நாணுமை நின்றே நடிக்கும் நிராமயமே. கஅஎ

சலக்குமிழி போன்றவென்றன் சிற்றுடற்கு மித்தனையோ
கலக்கமதை வைத்தாயென் கண்ணே நிராமயமே. கஅஅ

பொய்வாழ்வை நம்பும் புலையர் தமக்குனது
மெய்வாழ்வு வந்து விடுமோ நிராமயமே. கஅகூ

கனக்கு மிருவினையாங் காவடியைத் தூக்குவதற்
கெனக்குமுடி யாதினிமே லெந்தாய் நிராமயமே. ககூO

துறவின்றிச் செய்வினையின் றொகைப்பலனே தென்பவர்க்கு
நரகசொர்க்க மென்றே நவின்றாய் நிராமயமே. ககூக

காதொடுகண் வாய்மூக்குங் கண்டமெய்யோ டையறிவும்
வாதாடுதற்கோ வளர்த்தே ணிராமயமே. ககூஉ

மாதா பிதாவும் வருந்தி வருத்திவைத்த
போதனையைப் பார்க்கிற் பிழைகா ணிராமயமே. ககூந

செல்லு மளவுஞ் செலுத்துகின்ற சிந்தையினோர்க்
கல்லும் பகலுமறு மையா நிராமயமே. கசுச

வேதச் சுமையதனை வீம்புக் கெடுத்தவுடன்
மாதவத்திற் கெங்கே வலையும் நிராமயமே. கசுரு

நரம்பென்பு தோலா னடிக்கின்ற பாவைதனிற்
குரும்புமுத லெல்லாங் குடிகா ணிராமயமே. கசுசு

ஆலத்து ளிச்சை தொலைத்தோரிஞ் ஞாலமுதல்
ஆலத்துக் கொப்பென் றறைந்தாய் நிராமயமே. கசுஎ

வானேற நூலேணி வைத்தாற்போ லுன்னடிபால்
நானேறு வேனென்ற நாட்டம் நிராமயமே. கசுஅ

மைந்தர்களைப் பெற்று மறலிக்களித் தாரெனவென்
சிந்தைநெருப் பாயெரியச் செய்தாய் நிராமயமே. கசுகூ

நாலுதிக்கி னும்விஜய நாட்டுமன்னர் கோட்டையெல்லாம்
பாலர்மணற் சோற்றின் படியாம் நிராமயமே. உ00

பாட்டைப் படித்ததனுற் பகர்ஞான வானென்ப
தேட்டுச் சுரைக்காய்க் கியல்பாம் நிராமயமே. உ0க

நின்ன ருளன்றி நிறைவுகுறை வென்பாருக்
கென்ன கதிமுடிவி லெந்தாய் நிராமயமே. உ0உ

தேகாபி மானத் திரைகடந்த தேசிகர்க்கு
மோகங்க ளெங்கே முயலும் நிராமயமே. உ0௩

சித்தந் தெளிந்த சிவஞா னியருலகப்
பித்த ருறவைப் பிடியார் நிராமயமே. உ0ச

புத்தி தெளியாப் புலத்தோர் தமைத்தவத்துன்
மத்த மனுஷரென மாட்டே னிராமயமே. உ0ரு

தொல்லைப் பெறுமல்லற் றொலைத்தாருக் கேதொன்றுஞ்
சொல்லத்தா னுண்டோதான் சொல்லாய் நிராமயமே. உ0சு

போக்கும் வரத்துமெல்லாம் பொய்யென்ற புண்ணியர்க்கு
நீக்கு மருளுண்டோ நிகழ்த்தாய் நிராமயமே. ௨௦௭

எத்தனையோ கற்று மிதயந்தெளி யாதிருந்த
பித்தருட னேசம் பிழைகா ணிராமயமே. ௨௦௮

வஞ்சப்ர பஞ்ச மயக்கொழிந்தா லல்லாதுன்
அஞ்சலெனும் பேரருளி லாகே ணிராமயமே. ௨௦௯

அண்டி யிருவினைப்பே யண்டா தடிப்பவர்க்குத்
தொண்டுசெய்வார்க் கன்றோ சுகங்கா ணிராமயமே. ௨௧௦

என்னெஞ்சந் தானே யெனைக்கெடுக்கு மின்னுமெனைச்
சின்னப்படுத்தி லென்ன செய்வே ணிராமயமே. ௨௧௧

மூடு மெனதறிவே மூடி யிருந்தாலுன்
ஆடுமறி வெங்கேநின் றூடு நிராமயமே. ௨௧௨

ஓடியே யுள்ளமட்டு மோடி யிதயம்மயங்கி
வாடியே நின்சமுகம் வந்தே ணிராமயமே. ௨௧௩

முட்டா ளெனும்பட்ட முழுதுமெனக் கீயவுனக்
கிட்ட மிருந்தா லியம்பாய் நிராமயமே. ௨௧௪

ஆலமுறுந் தூல மனித்தியமென் போர்க்காசை
மாலெங்கே நின்று வருங்கா ணிராமயமே. ௨௧௫

ஆர்ப்புக் குயிரான தண்டபகி ரண்டமுமாந்
தாற்பரியஞ் சொல்லத் தகுமோ நிராமயமே. ௨௧௬

எண்டிசையுந் தானு மியங்கு முனைத்தொழுதற்
கண்ட சராசரநின் றூடும் நிராமயமே. ௨௧௭

காற்றூடி போலக் கருத்துவந்து தேடியுனை
ஆற்றா தயர்ந்தேனென் னையா நிராமயமே. ௨௧௮

எல்லாம் படித்துநடப் பெய்தினரின் புற்றனர்மற்
றல்லாரை யாரென் றறியே ணிராமயமே. ௨௧௯

அன்னைசுற்ற மெல்லா மகலவிட்ட வன்பர்தமக்
கின்ன லகலுமற் றெவர்க்காம் நிராமயமே. உஉ0

சாருதனீ யன்றியில்லைச் சத்தியா மென்மனத்தை
ஆராய வேண்டாமென் னரசே நிராமயமே. உஉக

தத்து மனத்தினர்க்குத் தாரபலன் போகிறதை
எத்தனையென் றேயுரைப்ப தெந்தாய் நிராமயமே. உஉஉ

கொல்லுங் கொலைக்கஞ்சாக் கொலைஞனெனும் பாவிமனத்
தொல்வினையைத் தீர்க்கச் சுகங்கா ணிராமயமே. உஉ௩

உன்னையின்றி யென்னை யொதுக்கிவைப்ப தெந்தநெறி
அன்னையின்றிச் சேய்தானுண் டாமோ நிராமயமே. உஉச

பொங்கு கருணைப் புறஞ்சுழித்தாற் கள்ளமன
வங்கமங்கே யோடி வருங்கா ணிராமயமே. உஉரு

கல்லாத கல்வியெல்லாங் கற்றுமுயர் ஞானகலை
இல்லார்க்கு மின்பமிலை யேதோ நிராமயமே. உஉசா

விளக்குஞ் சுடரினையும் வேறுவே றென்னுருக்
குழக்குளப்பு முப்பெனவு மொன்று நிராமயமே. உஉஎ

சார்ந்தோரைத் தூடணிக்குந் தப்பிலிக ளைப்புவியில்
எற்றுன் படைத்ததுதா னெந்தாய் நிராமயமே. உஉஅ

புத்தி யகங்காரம் பூணு மனமிறக்கிற்
சித்த மகத்துவத்தைச் சேரும் நிராமயமே. உஉகூ

நானே திருவடியை நாடுவதுந் தேடுவதும்
ஆறு லதுபெரிதா மையா நிராமயமே. உ௩0

காற்றுத் துருத்தியைந்து கள்வர் புலைக்குடிலே
சோற்று லெடுத்த சுவர்கா ணிராமயமே. உ௩க

மன்னுங் கலைஞான மார்க்கமறிந் தோர்க்குமுறும்
அந்நியங்க ளேது மறியார் நிராமயமே. உ௩உ

சென்னிக் கிசையாச் சிவராஜ யோகநிலை
வன்ன மலர்ப்பதத்தை வைத்தே னிராமயமே. ௨௩௩

சென்ம மெடுத்தாற் செகமாயை விட்டொழிந்து
நன்மை பெறுத னயங்கா ணிராமயமே. ௨௩௪

பாச மறவார் பரமபதத் தினர்போற்
பேசுசிலவர் கூடவுநான் பேசே னிராமயமே. ௨௩௫

நேராம் வழிகாட்டி நிச்சயத்தைச் சொல்லவெனக்
காருன்னை யன்றி யரசே நிராமயமே. ௨௩௬

வாசகத்தின் ஞானமெல்லாம் வந்ததுபோற் பேசியையோ
மோசப் படவு முறையோ நிராமயமே. ௨௩௭

பெட்டி நிறையப் பெருக்கிவைத்த பெட்டகத்தாற்
குட்டிச் சுவரென்றே குறித்தாய் நிராமயமே. ௨௩௮

மனம்பாச மற்றுநிற்க வாயாலுனைப் புகழும்
இனங்கள் முழுதுமெனக் கெதிர்கா ணிராமயமே. ௨௩௯

வாசனையைப் போக்கும் வரமுண் டெனவொருசொல்
நீசருக்கு முண்டோ நிகழ்த்தாய் நிராமயமே. ௨௪௦

அன்னை பிதாவு மணைந்துகுரு வாக்கினைக்கோ
என்னைப் பிறக்கவைத்தா யெந்தாய் நிராமயமே. ௨௪௧

மாதா பிதாவும் மயறீர்ந்த வாற்றினுக்கு
வாதோ வெனைப்பிறக்க வைத்தாய் நிராமயமே. ௨௪௨

பின்னை யொருவர்செய்யும் பிழைக்குப் பரிகாரம்
என்னைத் தெருவில்விட்ட தேன்கா ணிராமயமே. ௨௪௩

தொண்டாசை கொண்டோர் துயிலார் முகத்தணைக்கக்
கண்டுயிலா ரன்பரெனக் கண்டாய் நிராமயமே. ௨௪௪

ஈனத்துக் கேற்றவுட லென்னதென்ன தென்பதுவும்
ஞானத்துக் கேற்றவர்க்கு நன்றோ நிராமயமே. ௨௪௫

ஆசைக் கடலி னலைவாய்ப்பட் டேயலைந்து
மோசப் படுதன் முறையோ நிராமயமே. உசசு

ஈட்டிரண்டு மின்னதென்று மேழையறி யாதபடி
வெட்டவெளிப் பேதையென விட்டாய் நிராமயமே. உசஎ

பித்தம் பிடித்தபிர பஞ்சத்தார் போலன்றோ
முத்தர்க் கிருக்கு முறைகா ணிராமயமே. உசஅ

காமக்கு ரோதமத மாச்சரியக் காரருக்கே
ஆமோ திருக்கருணை யையா நிராமயமே. உசகூ

ஜெகத்து மயமாயுந் தேஜோ மயமாயும்
அகத்து டணுவான தன்றோ நிராமயமே. உரு௦

கேசாதி பாதமுதல் கெர்ப்பக் குவட்டில்வைத்த
ஈசா வுனக்கே யியல்பாம் நிராமயமே. உருக

எக்கலைக்குஞ் சொக்கா தியங்கு முனைத்தொழுதல்
நிற்கவலைக் கெல்லா நிலைகா ணிராமயமே. உருஉ

அகத்து விழியுமறி தற்கரி தாயவுன்பால்
முகத்து விழியோ முயலும் நிராமயமே. உருங

திக்கு விஜயஞ் சிவராஜ யோகியர்க்காந்
துக்க வலையோர்க்குத் துறையோ நிராமயமே. உருச

வாழுகின்றோ மென்றே வலக்காரம் பேசிலையோ
ஏழாம் நரகுக் கிரைகா ணிராமயமே. உருரு

ஈடெனக் காரென்றே யெதிர்பேசு மட்டியுடல்
நீடேழி கால நிலையோ நிராமயமே. உருசு

பாகாய்க் கசிந்துருகும் பரம பதத்தினர்க்குத்
தேசாபி மானமெல்லாந் தீயு நிராமயமே. உருஎ

ஆவியுடல் பொருளுமடங் கக்கொள்ளை கொண்டுமெனைப்
பாவியென்று தள்ளப் படுமோ நிராமயமே. உருஅ

அளந்தாலு மிந்தவுல கவ்வளவு மெவ்வளவும்
உளந்தெளியா ருக்கருடா னுண்டோ நிராமயமே. உ௫க

சொன்ன படிக்கிணங்காத் துட்டன்யா னாகிலுமுன்
வன்ன மலர்ப்பதத்தை வைப்பாய் நிராமயமே. உசுo

பாத முடியின் பரமார்த்த மானவுனக்
கேது வடிவென்றே யிசைப்பே னிராமயமே. உசுக

மூன்று ளிருந்த முறைபோலு மூர்த்திகளாய்
எந்நாள் வருவதெனக் கெந்தாய் நிராமயமே. உசுஉ

மடக்கெடுத்து வீசி மணல்குடித்த நீரதனால்
கடற்குறை யுண்டோவென் கண்ணே நிராமயமே. உசுந

தானேதா னெவ்வுயிர்க்குந் தற்பரமாய் நிற்பதுடல்
ஊனாகிக் கொண்ட வுளவே நிராமயமே. உசுச

பாச மொழிந்துநெறி பற்றிநின்ற வித்தகர்க்கு
வீசுந் திருக்கருணை வீசும் நிராமயமே. உசு௫

கற்றகல்வி யற்று கன்மமுதல் பாசமற்று
உத்தமர்க்குச் சித்த மொடுங்கு நிராமயமே. உசுசு

சித்த நிரஞ்சனத்திற் சென்றிருக்க வல்லார்க்குப்
புத்தி நிருவிகற்பம் பூணும் நிராமயமே. உசுஎ

நீட்டிக் குறுக்க நெடும்பகையென் பாரதுபோற்
காட்டி மறைக்கக் கணக்கோ நிராமயமே. உசுஅ

கற்பூர வுண்டை கரைவதுபோ லக்கரையுந்
தற்போத கர்க்கருளை தந்தா னிராமயமே. உசுகூ

தேனோடு பாகாய்த் திரண்டமுத மென்னவுமென்
ஊனோ டடலோ டுறைந்தாய் நிராமயமே. உஎo

கண்டித்த வெள்ளுங் கரும்பும்போ லும்மெனது
சண்டித்தன மெய்தற்குச் சார்நீ நிராமயமே. உஎக

ஐந்துபுல வேடருக்கே யாளாக்கி ஞானுனக்கு
வந்தபல னென்னோ வழுத்தாய் நிராமயமே. உஎஉ

ஓயாக் கவலைக் குரித்தாம் புழுக்குரம்பை
ஆயே னெனவகுத்த தையா நிராமயமே. உஎங

ஐவர்க்கு மென்னை யடங்கச்சிறை யாக்குவது
உய்யுங் கருணைக் குளதோ நிராமயமே. உஎச

ஊசிதனைக் காந்த முகந்தணைக்கு மாறெனவே
பாசத்தைப் போக்கியருள் பாராய் நிராமயமே. உஎரு

உள்ளந் தெளிந்தே யொளியாய்ப் பிறங்கினர்க்குக்
கள்ளந்தெளி யக்கனவு கண்டே னிராமயமே. உஎசு

அற்புதமே நிர்க்குணமே வன்பர்க் கருள்புரியுஞ்
சற்குருவே யெங்கள் சனுவே நிராமயமே. உஎஎ

அழியா வருள்வாரி யள்ளியடி யேன்றனக்கா
மழையாய்ப் பொழிந்தாய்நீ வாழி நிராமயமே. உஎஅ

முத்தர்க்கும் வாழியெங்கள் முன்னோர்க்கும் வாழியருள்
வித்தகரும் வாழியெங்கும் விளங்கும் நிராமயமே. உஎகூ

ஒழியா வருள்வாழி வுத்தமர்க ளும்வாழி
அழியாப் பதிவாழி யையா நிராமயமே. உஅ0

குன்றாக் குணங்குடிகொண் டோராமெம் வித்தகரும்
எந்நாளும் வாழியரு ளெந்தாய் நிராமயமே. உஅக

நிராமயக்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆக பாடல்-ருசுங.

பராபரக்கண்ணி.

அண்ட புவனமென்று மாடுதிருக் கூத்தினையான்
கண்டு மகிழ்ந்திடவே காட்டாய் பராபரமே.

ஆதியா யாண்டவனா யஃததுவாய் நின்றபெருஞ்
சோதியாய் நின்மலமாய்ச் சூழ்ந்தாய் பராபரமே.

வேத மறைப்பொருளை வேதாந்த துட்கருவை
ஓதி யுனையறிந்தா ருண்டோ பராபரமே.

அண்ட புவனமுட னாகாச மென்றுசும்பிக்
கொண்ட மெய்ஞ்ஞானக் கூத்தே பராபரமே.

நாவாற் புகழ்க்கெட்டா நாயகனே நாதாந்தப்
பூவாய் மலர்ந்திருக்கப் பூத்தாய் பராபரமே.

பேராற் பெரிய பெரும்பொருளே பேதைதனக்
காரா ரிருந்தும்பல னாமோ பராபரமே.

மாறாய நற்கருணை மாவருள்சித் தித்திடவே
பாராயோ வையா பகராய் பராபரமே.

ஆனாலு முன்பாதம் யாசித் திருப்பதற்குத்
தானா யிரங்கியரு டாராய் பராபரமே.

நாதாந்த மூல நடுவீட்டுக் குள்ளிருக்கு
மாதவத்தோர்க் கான மருவே பராபரமே.

உடலுக் குயிரேயென் னுள்ளமே யுன்பதத்தைக்
கடலுமலை யுந்திரிந்துங் காணேன் பராபரமே.

மாந்திரத்துக் கெட்டா மறைப்பொருளே மன்னுயிரே
சேர்ந்தவெழு தோற்றத்தின் சித்தே பராபரமே.

தனியேனுக் காதரவு தாரணியி லில்லாமல்
அனியாய மாவதுனக் கழகோ பராபரமே. ௧௨

ஓடித் திரிந்தலைந்து முன்பாதங் காணமல்
வாடிக் கலங்குகிறேன் வாராய் பராபரமே. ௧௩

ஆராதி ஆரந் தொலைத்துமதி னுன்பாதம்
பாரா தபாவத்தாற் பயந்தேன் பராபரமே. ௧௪

தேடக் கிடையாத திரவியமே தேன்கடலே
ஈடெனக்கு முண்டோ விறையே பராபரமே. ௧௫

அரிய பெரும்பொருளே யன்பா யொருவார்த்தை
பரிபூ ரணமாய்ப் பகராய் பராபரமே. ௧௬

ஐயோ வெனக்குதவு மாதரவை விட்டுவிட்டுத்
தையலரைத் தேடித் தவித்தேன் பராபரமே. ௧௭

எத்திசையு நோக்கி னிசையாத் திருக்கூத்தாய்
வித்தைவிளை யாட்டு விளைப்பாய் பராபரமே. ௧௮

எப்பொழுது முன்பதத்தி லென்கருத்தே யெய்துதலுக்
கிப்பொழுதே கைப்பிடித்தா ளிறையே பராபரமே. ௧௯

வாதுக் கடாவரும் வம்பரைப்போற் ருேஷிமனம்
ஏதுக் கெதிர்வயா னெளியேன் பராபரமே. ௨0

கண்ணே மனோன்மணியே கண்பார்வைக் கெட்டாத
விண்ணடங்கா வெட்ட வெளியே பராபரமே. ௨௧

அடக்கவரி தாமாயி லைம்பொறியைக் கட்டிப்
படிக்கப் படிப்பெனக்குப் பகராய் பராபரமே. ௨௨

எத்தவங்கள் செய்தாலு மின்பமுட னுன்பதத்தை
முத்த ரொருபோது முற்றார் பராபரமே. ௨௩

சொல்லுக் கிணங்காத சூத்திரத்தைப் பார்த்திருக்க
அல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. ௨௪

நாற்றச் சடலமதை நம்பார் முகந்திருக்கப்
பூத்து மலர்ந்திருக்கும் பூவே பராபரமே. உ௫

சோற்றுப் பொதியைச் சுமந்தே திரிந்தலைந்தே
ஆற்றும வின்றுகளைத் தழுதேன் பராபரமே. உ௬

காற்றுத் துருத்திதனைக் கல்லா யணைந்திருக்கச்
சூத்திரமாய் நின்றாய் சுழியே பராபரமே. உ௭

கோலத் திருவடிவு கோதையர்க ளாசையினால்
ஆலைக் கரும்புபோ லானேன் பராபரமே. உ௮

கேளாயோ வென்கவலை கேட்டிரங்கி யடிமைதனை
யாளாயோ வையாபா ழானேன் பராபரமே. உ௯

எத்தனைதான் குற்ற மெதிர்த்தடிமை செய்தாலும்
அத்தனையு நீபொறுப்ப தழகே பராபரமே. ௩0

அல்லல் வினையா லறிவுகெட்ட வான்மாவாய்
நெல்லும் பதருமென நின்றேன் பராபரமே. ௩௧

சொல்லரிய ஞானச் சுடரே யொருவார்த்தைச்
செல்வம் பொழிந்திடநீ செப்பாய் பராபரமே. ௩உ

நித்த முனைத்தொழா நிர்மூட ளுயிருக்கும்
பித்தனு யேன்காண் பிறந்தேன் பராபரமே. ௩௩

உற்றார்க ளாலு முறவின்முறை யோராலும்
பெற்றார்க ளாலுமுனைப் பிரிந்தேன் பராபரமே. ௩௪

ஏழை முகம்பார்த் தெளியேனை யெப்பொழுதும்
ஆழாம லாண்டருளென் னழகே பராபரமே. ௩௫

பாவ வுடலெடுத்துப் பாதகனு யான்பிறந்துள்
ளாவி கெடுவதுனக் கழகோ பராபரமே. ௩௬

வாராயோ வென்னிடத்தில் வந்தொருக்கா லென்றன்முகம்
பாராயோ சற்றே பகராய் பராபரமே. ௩௭

பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பல்லுயிருக் குள்ளிருந்தும்
ஆர்க்குந் தெரியாம லானாய் பராபரமே. ௩௮

ஆனாலும் பொல்லா தரும்பாவி யாகவுடல்
ஏனோ வெடுத்தேனோ னெந்தாய் பராபரமே. ௩௯

கர்ப்பூர தீபக் கனலொளிபோற் காட்சிதர
முப்பாழும் பாழாய் முடித்தாள் பராபரமே. ௪0

கரும்பே நவரசமே கடலமுதே கண்மணிக்குள்
அரும்பொருளாய் நின்ற வழகே பராபரமே. ௪௧

ஏழை யடியேனை யெப்படியுங் கைப்பிடித்து
ஆளா திருப்பதுனக் கழகோ பராபரமே. ௪௨

ஆளாயோ வையா யடியேன் பிதற்றுதலைக்
கேளாயோ வென்றன் கெதியே பராபரமே. ௪௩

ஊனாகி யுள்ளுயிரி லொட்டாத வக்கருவாய்த்
தானாகி நின்ற தனுவே பராபரமே. ௪௪

பொன்னான் மயக்கெடுத்துப் புத்திகெட்டு நானெனவே
பன்னாளு நின்றாற் பலனோ பராபரமே. ௪௫

இல்லல்லா கூவென் றெனைமறந்து கொண்டெனையே
சொல்லவருண் மெய்ஞ்ஞானச் சுடரே பராபரமே. ௪௬

ஐயோ வடிமைதனக் காரிருந்து மென்னபலன்
கையாற் கவிந்தணைக்கக் காணேன் பராபரமே. ௪௭

ஆனாலு மேழை யடியேனுக் காதரவாய்த்
தானா யிரங்கியரு ளாராய் பராபரமே. ௪௮

தூங்கி யிருந்து தொழுவோர் முகம்பார்க்கும்
வேங்கைப் புலியாக்கு விப்பாய் பராபரமே. ௪௯

கண்ணே கருத்தேயென் கண்மணியே கண்ணிறைந்த
விண்ணடங்கா வெட்ட வெளியே பராபரமே. ௫0

காசாசை கொண்டு கலங்கியே கெட்டலைந்த
தோஷியாய் நின்றேன் துணையே பராபரமே. ௫௧

ஐயோ வெனதுதுய ராரிடத்திற் சொல்லிநின்று
கையெடுக்கப் போறேனென் கண்ணே பராபரமே. ௫உ

என்னதான் செய்திடுவே னென்விதியைச் சொல்லியழ
வுன்னையன்றி வேறெனக்கு முண்டோ பராபரமே. ௫௩

முக்கண் விழியொளியே முத்திதரு முத்தமனே
அக்கண் டிறந்தோர்க் கறிவே பராபரமே. ௫௪

முப்பாழும் பாழாகி முத்திபெற் றிருக்கவெனைக்
கைப்பிடிப்ப தெப்போதென் கண்ணே பராபரமே. ௫௫

உல்லாச மாக வொளிவு பரந்திடவுன்
செல்வம் பொழிந்திடவே செப்பாய் பராபரமே. ௫௬

மாச்சரியஞ் செய்யு மதமொடுங்கி முத்திபெறக்
காட்சி தருவதெப்போ கண்ணே பராபரமே. ௫௭

சண்டாள னென்றென்னைச் சகலருரை யிட்டாலுங்
கொண்டணைப்ப துன்பாரங் குருவே பராபரமே. ௫௮

முத்திதரு மெய்ஞ்ஞான முச்சுடரைக் காணமற்
செத்திறந்து போனாலென் செய்வேன் பராபரமே. ௫௯

தன்னை யறிந்துணரத் தயையா யொருவார்த்தை
இன்னபடி யென்றே யியம்பாய் பராபரமே. ௬0

கனியேகண் டுன்னுடைய கைப்பிடிப்போ மென்றுசற்றே
எளியேன் முகம்பார்த் திரங்காய் பராபரமே. ௬௧

பாசவினை போக்கிப் பலவினையைப் பாழாக்கி
ஆசைவைப்போர் தங்க ளருளே பராபரமே. ௬உ

ஆளவரு வோமென் றன்பா யொருவார்த்தை
ஏழை முகம்பார்த் தியம்பாய் பராபரமே. ௬௩

நிலைநாட்டுங் காய நிசமென்று நிச்சயித்த
புலையாட்ட லென்றுதள்ளப் போமோ பராபரமே. ௬௪

பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பலசமய மாகவொரு
வாக்கை வெளிப்படுத்தி வைப்பாய் பராபரமே. ௬௫

ஆறு லெளியேனுக் காதரவே யில்லாமற்
போறு லுனக்கழகோ புகலாய் பராபரமே. ௬௬

ஈச்சாப் பெருகிவர நிரம்புமா னந்தவெள்ளம்
பாய்ச்சாயோ வையா பகராய் பராபரமே. ௬௭

எத்தனையோ கெஞ்சு மெளியேன் றனக்குதவி
உற்று ருனைத்தவிர வுண்டோ பராபரமே. ௬௮

கன்ன மிடுங்கருவி கரணமதைச் சுட்டோர்கள்
தன்னுக்குட் டானுந் தனுவே பராபரமே. ௬௯

காயாமற் காய்த்துக் கனிந்து சொரிவதற்கு
மாயமாய்ப் பூத்த மலரே பராபரமே. ௭0

உயிருக் குயிரான வுட்கருவுக் குள்ளமைவே
தயையா யெனக்குதவி தந்தாய் பராபரமே. ௭௧

அறிவை யறிவோருக் கானந்த வெள்ளமதாய்க்
கரையறவே பொங்குங் கடலே பராபரமே. ௭௨

மறைப்பொருளைக் காணு மடையனிவ னென்றியம்பிச்
சிரிப்பார் சிரிக்கிலென்ன செய்வேன் பராபரமே. ௭௩

குறிவிளக்குங் குருவடியைக் கொள்கையுடன் போற்றுமல்
அறிவு மயங்குகின்றே னையா பராபரமே. ௭௪

வல்லாரைக் கெஞ்சி வலியாரைக் கால்பிடித்திட்
டில்லாரை நம்பி யிருந்தேன் பராபரமே. ௭௫

சொல்லும் பதர் ஆற்றிச் சூத்திரத்தைப் பாராமற்
கல்லுநெல்லும் போலக் கலந்தேன் பராபரமே. ௭௬

செகமுழுதுஞ் சுற்றியுமுன் சீர்பாதங் காணமற்
றிகைத்தழுதே னீயுந் தெரிவாய் பராபரமே. ௭௭

கள்ளக் கருத்துகளைக் கட்டோ டறுத்தவருக்
குள்ளிருக்கு மெய்ஞ்ஞான வொளியே பராபரமே. ௭௮

கும்பிக் கிரைவிரும்பிக் கொடுப்பார் தமைத்தேடிச்
சம்பித் திரிந்தே சலித்தேன் பராபரமே. ௭௯

காண்கலா வாசை கடித்தாலென் கான்முகமும்
வீங்காதோ வையா விதியே பராபரமே. ௮0

தூங்காமற் றூங்கித் தொழுதிருக்க வென்னுடைய
ஆங்கார மெல்லா மகற்றாய் பராபரமே. ௮௧

தேனமிர்த மூறத் திவ்யமது ரஞ்சொரியத்
தானு மொருவார்த்தை தாராய் பராபரமே. ௮௨

சாத்திரங்க ளோதுஞ் சதுர்மறையோர்க் கெட்டாத
சூத்திரமாய் நின்ற சுழியே பராபரமே. ௮௩

வேற்றொருவர் காணாத வேதாந்தத் துட்பொருளைப்
பார்த்தோர்க ளெய்தும் பலனே பராபரமே. ௮௪

சாதி சனத்துடனே சார்ந்திருந்து பட்டதுயர்
போதும்போ தும்போதும் போதும் பராபரமே. ௮௫

உற்றாரை நம்பியிருந் தொருபலனுங் காணமற்
செத்தா லெனக்கதுதான் சின்னம் பராபரமே. ௮௬

செல்லுமுறையறிந்து சித்திவழி காணமற்
கல்லுமரம் போலானேன் கண்ணே பராபரமே. ௮௭

ஓகோ வுனையறிந்து மொருபலனுங் காணமற்
போகாமற் காத்தருளென் புனையே பராபரமே. ௮௮

உன்னை யறிவதற்கோ வுடலெடுத்தே னென்றென்னைச்
சின்னஞ்சொல் வார்கட்கென் செய்வேன் பராபரமே. ௮௯

தெரியாத வின்பத் தெளிவா யருண்மயமாய்ப்
பரிபூ ரணமுடனே பாராய் பராபரமே. ௯௦

ஆச்சி தனைத்தேடி யாசைவைத் தலையாமற்
பூச்சியா யேனோ பிறந்தேன் பராபரமே. ௯௧

காசை விரும்பிக் கலங்கிநின் றன்பாத
ஆசை விரும்பா தலைந்தேன் பராபரமே. ௯௨

சாகாமற் செத்துதயச் சச்சிதா னந்தமயப்
பாகமா யாகமுகம் பகராய் பராபரமே. ௯௩

வாராயோ வையா வந்திரங்கிக் கொண்டணைக்கப்
பாராயோ சற்றே பகராய் பராபரமே. ௯௪

ஆசைவலைப் பாசநெறி யத்தனையுங் கட்டறுத்து
வாசிதனி லேற்றியெனை வைத்தாள் பராபரமே. ௯௫

வேஷந் தனைப்போட்டு வேதாந்த சாத்திரத்தைக்
காசு பணம்பறிக்கக் கற்றேன் பராபரமே. ௯௬

செய்ததெல்லாங் குற்றஞ் சிறியேன் றனக்கிரங்கிக்
கைதூக்கிக் கொண்டருளென் கண்ணே பராபரமே. ௯௭

மாளா மயக்கறுத்து மனக்கறையைத் தான்கழுவி
ஆளாக்கிக் கொள்வாயென் னையா பராபரமே. ௯௮

நாட்டமங்கு மிங்கிருக்க நாதாந்த முத்திநிலை
காட்டா யணைந்தருளென் கண்ணே பராபரமே. ௯௯

சிந்தை தனைத்தெளிந்து சித்திமுத்தி பெற்றுயர்ந்த
உன்றன் குணங்குடியார்க் குயிரே பராபரமே. ௧௦௦

பராபரக்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆக பாடல் - ௬௬௫.

றகுமான் கண்ணி.

பார்க்கப் பலவிதமாய்ப் பல்கவண்டந் தன்னையடை
காக்குந் திருக்கருணைக் கண்ணே றகுமானே.
ஈறு முதலுமற்றே யியங்குகின்ற முச்சுடராய்க்
காரணிக்கும் பூரணமே கண்ணே றகுமானே.
பாணிக்க வொண்ணாப் பதம்பெறுதற் கென்சிரசைக்
காணிக்கை வைத்தேனென் கண்ணே றகுமானே.
பொய்யடிமை யாயினுமுன் பொன்னடிக்கா ளாக்கியெனைக்
கையைக் கொடுத்தணைத்தாள் கண்ணே றகுமானே.
பெண்பிள்ளை யென்றே பிதற்றுதல்பொய் யல்லாமற்
கண்டபல னொன்றுமில்லை கண்ணே றகுமானே.
பேதலித்தே னுன்னடிமை பேதகமில் லாமலுனைக்
காதலித்தே னாண்டருள்செய் கண்ணே றகுமானே.
ஏகப் பெருவெளியி லிருட்கடலிற் கம்பமற்ற
காகமது வானேனென் கண்ணே றகுமானே.
ஐயோ வுனதருளி லாசையற்ற பாவியென்னைக்
பையைநெகிழ்த் தாதருளென் கண்ணே றகுமானே.
போதமய மாகவெங்கும் பூரணித்த காரணத்தைக்
காதலித்து நின்றேனென் கண்ணே றகுமானே.
எல்லார்க் கமுதளிக்கு மியல்புபோற் றேரைகட்குங்
கல்லுள் ளமுதளிக்குங் கண்ணே றகுமானே.
சொல்லுட் பதர்நீக்கிச் சும்மா விருந்தருளைக்
கல்லாருங் கல்லேயென் கண்ணே றகுமானே.
வெட்டவெறும் பாவியென்ன வீணியெனைத் தள்ளாமற்
கட்டியணைத் தாண்டருள்செய் கண்ணே றகுமானே.

யானைரத மேறு மரசர்பெரு வாழ்வுமுதற்
கானற் சலமென்றோ கண்ணே றகுமானே. க௩

ஈவருடமை யும்மெடுத்திட் டென்னுடமை யென்பவர்க்குக்
கபறில் வருந்துணையே கண்ணே றகுமானே. க௪

ஊணெடுத்த நாண்முதலா வுபயோக மற்றயான்
கானினில வானேனென் கண்ணே றகுமானே. க௫

வாசிதனி லேறி மனமகிழ்ந்து வாழாமற்
காசாசை கொண்டேனென் கண்ணே றகுமானே. க௬

வீடோவென் றேகம் விழுமிடந்தான் வீதிகளோ
காடோ செடியோவென் கண்ணே றகுமானே. கஎ

பாகமுடன் வளர்த்த பாழுடறு ஞய்க்கிரையோ
காகங் கழுக்கிரையோ கண்ணே றகுமானே. க௮

ஏங்காம லங்குமிங்கு மேகாந்த மாகவுனைக்
காண்கவந்து யாங்கருள்செய் கண்ணே றகுமானே. க௯

தொண்டுசெய்ய நின்ற துறவியர்க ளேயருளைக்
கண்டுகொள்ளக் கண்டாயென் கண்ணே றகுமானே. உ0

அல்லும் பகலு மடிமைமனந் தேம்புதற்குக்
கல்லுங் கரைந்திடுமென் கண்ணே றகுமானே. உக

வேட்டை பெரிதென்றே வெறிநாயைக் கைப்பிடித்துக்
காட்டிற் புகலாமோ கண்ணே றகுமானே. உஉ

அடைத்த மனக்காட்டை யாருமைந்து கள்வரையுங்
கடத்த முடிவதில்லை கண்ணே றகுமானே. உ௩

மடம்புகு நாய்போல மயங்குமென்னை யுன்னைவிடக்
கடத்துவாரைக் காணேனென் கண்ணே றகுமானே. உ௪

வையம்பொய் யென்றே மறையோல மிட்டதெல்லாங்
கையுமெய்யு மாச்சுதென்றன் கண்ணே றகுமானே. உ௫

சொல்லரு மெய்ஞ்ஞானச் சுடரொளிகண் டாலென்மனக்
கல்லுங் கரைந்திடுமென் கண்ணே றகுமானே. உ௬

மாதா பிதாவுமென்னை மயக்கி மயக்கியுன்னைக்
காதலிக்க வொட்டாரென் கண்ணே றகுமானே. உ௭

வெற்றிதரு மெய்ப்பொருளை வேதாந்தத் துட்கருவைக்
கற்றோர்க் கருள்புரியுங் கண்ணே றகுமானே. உ௮

உடையா பரணமென வுன்னியுன்னிப் பாவிமனங்
கடையா விடலாமோ கண்ணே றகுமானே. உ௯

ஓயாக் கவலையினா லுள்ளுடைந்து வாடுதற்கோ
காய மெடுத்தேனென் கண்ணே றகுமானே. ௩௦

நேசம்வைத்த துன்னடிமை யின்பதத்திற் கல்லாது
காசுதனக் கோவென் கண்ணே றகுமானே. ௩௧

எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணியெண்ணி யுன்னடிமை
கண்ணிக்குட் சிட்டானேன் கண்ணே றகுமானே. ௩௨

பொய்யெடுத்தா னென்று புறக்கணித் தாயாகிலென்னைக்
கையணைப்பா ருண்டோவென் கண்ணே றகுமானே. ௩௩

விண்ணாடர் காணா விரிகருணைச் செஞ்சுடரைக்
கண்குளிரத் தந்தருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௩௪

தங்குபே ரின்பமதைச் சார்ந்தகுரு நாதனுக்கே
கங்குல்பகற் றானுமென் கண்ணே றகுமானே. ௩௫

தூங்காமற் றூங்கித் தொழுதுதொழு துன்னருளைக்
காண்க வெனக்கருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௩௬

இன்றுள்ளோர் நாளைக் கிருப்பதுபொய் யென்பதையான்
கண்டுகொண்டே னையாவென் கண்ணே றகுமானே. ௩௭

பீற்றற் றுருத்திதனைப் பீக்குழியைச் சாக்கடையைக்
காத்தேன் வளர்தேனென் கண்ணே றகுமானே. ௩௮

போதத் தனம்படைத்த புல்லர்க் கிருப்பூசி
காதற் றதும்வருமோ கண்ணே றகுமானே. ௩௯

பாடிப் படித்தறிந்தும் பற்றறூர் பாசமலைக்
காடுகொண்டு போவாரென் கண்ணே றகுமானே. ௪0

நிறைந்தபரி பூரணமே நிர்க்குணமே நிர்மலமே
கருணைக் கடலேயென் கண்ணே றகுமானே. ௪௧

பார்ப்பாயோ வென்றன்முகம் பாவியா காமலெனைக்
காப்பாயோ வையாவென் கண்ணே றகுமானே. ௪௨

மெய்யெடுத்த நாண்முதலா மெய்யறியாப் பாவியெனைக்
கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்ணே றகுமானே. ௪௩

சோற்றுப் பொதியைச் சுமந்தே யலைந்துசுழற்
காற்றுத் துரும்பானேன் கண்ணே றகுமானே. ௪௪

சேர்ந்தசுற்றந் தன்னைச் சிதறவிட்ட சிந்தையர்க்குக்
காந்த மலையேயென் கண்ணே றகுமானே. ௪௫

உலையி லிடுமெழுகி னொப்பாக வென்றனுள்ளங்
கலைதலது காரியமோ கண்ணே றகுமானே. ௪௬

ஆவித னைக்குரங்கா வாட்டுகின்ற வையறிவைக்
காவ விடவருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௪௭

வேஷந் தனைப்போட்டு மெய்ம்மயக்கும் பொய்க்குருவாய்க்
காசு பணம்பறித்தேன் கண்ணே றகுமானே. ௪௮

எட்டிப் பிடிக்கும் விதமறிந்தா லுன்பதத்தைக்
கட்டிப் பிடித்திடுவேன் கண்ணே றகுமானே. ௪௯

அவியா மனமவிய வாயுங்கலை யோர்கடமைக்
கவியுந் திருக்கருணைக் கண்ணே றகுமானே. ௫0

சித்திதரும் வேதாந்தச் செழுஞ்சுடரைச் சின்மயத்தைக்
கற்றவர்க்கு முத்திதருங் கண்ணே றகுமானே. ௫௧

அருவி சொரியும்படிக் கம்பரத்தி லன்புவைத்தாற்
கருவி பிரியாதென் கண்ணே றகுமானே. ருஉ

மாராய வெள்ள மருங்கமிழ்ந்த நின்கருணைக்
காரார் மழைபொழியுங் கண்ணே றகுமானே. ருங

எண்படா தெண்ணமெல்லா மெண்ணியெண்ணி நெஞ்சமொரு
கண்படா தலங்குவதோ கண்ணே றகுமானே. ருச

கோலங் குறியில்லாக் குருவடிதொ ழார்கண்மனங்
கால னிருப்பிடமோ கண்ணே றகுமானே. ருரு

உள்ளுயிரி னுள்ளே யுறைந்தபரஞ் சோதிவரிற்
கள்ளமனந் துள்ளாதென் கண்ணே றகுமானே. ருசு

சேர்க்குந் திரவியமுஞ் சித்ரமணி மண்டபமுங்
காக்குந் துணையோவென் கண்ணே றகுமானே. ருஎ

பட்டுடையு மொப்பனையும் பாதகமு மென்னைவிட்டுக்
கட்டோ டொழிவதிலை கண்ணே றகுமானே. ருஅ

எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணு திருக்குமனங்
கண்ணாடிக் குண்முகமாங் கண்ணே றகுமானே. ருகூ

மண்டபமுந் தண்டிகையு மாளிகையுஞ் சாளரமுங்
கண்டு களிக்கவருள் கண்ணே றகுமானே. சுO

மன்னுங் கருவி மவுனமணிப் பெட்டகத்தைக்
கன்னமிடப் போமோவென் கண்ணே றகுமானே சுக

என்றுமன்னை சுற்றமுத லெற்குப்பழி காரரெனக்
கண்டறிந்து கொண்டேனென் கண்ணே றகுமானே. சுஉ

கொடிய மனத்துயரைக் கூடா திருப்பவர்க்குக்
கடுக முடுகிவருங் கண்ணே றகுமானே. சுங

ஏச்சு மதிமயக்கு மில்லார்க ளாலுடைதேங்
காய்ச்சிறட்டை யானேனென் கண்ணே றகுமானே. சுச

விள்ளரிய வேதம் விளைவுதலை யுங்கடந்து
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்ணே றகுமானே. ௬௪

வேதக் கருவை விளைகருணைக் குஞ்சரத்தைக்
காதலித்தே ஞாதரித்தாள் கண்ணே றகுமானே. ௬௫

அரும்பே மலரேயென் னாசைதரும் வாசனையே
கரும்பே ரசமேயென் கண்ணே றகுமானே. ௬௭

பூரணமே வற்புதமே பொங்குகரு ணைக்கடலே
காரணமே யென்றனருட் கண்ணே றகுமானே. ௬௮

ஓயாதோ வென்கவலை யுன்னருளா லென்கருவி
காயாதோ வையாவென் கண்ணே றகுமானே. ௬௯

ராஜாங்கம் வேண்டி ரதகஜங்க ளேறுதற்குக்
காசெங்குங் கேளேனென் கண்ணே றகுமானே. ௭0

தந்தைதா யென்றே தயங்குகின்ற பாழ்மனத்தைக்
கண்டிறக்க வந்தருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௭௧

அச்சமெமக் கில்லையென வைம்புலனும் பாழ்மனத்தைக்
கைச்சூறை யாட்டிவிடென் கண்ணே றகுமானே. ௭௨

இனியவமிர் தம்பொங்கி யெங்குங்கரை தந்திவரக்
கனிவாய் திறந்தருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௭௩

ஆணையிட்டே ஞாணையிட்டே னையனே யுன்னருளைக்
காண வெனக்கருள்செய் கண்ணே றகுமானே. ௭௪

அல்லும் பகலு மறிவிலய மாவோர்க்குக்
கல்லும் பிளந்திடுமென் கண்ணே றகுமானே. ௭௫

புவியு மெழுவானும் பொன்னுலகும் பல்லுயிருங்
கவியுந் திருக்கருணைக் கண்ணே றகுமானே. ௭௬

எண்ணரிய தாக விருந்திடுஞ் சூத்திரமோ
கண்ணிலொளி பாய்ந்ததுவோ கண்ணே றகுமானே. ௭௭

உழையோ வழுக்கோவென் னுள்ளங்கழு வக்கழுவக்
கழுவாத் தொடக்கோவென் கண்ணே றகுமானே. எஅ

உற்ற கிளைத்திரை யுறவின் முறைத்திரையுங்
கத்தரித்து விட்டருள்செய் கண்ணே றகுமானே. எகூ

நற்பவளக் கொம்பே நவமணிக்கு மற்புதமே
கைப்பொருட்கு மெய்ப்பொருளே கண்ணே றகுமானே. அ0

ஒப்புரவுதப்பி யுணர்வற் றனைக்கை விட்டுக்
கப்பரைகைக் கொண்டேனென் கண்ணே றகுமானே. அக

பசப்பிப் பணம்பறிக்கும் பாவிக் குருமுகத்தைக்
கசப்பாகக் கண்டேனென் கண்ணே றகுமானே. அஉ

வேதியர்க்கு மாதவர்க்கு மெய்யடியார் கட்குமுனைக்
காதலிப்போ ருக்குமருள் கண்ணே றகுமானே. அங

வேரைவே ரோடறுத்து மெய்யடிமை யாக்குதற்கென்
காரியத்திற் றாமதமென் கண்ணே றகுமானே. அச

பழகப் பழகிவரும் பாக்கியத்தைப் பைமுதலைக்
களவு கொடுக்கேனென் கண்ணே றகுமானே. அரு

நாமாண்மை கண்முழுது நாசமாக் கார்தமக்குங்
காமவினை போமோவென் கண்ணே றகுமானே. அசு

அடிமை யுனதபய மாகா திருக்கினுமென்
கடைவழிக்குங் கட்டமுதே கண்ணே றகுமானே. அஎ

வேதாந்த வேதமெல்லாம் விட்டேறியே கடந்து
காதலித்து நின்றேனென் கண்ணே றகுமானே. அஅ

இனமுஞ் சனமுமென வெண்ணியெண்ணி யுன்னடிமை
கனசழக்குப் பட்டேனென் கண்ணே றகுமானே. அகூ

நவகுத்தி ரத்தைவிட்டு நன்னினைவெண் ணாதுமனங்
கவலைப் படுவதென்ன கண்ணே றகுமானே. கூ0

மடிப்புங் கொலைகளவும் வஞ்சமுமென் னெஞ்சைவிட்டுக்
கடக்க நடப்பதில்லை கண்ணே றகுமானே. கூக

பலவிடத்தைச் சுற்றிப் பாதவித்துப் பாவிமனங்
கலங்கி மயங்குவதென் கண்ணே றகுமானே. கூஉ

உள்ளக் கருத்தா லுவந்துறவு கொள்ளாமற்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்ணே றகுமானே. கூரு

மண்ணுமுதன் மற்ற மயக்கமறக் கல்லாரைக்
கண்ணெடுத்துப் பாரேனென் கண்ணே றகுமானே. கூச

தேசிகனு னென்னுந் திருட்டுக்குருக் கள்சொல்லோர்
காசாய் மதியேனென் கண்ணே றகுமானே. கூரு

தன்னை யறிந்து தவம்புரியாத் தன்மையினுற்
கன்னெஞ்ச னேனென் கண்ணே றகுமானே. கூசு

மாடகூ டங்கண்மணி மண்டபமு மன்றுகளுங்
காடுகொள்ளக் கண்டேனென் கண்ணே றகுமானே. கூஎ

சூரனெரிய வேகதறிக் கூப்பிட்டுங் காணுக்
கருவே குருவேயென் கண்ணே றகுமானே. கூஅ

மருளாத் தவத்தான் மறப்புநினைப் பற்றவர்க்குக்
கருணைக் குணங்குடியாங் கண்ணே றகுமானே. கூகூ

உதிக்கு முணர்வன்றி யுணர்வோ டுணர்வொன்றிற்
கதிக்குங் குணங்குடியென் கண்ணே றகுமானே. க00

றகுமான்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆூ பாடல்-எகூரு.

எக்காலக்கண்ணி.

முத்திதரும் வித்தை மூலையில்வைத்துச் சீராட்டி
நித்த மறவாம னினைப்பதினி யெக்காலம்.

ஆதியின்மே லாசை யடர்ந்தெரித்த வக்கினியின்
சோதியினால் வெந்து சுகம்பெறுவ தெக்காலம்.

காமக் கடல்கடக்கக் கர்த்தவியக் கப்பல்வைத்து
நேமநிஷ்டை தம்ப நிறுத்துவது மெக்காலம்.

பங்கப் பழிப்பேய்ந்த பையன்யான் றையலர்கள்
கொங்கையைநான் பாராக் குருடாவ தெக்காலம்.

கொங்கைதனைப் பாராக் குருடா யிருப்பதுடன்
அங்கமுகிழ் மோக மழிவதினி யெக்காலம்.

அங்கமுகிழ் மோக மழிந்தே யறமெலிந்து
வன்கிளடு போல வறண்டுணர்வ தெக்காலம்.

வாசியினா னேறி வலமிடந்தி ருப்பாமற்
றேசிநடை போலத் திடப்படுவ தெக்காலம்.

தேசிநடை போலத் தியங்காச் சுழுமுனையை
நாசி நுனியிலதை நான்மறிப்ப தெக்காலம்.

நாசி நுனிகடந்து நாசமாய்ப் போகாமல்
வாசியுமென் கையில் வசப்படுவ தெக்காலம்.

மையலெனு மாலை மார்புநிறை யப்பூண்ட
தையலர்க ளெல்லாமென் றாயாவ தெக்காலம்.

கஞ்சா வபினாக்குங் கற்பமென வுண்ணாமல்
எண்சாண் பனங்கள் ளிறக்கியுண்ப தெக்காலம்.

பொய்யே மிகுத்த புதர்ப்பாவிப் பையல்யான்
அய்யோவென் றேயழுதுன் னடிபணிவ தெக்காலம். கஉ

அய்யோநகூ வென்றே யலறவடி யுண்டவென்றன்
பொய்யான மெய்யின் பிழையறுவ தெக்காலம். கங

மருவு தகைமறந்து மனமு மதமிறந்து
இருகையு மேந்தி யிரந்துண்ப தெக்காலம். கச

இருகையு மேந்தி யிரந்து குடித்தேநான்
சருகா யுலர்ந்து சலிப்பறுவ தெக்காலம். கரு

ஆசானற் காலை யணைத்திருந்து மோந்துகலந்
தாசாடிப் பேசி யுணர்வருள்வ தெக்காலம். கசு

வாசிவா வென்று வருந்தெள் ளமுதமுண்டு
பேசிநான் வாழ்ந்தே பிழைதீர்வ தெக்காலம். கஎ

எக்காலக்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆ பாடல் - எஅ0.

கண்மணிமாலைக்கண்ணி.

அத்து விதமே யறிவகண் டிதாகாரக்
கர்த்த வியமேயென் கண்ணே பராபரமே.

தற்பரமே சிற்பரமே தானென்று நின்றுதவுங்
கற்பகமே யற்புதமே கண்ணே பராபரமே.

உடலே யுயிரே யுளங்குளிர்ந்த செந்தேனே
கடலே நிறையமுதே கண்ணே பராபரமே.

கொட்டிவைத்த முத்தே குவித்தநவ ரத்தினமே
கட்டிப்பசும் பொன்னேயென் கண்ணே பராபரமே.

சட்டரச வர்க்கமே சார்ந்ததோர் குஞ்சரமே
கட்டழகுப் பெண்ணேயென் கண்ணே பராபரமே.

செல்வப் பெருக்கே திரண்டமணிப் பொக்கிஷமே
கல்விக் களஞ்சியமே கண்ணே பராபரமே.

இன்னமுதே கண்டே யெனக்கேற்ற முக்கனியே
கன்னலரும் பாகேயென் கண்ணே பராபரமே.

பேச்சாத் திரண்டமுதே பிரியாப் பெருவாழ்வே
காய்ச்சாச்செம் பொன்னேயென் கண்ணே பராபரமே.

நற்பவளக் கொம்பே நவின்றமணிப் பெட்டகமே
கைப்பொருட்கு மெய்ப்பொருளே கண்ணே பராபரமே.

பட்டைக் கருப்புவட்டே பாணைகொண்ட சர்க்கரையே
கட்டிக் கரும்பேயென் கண்ணே பராபரமே.

துன்பக் கடலைத் தொலைத்தோர் துயர்தீர்க்குங்
கம்பமற்ற பாற்கடலே கண்ணே பராபரமே.

பொய்ப்பொருள்க ளெல்லாம் புறக்கணித்த புண்ணியர்தங்
கைப்பொருள்சித் தித்ததென்றன் கண்ணே பராபரமே. கஉ

பவக்கடலை நீக்கிப் பரிவாய்க் கரையேற்றும்
கவிழா மரக்கலமே கண்ணே பராபரமே. கந

தம்பனங் கொண்டே தரித்துநின்ற வோங்காரக்
கம்பத்தடி யானேயென் கண்ணே பராபரமே. கச

மலிகாதல் கொண்டகையான் மண்ணிற் கவிழ்ப்பதற்கோ
கலகம் விளைத்துவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. கரு

தெள்ளிய வான்சோதி தெளிந்துமெல்ல வந்ததையுங்
கள்ளப் படுத்திவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. கசு

புண்ணீ ரொழுகிப் புழுங்கு மனத்தினர்போற்
கண்ணீர் கலங்கவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. கஎ

பித்தர்கள் போலும் பிதற்றிக்கா கம்மோலுங்
கத்திகத்திச் சாகவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. கஅ

போற்றுமற் சிந்தை பொருதுசமர்க் காற்றுமற்
காற்றாய்ப் பறக்கவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. கக

நெற்பதர்க்கே யொப்பாக நிற்பதற்கோ வென்றலையில்
கற்பித்து விட்டுவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. உ0

சொல்லாச் சுயஞ்சோதிச் சுடர்கொழித்த நெஞ்சுகருங்
கல்லாகச் செய்துவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. உக

அவிழ்ந்தவிழ்ந்து சிந்தையுன்மீ தாசைவைத்த தத்தனையுங்
கவிழ்த்துப்பா ழாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. உஉ

ஓசைமணி மண்டபத்தி னுட்புகா வண்ணமெனைக்
காசினியிற் சுற்றவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. உந

வீண்காத றந்ததல்லால் வேற்றிலுனைக் கண்ணுறலுங்
காண்கவரி தாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. உச

சேத்துமத்தி னீப்போலென் சிந்தைநைந் தேங்கவுனைக்
காட்டி மறைந்துவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௨௫

அட்டமா மாயையினிற் சுட்டெரிந்த கொள்ளிக்
கட்டைவிற காக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௨௬

வேல்விழியார் காம வேட்கை யளற்றிலெனைக்
கால்மாற்ற விட்டுவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௨௭

வீடுகா டென்று விதித்ததுவு மல்லாமற்
காடுவீ டாகவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௨௮

ஓடாம லோடி யுலகைவலஞ் சுற்றுதற்கோ
காடோட வாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௨௯

ஈடோயா னுன்றனக்கு மென்மீதி லேனுவிக்
காடுநயஞ் செய்துவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௩0

அச்சமில்லாப் புல்வேட ரைவருக்கு மென்னறிவைக்
கைச்சூறை யாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௧

வில்லங்க மற்று விளக்கொளிபோ னின்றநெஞ்சைக்
கல்லங்க மாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௨

மண்ணாதி மூவாசை மாமாயை முக்கூட்டுக்
கண்ணியுட்சிட் டாக்கிவிட்டாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௩

கொண்டனைத்துக் கொள்ளுங் குணங்குடியான் சீரடியைக்
கண்டனைக்க நீயருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௪

எட்டி லெழுதவொண்ணு விறையேயுன் றன்வடிவைக்
காட்டிக் கொடுத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௫

மைச்சினிச்சி போலு மணக்கோலப் பெண்போலுங்
கைச்சரசஞ் செய்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௬

நிதியாசை யற்று நிரஞ்சனமாய் நின்றிடநற்
கதியாசை தந்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௭

நாதவிந்தால் நின்றதுவு நானென் றுபதேசங்
காதி லுரைத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௮

நாதவசி யாகி மலைமுழையிற் புக்கவுன்மேற்
காதலொன்று தந்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௩௯

நிற்குணத்தைக் கொண்டு நிருவிகற்பஞ் சாதிக்கக்
கற்குணத்தைத் தீர்த்தருளென் கண்ணே பராபரமே. ௪0

சென்மந் தொலைத்தடிமை சின்மயமாய் நின்றிடவுங்
கன்மந் தொலைத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௧

சிந்தை யொளிபரப்பிச் சிதறுவன் கண்டாயோ
கந்தனையுந் தந்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௨

அஷ்டாங்க யோகமதி லாசையற வேயெனது
கட்டைவெட்டு முன்னருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௩

விற்புருவத் தாடுவிளங்கு மொளி பந்தாடக்
கற்பித் தருளாயென் கண்ணே பராபரமே. ௪௪

ஒப்பி லருளாழி யோடவடி யேற்குமொரு
கப்பலாய் வந்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௫

உனையாள்வோ மென்றடிமை யுள்ளங் குளிர்ந்திடநின்
கனிவாய் திறந்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௬

பொய்கோத்த மெய்யதனைப் போட்டுவிடு முன்னமெனைக்
கைகோத் தணைத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௭

வாய்ச்சதெனக் கென்று மகிழ்ச்சிகொண்டு நின்றிடநின்
காட்சி யளித்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௮

மலைக்கு மலைதிரிந்து மனுவாக வேமைழமனக்
கலக்கந் தவிர்த்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௪௯

நாணு மடவாரை நான்கைதழு வக்கனவுங்
காணாது காத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௫0

தொண்ட ரிடஞ்சென் றிடவுந் தொண்டுசெய்து நின்றிடவுங்
கண்டித்து வைத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௫௧

மூலவர்க்க மாக முழுமதிப்பா லுங்கொடுத்துக்
காலபயந் தீர்த்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௫௨

சோற்று லெடுத்த சுவரிடியா மற்பாது
காத்துமுகம் பார்த்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௫௩

மூலக் கனன்மூட்டி மூட்டிவரு காலரையுங்
காலா லுதைத்தருளாய் கண்ணே பராபரமே. ௫௪

சிட்டனென வும்பூசை செய்தேனு மிப்பாவிக்
கட்டைகடைத் தேறவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௫௫

எட்டுமோ ரெட்டையுமெட் டெட்டுக் கயிறதனாற்
கட்டவுநல் விஷ்டம்வைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௫௬

ஆதார மாறு மடுக்கடுக்கா கக்கடத்திக்
காதுக்குமே லேற்றிவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௫௭

கும்பித்து ரேசித்துட் கொள்ளும் படிக்குதவிக்
கம்பமுனைக் காட்டிவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௫௮

பட்டிப் பசுப்பாலைப் பக்குவத் துடன்காலைக்
கட்டிக் கறந்தளித்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௫௯

நில்லா வுடற்கு நிலையங் கொடுக்குமொரு
கல்லாவின் பாலளித்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬0

சோமப்பா லூட்டிச் சுரந்தவா மப்பாலுங்
காமப்பா லுங்கொடுத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௧

மண்டைநடு மண்டலத்துண் மண்டியமு துண்டிடவுங்
கண்டங் கடத்திவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே.

மூலாதா ரத்துண் முனைகொண் டுயர்ந்தெழுந்த
காலாற் கனறெளித்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௩

ஆயுங் கலையிரண்டு மாயா தடக்கியென் றன்
காய நிலைக்கவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௪

அற்ப வுடலா லருந்தவமே புரிந்திடவுங்
கற்பமுறை கைக்களித்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௫

அண்டபிண்ட மென்றுநின் றாடுந் திருக்கூத்தைக்
கண்டுகளி கூரவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௬

எண்ணாத வெண்ணமெல்லா மெண்ணும மென்றன்மனக்
கண்ணாடிக் குள்ளளித்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௭

எவ்வுலகுந் தானா யிருந்தவனை யான்றொழவுங்
கவ்வுமலக் கட்டறுத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௮

அற்ப வுடல மழிந்திடுமுன் றீபமிட்ட
கர்ப்பூர மாக்கிவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௬௯

விலங்கினங்க ளோடு வீறிடவு மேழைநெஞ்சு
கலங்காத வண்ணம்வைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭0

அடுத்துக் கெடுக்கு மரிவையர்க்கா ளாகாமல்
கடக்கக் கடத்தி வைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௧

நாற்றந் தொலைய நறவணையு நாரியர்தங்
காற்றும் படாதுவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௨

ஆணிப்பொன் மேரு வாமுனையு முன்னடிமை
காணுங் கருணைவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௩

வனவாச மேக வரமளித்துன் பொற்பதத்தைக்
கனமா யிறைஞ்ச வைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௪

எட்டிப் பிடித்தாலு மெட்டாது நின்றவனைக்
கட்டிப் பிடிக்கவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௫

மதபேத மோதி மறைக்குமறை சொல்வதெல்லாங்
கதையாய் முடித்துவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. ௭௬

அண்டபிண்ட மாயுமதற் கப்பாலு நின்றவெளி
கண்டவுனைக் காட்டிவைத்தாள் கண்ணே பராபரமே. எஎ

உலையி லிடுமெழுகா யுள்ளம்பதைத் துருகிக்
கலங்கியதுங் கண்டிலையோ கண்ணே பராபரமே. எஅ

வெம்பிமிக நொந்தேன் மெலிந்தேனென் கண்ணீருங்
கம்பலையுங் கண்டிலையோ கண்ணே பராபரமே. எகூ

மெத்த மயலுற்று விருப்பமொடு பன்னூலுங்
கற்றும் பாழாக்கி விட்டேன் கண்ணே பராபரமே. அ0

பாலங்கடந்து பெரும் பாதைநட வாமலும்வீண்
காலங் கடத்திவிட்டேன் கண்ணே பராபரமே. அக

பூத்த மலரெடுத்துன் பொன்னடியை யானுமென்றுங்
காத்திருந்து பூசைசெய்வேன் கண்ணே பராபரமே. அஉ

விண்கொண்டு நின்று விளங்குமுனை யெக்காலங்
கண்கொண்டு காண்பேனென் கண்ணே பராபரமே. அ௩

ஐயோவென் செய்திற்பே ஞருமற்ற பாவியைநீ
கைவிட லாமோவென் கண்ணே பராபரமே. அச

நட்டநடு வீடுசென்று நானெளித்தி ருந்துனையுங்
கட்டித் தழுவேனோ கண்ணே பராபரமே. அரு

அல்லும் பகலு மடியேன் படுந்துயர்க்குக்
கல்லுங் கரைந்திடுமென் கண்ணே பராபரமே. அசா

பொன்னைப்பு தைத்துவைத்துப் போவா ருளந்தோறுங்
கன்னங் கருநிறங்காண் கண்ணே பராபரமே. அஎ

பணத்தைப் பணமெனவும் பார்த்ததுண்டோ வுன்றனுக்கென்
கணக்குந் தெரியாதோ கண்ணே பராபரமே. அஅ

நிற்கும் பொழுதாடை நெகிழ்ந்தா லுபசாரங்
கைக்குஞ் சொலுவதுண்டோ கண்ணே பராபரமே. அகூ

தடையி லுலகனைத்துந் தானா யிருந்துமொரு
கடுகெடையு மாறுமென் கண்ணே பராபரமே. ௯௦

உனக்கு ளெனைமறந்தோ ருள்ளக் கருத்தினுண்மாங்
கனிக்குளுறு வண்டானாய் கண்ணே பராபரமே. ௯௧

நெக்குருகி நின்ற நிலைதோன்றா நிர்க்குணத்தார்
கைக்குட்பந் தாடிநின்றாய் கண்ணே பராபரமே. ௯௨

பதித்த மனம்வாழி பரமார்த்தமும் வாழி
கதித்த நிலைவாழி கண்ணே பராபரமே. ௯௩

அத்துவிதம் வாழி யறிவகண்டி தம்வாழி
கர்த்தனே நீவாழி கண்ணே பராபரமே. ௯௪

தற்பர மேவாழி தாராதுந் தந்துதவுங்
கற்பகமே வாழியென் கண்ணே பராபரமே. ௯௫

சிற்பரமே வாழி சிவயோ கியர்வாழி
கற்பனையெல் லாம்வாழி கண்ணே பராபரமே. ௯௬

நற்பதவி யும்வாழி நவிலுன் மறைவாழி
கற்பதா ரிகள்வாழி கண்ணே பராபரமே. ௯௭

சித்தர் கணம்வாழி சின்மயந் தான்வாழி
கர்த்தவியம் வாழியென் கண்ணே பராபரமே. ௯௮

மாதவத்தோ ரும்வாழி மவுனமுத்தி ரையும்வாழி
காதலித் தோரும்வாழி கண்ணே பராபரமே. ௯௯

குவலயத்தோ ரும்வாழி குணங்குடியா ரும்வாழி
கவலையற்றோ ரும்வாழி கண்ணே பராபரமே. ௧௦௦

கண்மணிமாலைக்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆ பாடல் - ௮௮௦.

மனோன்மணிக்கண்ணி.

மெய்தொழவு மேலு மேலுநந்தி கேஸ்வரனைக்
கைதொழ வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
கோப்பா கவுமுனையான் கொண்டாடிப் பாடவுநீ
காப்பாக வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
பெண்கணிர்த்தத் தோடுனையான் பிரியா மணம்புணரக்
கண்களூறங் காக்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
மலர்ந்திருக்கும் பொற்கமல மணவறையி லிருவருங்கை
கலந்திருக்க வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
மெய்மஞ்சட் குளிர்ப்புங்கண் விழிப்புமெக் களிப்புமெனைக்
கைமிஞ்ச வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
மைதீட்ட வுங்கயற்கண் மலரின் மலர்முலையிற்
கைபூட்ட வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
மெய்தழுவ வும்மிருவர் மெய்யோடு மெய்நெருங்கக்
கைதழுவ வுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
வாமப்பா லைப்பெருக மறுவாலி பம்வருக
காமப்பா லுன்னைக் கனவுகண்டேன் மனோன்மணியே.
பாலனா கவுங்கான்ற பாலுணவு மென்னைவிட்டுக்
காலனே கவுங்கனவு கண்டேன் மனோன்மணியே.
வடியா வருளமிர்தம் வடியவடி யக்குணங்
குடியா ரொடுகனவிற் குடித்தேன் மனோன்மணியே.
கோடி பெருமதிகள் கூடு மொருமதிபோல்
வாடியெம் மானேயெம் மானே மனோன்மணியே.

கண்ணேயென் கண்மணியே கண்குளிர்ந்த கட்டழகுப்
பெண்ணே யமிர்தப் பிழம்பே மனோன்மணியே. கஉ

பெண்ணே மயிலினமே பேரனமே யென்றுனையென்
கண்ணிற் கிடக்கவென்று காண்பேன் மனோன்மணியே. கங

வன்ன வுடைக்குமுன்றன் வால வயதினுக்கும்
அன்ன நடைக்குமென்ற னாசை மனோன்மணியே. கச

கூந்த லிலங்கக் குரும்பைத் தனங்குலுங்க
நேர்ந்து நடம்புரிந்து நிற்பாய் மனோன்மணியே. க௫

துவளுந் துடியிடையுந் தோகை மயினடையும்
பவள விதழுமென்று பார்ப்பேன் மனோன்மணியே. க௬

மலர்மாலை கள்கிடந்து மார்பிற்பின்ன லாடுமுன்றன்
அலர்முலையும் யானென் றணைவேன் மனோன்மணியே. கஎ

வெய்யிற்பட் டாலும் வெதும்புமுட லாயுனது
மெய்யிற்றொட்டா லுங்கந்தம் வீசும் மனோன்மணியே. கஅ

காற்றுப்பட் டாலுங் கலங்குமென்றன் மேனியினீ
பார்த்துத் தொடவின்பம் படைப்பேன் மனோன்மணியே. கக

பிடியாரைப் போலும் பிடிப்பேன் முலையைக்குணங்
குடியாரைப் போலுங் குடிப்பேன் மனோன்மணியே. உ0

கூந்தலுக்கு நெய்தோய்த்துக் குளிர்மஞ்ச ணீராட்டி
வார்ந்துசிங் காரித்து வைப்பேன் மனோன்மணியே. உக

காலிற்பனி நீர்விட்டுக் கழுவிமடி மீதுவைப்பேன்
மேலிலத்த ரும்பூசி விடுவேன் மனோன்மணியே. உஉ

காதம் பரிமளிக்குங் கஸ்தூரிப் பொட்டிடுவேன்
போதுஞ் சவாதணிந்து புணர்வேன் மனோன்மணியே. உங

தலைக்குமினுக் கெண்ணெய் தடவிச்சடை பின்னிவைப்பேன்
முலைக்குவன்னக் கச்சிறுக்கி முடிப்பேன் மனோன்மணியே. உச

கட்டாடை வர்க்கமெல்லாங் கண்டு களித்துயர்ந்த
பட்டாடை வர்க்கம்வைத்துப் படைப்பேன் மனோன்மணியே. உரு

மூக்குகுத்தி காதுகுத்தி முழுவயிரந் தூக்கிவைப்பேன்
கோக்குமுத்துந் தூக்குமுத்துங் குவிப்பேன் மனோன்மணியே. உசு

கைக்குஞ் சரிகடகங் கல்லுமிழைத் துக்கொடுப்பேன்
மொய்குழற்குஞ் சடைப்பில்லை முடிப்பேன் மனோன்மணியே. உஎ

தங்கக்கொலு சுஞ்சிலம்புந் தண்டைரத்ந பாடகமுங்
கொங்கைக்கு மோகனமாலை கொடுப்பேன் மனோன்மணியே. உஅ

காலாழி பீலிமுதற் கன்னகையும் பொன்னகையும்
நாலாட் சுமைவேண்டி னடக்கு மனோன்மணியே. உகூ

முடிமீ தினுமகுட முடிசூட்டு வேனற்குணங்
குடிமா தவர்கள்குலக் கொழுந்தே மனோன்மணியே. ௩௦

சன்னிதா னத்திற் சரணஞ் சரணமென்று
சொன்ன மலர்தூவித் தொழுவேன் மனோன்மணியே. ௩க

கர்ப்பூர மேற்றிக் கரத்தீப வாலாத்தி
எப்பாரும் போற்ற வெடுப்பேன் மனோன்மணியே. ௩உ

முக்கால மும்பூசை முடிப்பேன்முக் காலமல்லால்
எக்கால மும்பொங்க லிடுவேன் மனோன்மணியே. ௩௩

சாதந்தளி கைசமைத்துச் சாம்பிராணித் தூபமிட்டுப்
பாதந் தொழுதிட்டுப் படைப்பேன் மனோன்மணியே. ௩௪

பச்சைப் பருப்புமுதற் பருப்பிற்பத்து வகைகடைவேன்
வச்சநறு நெய்யுருக்கி வார்ப்பேன் மனோன்மணியே. ௩௫

முட்டை பொரிப்பேன் முழுக்கோழியும் பொரிப்பேன்
றட்டைப்பீங் கானிற் றருவேன் மனோன்மணியே. ௩௬

ஆட்டுக்கறி யுங்கொள்வே னதிலனந்தம் வகைசமைப்பேன்
கூட்டுக்கறி யும்பண்ணிக் கொடுப்பேன் மனோன்மணியே. ௩௭

குட்டிக் கறிதானுங் குழம்புபண்ணித் தாளித்தோர்
சட்டிக் கறியேனுந் தருவேன் மனோன்மணியே. ௩அ

பால்பழமுந் தேனும் பலகார வர்க்கங்களும்
மேலுமே லும்பரப்பி விடுவேன் மனோன்மணியே. ௩௯

அடிக்கா யிரம்பொன்விலை யானாலு மீந்துகுணங்
குடிக்குண்மா ளிகைகட்டிக் கொடுப்பேன் மனோன்மணியே. ௪0

ஆணிப்பொன் மதிலுயர்ந்த வரண்மனையுந் தீர்ப்பாக
மாணிக்க மேவிளக்காய் வைப்பேன் மனோன்மணியே. ௪௧

துலங்குமணி மண்டபமுஞ் சொர்க்கமென வும்மிலங்கா
திலங்குமலங் காரஞ்செய் திடுவேன் மனோன்மணியே. ௪உ

ரத்தினங்கள் வைத்திழைத்தி ராவைப்பக லாக்குஞ்
சித்திரங்கள் வகைவகையாய்ச் செய்வேன் மனோன்மணியே. ௪௩

மண்ணு யமுந்தாமன் மனமே முழுவதினுங்
கண்ணாடி யாயிருக்கக் காண்பேன் மனோன்மணியே. ௪௪

மங்கா தொளிபரப்பும் மவுனமணி யாலுமொரு
சிங்கா சனமேடை செய்வேன் மனோன்மணியே. ௪௫

நாற்காலி கட்டில்பல நற்பவள வாசனங்கள்
நீக்கமறச் சுற்றும் நிறைப்பேன் மனோன்மணியே. ௪௬

பாதம்பூ சித்துப் பணிவிடைகள் செய்துநிற்க
மாதர்க ளோவனந்தம் வைப்பேன் மனோன்மணியே. ௪எ

புவனத் தரசரெல்லாம் போற்றிப் பணியவென்றன்
மவுன மலாணைமேல் வாழ்வாய் மனோன்மணியே. ௪அ

கட்டிலினுங் கூடி களிகூர்ந்து கொண்டிருப்போம்
தொட்டிலினு மாடிச் சுகிப்போ மனோன்மணியே. ௪௯

முடிமன்னர் தம்வாழ்வு முதலெவையு மெங்கள்குணங்
குடிமன்னர் தம்வாழ்வுங் கொடுப்பேன் மனோன்மணியே. ௫0

சொர்ன மலைமலையாய்த் தொகைவகையி லாதளிக்குங்
கர்ன னெனவுமெனைக் காண்பாய் மனோன்மணியே. ருக

போதத் தனம்புதைத்த பொக்கிஷமுங் கைகுவிப்பேன்
பாதத்தி னும்வீழ்ந்து பணிவேன் மனோன்மணியே. ருஉ

கிடையாப் பொருள்களெல்லாங் கிடைக்குமுன்ன நீயுமென்றற்
படையாப் பொருள்களெல்லாம் படைப்பாய் மனோன்மணியே.

தானு சமுத்திரம்போற் சான்றோர்க்கெல் லாமளிப்பாய்
சேனு சமுத்திரமுஞ் சேர்ப்பாய் மனோன்மணியே. ருச

முடிதூக்கு மன்னர் முதலெவரு முன்வாயிற்
படிகாக்கும் வாழ்க்கை படைப்பாய் மனோன்மணியே. ருரு

கவிராஜ ரும்விருது கட்டியங்கள் கூறிநிற்பார்
தவராஜ ரும்போற்றத் தவமூர் மனோன்மணியே. ருசா

உன்மீதி லாசித் துயிர்பொருளுன் றாட்களிப்ப
என்மீதி லாசையுனக் கிலையேன் மனோன்மணியே. ருஎ

உள்ள துரியதெல்லா மொப்புக்கொண்ட பின்னலவோ
கள்ள மனம்படைக்கக் கற்றாய் மனோன்மணியே. ருஅ

வேசைக் குணத்தை விரும்புவா யென்றறிந்தாற்
காசைப் பணத்தைநான் காட்டேன் மனோன்மணியே. ருகூ

படையாதெல் லாமென்றற் படைத்துப்பர தேசிகுணங்
குடியாரை யோதேடிக் கொண்டாய் மனோன்மணியே. சா0

உத்தமிப் பெண்ணென் றுவந்தேனிப் போதுன்றன்
பத்தினித்த னத்தைநன் றாய்ப் பார்த்தேன் மனோன்மணியே. சாக

என்பத் துனக்கிருந்தா விராஜ ராஜேஸ்வரியாய்
ஐம்பத் தறுதேசமுநீ யாள்வாய் மனோன்மணியே. சாஉ

உள்ள மணவான னுனக்கெவனோ வென்னைவிடக்
கள்ளமண வாளனிச்சை கடிதோ மனோன்மணியே. சாங

வேசியென்ற பேர்படைத்து வெளியிற்புறப் பட்டவளைத்
தாசியென்று சொல்லத் தகாதோ மனோன்மணியே. சுச

ஆடாது மாடி யவிசாரி யானவுனைப்
பாடாதும் பாடியென்ன பயமோ மனோன்மணியே. சுரு

மூக்கு முனைக்குமுழம் மூன்றேனே பத்தினிபோல்
நாக்கு முனைக்குமுழ நாலேன் மனோன்மணியே. சுசு

பானைச்சோ றெல்லாம் பதம்பார்த்துத் தின்றவினி
மான மழியிலுயிர் மயிர்தான் மனோன்மணியே. சுஎ

இனிக்கண் டறிந்துகொள விவனென் பிளையாளுற்
றனிக்கண்ட போதுபுத்தி தருவான் மனோன்மணியே. சுஅ

பல்லை யிதழ்கடிக்கப் பானை தடியொடுக்கக்
கல்லைத்தேங் காயுடைக்கக் காண்பாய் மனோன்மணியே. சுகூ

தடிபோ லிருந்துனையான் சாதிகெட்ட பாழுங்குணங்
குடியார்க்கெப் படிகூட்டிக் கொடுப்பேன் மனோன்மணியே. எ0

போனதெல் லாம்போச்சு பொழுதும் விடிந்ததினி
யானதெல் லாமனத்தி னுடேன் மனோன்மணியே. எக

மல்லாந்து நான்படுத்து மார்பிற்றுப்பிக் கொண்டிழினும்
பல்லைக்குத்தியு முதிரந்தோயப் பார்ப்பேன் மனோன்மணியே. எஉ

என்னைவிட்டால் மாப்பிள்ளைமா ரெத்தனையோ வுன்றனுக்கே
உன்னைவிட்டாற் பெண்ணெனக்கு முண்டோ மனோன்மணியே.

தடித்தனமே செய்தாலுஞ் சமுசாரத் திற்படிந்து
குடித்தனஞ்செய் தாலென்மனக் குறையோ மனோன்மணியே. எச

தொடுத்தணைத்துக் கொண்டே துயில்வன்மற்ற நேரமெல்லாம்
எடுத்தணைத்துக் கொண்டே யிருப்பேன் மனோன்மணியே. எரு

படுத்துப் படுத்துநெஞ்சிற் பளிச்சுபளிச் சென்றுமுத்தங்
கொடுத்துக் கொடுத்துநான் கொள்வேன் மனோன்மணியே. எசு

வன்னச் செழும்பவள வாயிதழூ றச்சுவைத்துன்
கன்னத்தில் வீழ்ந்து கடிப்பேன் மனோன்மணியே. ௭௭

கச்சிறுக்கு மாதரின்பங் கைச்சிறுக்கும் போதவின்பம்
வைச்சிறுக்குக் கொங்கையிற்கை வைப்பேன் மனோன்மணியே. ௭௮

தித்தித் தொழுகுகாம தேனமிர்த ஆறலுண்பேன்
முத்திதழூ வித்தழுவி முகப்பேன் மனோன்மணியே. ௭௯

படியோர்க்கெல் லாமுயன்ற படியோர்க ளானகுணங்
குடியோர்கள் போலுமின்பங் கொள்வேன் மனோன்மணியே. ௮0

சேயாயு மென்மடியிற் செங்கீரை யாடியருட்
டாயாயு மங்கை தருவாய் மனோன்மணியே. ௮௧

அங்கைதந்து தந்தே யணைத்தா யருளமிர்தங்
கொங்கைதந்து தந்தே கொடுப்பாய் மனோன்மணியே. ௮௨

தாவி யணைத்தெதன் ருயேயுனை யென்றிந்தப்
பாவி மடியில்வைத்துப் பார்ப்பேன் மனோன்மணியே. ௮௩

ஏங்கியழு வேனோவுன் னிணையடியைக் காணமற்
றூங்கிவிழு வேனோவென் ருேழி மனோன்மணியே. ௮௪

உலைபோ லெரியுமென்ற னுளங்குளிர மேல்வளர்ந்த
மலைபோ லெழுந்தருளி வருவாய் மனோன்மணியே. ௮௫

கன்ம மறுவதெந்தக் காலமோ யானறியேன்
நன்மை தருவதெந்த நாளோ மனோன்மணியே. ௮௬

பன்னீ ரொழுகுமுன்றன் பாத மலரையென்றன்
சென்னிமீ தென்றுமருள் செய்வாய் மனோன்மணியே. ௮௭

தாயினுமிக் காங்கருணைத் தயாநிதியே யிவ்வுரையை
நாயினுமிக் காங்கடையே னவின்றேன் மனோன்மணியே. ௮௮

கால்பிடித்துக் கண்ணில்வைத்துக் கைகுவித்து மெய்மயங்கி
மால்பிடித்துச் சொன்னதெல்லா மகிழ்வாய் மனோன்மணியே. ௮௯

அடியானை யுன்னடியார்க் கடியானு மாக்கிகுணங்
குடியா னெனப்பிரியங் கொடுப்பாய் மனோன்மணியே. ௯0

உச்சிதவச் சிரமலையே யொப்பில்லா மாணிக்கமே
கச்சிதப் பச்சைமர கதமே மனோன்மணியே. ௯௧

செப்புறு வாணிமுத்தே சிறந்தபவ ளக்கொடியே
புட்பரா கக்கமலப் பூவே மனோன்மணியே. ௯௨

கோமே தகமே குளிர்ந்தவயி டூரியமே
மாமேரு வேங்கை மலையே மனோன்மணியே. ௯௩

வற்றா வருட்செல்வ வாழ்வேகரு ணாநிதியே
பொற்றா மரைக்கமலப் பொருட்டே மனோன்மணியே. ௯௪

அல்லி மலரே யலர்செங்கழு நீர்மலரே
மல்லிகைக் கொத்து மலரே மனோன்மணியே. ௯௫

பொன்மலரே பன்மலரே புகழ்தருபன் னீர்மலரே
மன்மத பாணமா மலரே மனோன்மணியே. ௯௬

குடலை நிறைந்ததொரு கொக்கலரிச் செம்மலரே
மடலவிழ்ந்த செந்தாழை மலரே மனோன்மணியே. ௯௭

பூக்கு மருண்மலரே புளிக்காத மாமலரே
வாக்கு மலரேகண் மலரே மனோன்மணியே. ௯௮

வஞ்சியர்செய் மோசமுடன் மறலிசெயு நாசத்திற்கு
மஞ்சி யுனக்கடிமை யானேன் மனோன்மணியே. ௯௯

அடியாரும் வாழியிந்த வடியேனும் வாழிகுணங்
குடியாரும் வாழிகுணக் குன்றே மனோன்மணியே. ௧00

உமையாள் பாத முன்னிற்க.

ஆதியந்தங் கடந்தவுமை யாடன் பாதம்
அகண்டபரி பூரணமா மையர் பாதஞ்

சோதியந்தங் கடந்தகண பதியின் பாதந்
 தொழுதிறைஞ்சிக் கரங்குவித்துப் போற்றிசெய்து
வாதியந்தங் கடந்தநந்தி பாத மென்றும்
 வாலைமனோன் மணியம்மை பாத மென்றும்
ஓதியந்தங் கடந்தண்ட மிரண்ட தாக
 ஒன்றுமறி யாவறிஞ னுரைசெய் தானே.

மனோன்மணிக்கண்ணி முற்றுப்பெற்றது.

ஆகூ பாடல்-கூஅ0.

நந்தீஸ்வரக்கண்ணி.

ஆதியந்தங் கடந்தவுமை யாளருணு தாந்தச்
சோதியந்தங் கடந்தசெழுஞ் சுடரேநந் தீஸ்வரனே. க

முடியடியாய் நின்றநடு மூல மணிவிளக்கே
அடிமுடியாய் நின்றநடு வணையோநந் தீஸ்வரனே. உ

கர்த்தனே யானுன் கருணைத் திருவடிக்கே
எத்தனைதான் றெண்ட னிடுவேனந் தீஸ்வரனே. ௩

தீர்க்கதெண்ட னிட்டேன் றிருவடியைப் போற்றிசெய்தேன்
வாக்கு நடக்க வரமருணந் தீஸ்வரனே. ௪

வாசில் பரவெளியே மவுனமணி மாளிகையில்
வாயிற் பெருவழியே மகத்தேனந் தீஸ்வரனே. ௫

மகத்தோனே ஞான மழையே யருள்வெள்ள
முகத்தோனே மோன முளையோநந் தீஸ்வரனே. ௬

ஞானம் விளைவேற்று நல்லசமு சாரிகட்கு
மோன மழையூற்று முகிலேநந் தீஸ்வரனே. ௭

மும்மூல யோக முழுதுஞ்சித்தி செய்துதர
உன்னாலே யாகு முயிரேநந் தீஸ்வரனே. ௮

சமர்கொடுத்து வென்றோர்க்கு சாம்பவியைக் கைப்படுத்தித்
தமர்விடுத்து நீக்கித் தருவாய்நந் தீஸ்வரனே. ௯

நல்லோர்க்கு நீகாட்ட நல்குங் குணங்குடிவாழ்
வெல்லோர்க்கு நேர்காட்ட வெளிதோநந் தீஸ்வரனே. க0

இல்லி னிடங்காட்டி யிதழ்விரியுஞ் செங்கமல
வல்லி னிடங்காட்டி வைப்பாய் நந்தீஸ்வரனே. கக

சாமிதனை யுஞ்சுத்த சைதந்ய மானசிவ
காமிதனை யுமென்று காண்பேனந் தீஸ்வரனே.

உமையாளு மெய்யா யுவந்தடிமை கொள்ளும்வண்ணம்
எமையாளு மையா விறையேநந் தீஸ்வரனே. க௩

கேசரத்தைக் காட்டி யொளியா டன்னருட்பால்
ஆசரித்தே யூட்ட வருள்வாய்நந் தீஸ்வரனே. க௪

சத்தி சிவமுதலாச் சாம்பவியம் பாளருளிற்
செத்த சிவமுதலாச் சித்தாநந் தீஸ்வரனே. க௫

சித்தாளை யீன்ற சிறுபெண்ணுந் தாளிரண்டு
பொற்றாளை யென்றோ புணர்வேனந் தீஸ்வரனே. க௬

பத்து வயதுடைய பாவையரை யன்றோநீ
சித்தர்க்கெல் லாந்தாயாய்ச் செய்தாய்நந் தீஸ்வரனே. க௭

காமரூபி யாகித்ய கல்யாண சுந்தரியை
ஓமரூபி யையெற்கு முதவுநந் தீஸ்வரனே. க௮

கேசரியா டன்கருணை கிட்டினன்றோ வாசாம
கோசரவாழ் வெல்லாங் கொடுப்பாய்நந் தீஸ்வரனே. க௯

மூலவொளி சூட்டி மோனக் குணங்குடிக்கும்
மேலைவழி காட்டி விடுவாய்நந் தீஸ்வரனே. உ0

கண்டப்பா லங்கடத்தி கமலாசனத் தேற்றி
அண்டப்பா லுங்கொடுத்தே யருள்வாய்நந் தீஸ்வரனே. உ௧

செங்கமல பூடச் செல்வியர்தாஞ் சித்தம்வைத்தாற்
றங்கமலை கூடத் தருவாணந் தீஸ்வரனே.

போதகத்தைப் பூட்டிப் புருவமையத் தாயமெற்கும்
வாதவித்தை காட்ட வருவாய்நந் தீஸ்வரனே.

ரசயோக சித்து நயனருளி ஞலடிமை
நிசயோக முற்று நிலைப்பேனந் தீஸ்வரனே.

மகாவித்தை காய்ப்பதற்கு மதியமிர்த ஊறலுண்டே
லகிரியுற்று நிற்பதற்கு லபிப்பாய்நந் தீஸ்வரனே. உ௫

குப்பை வழலையெனுங் கோழையெல்லாங் கக்கவைத்துக்
கற்ப வழலைவரக் காட்டுநந் தீஸ்வரனே. உ௬

கற்ப வழலைவரக் காட்டிகற்ப முண்டதற்பின்
பற்ப வழலைமுறை பகர்வாய்நந் தீஸ்வரனே. உ௭

சூதமுத னீற்றிச் சொன்னமதி யமிர்தப்ர
சாதமதி னூற்றித் தருவாய்நந் தீஸ்வரனே. உ௮

அற்பமாந் தேகமதா யடியே னெடுத்தவுடல்
கற்பதேக மாகக் கணிப்பாய்நந் தீஸ்வரனே. உ௯

உமைநம்பி னோர்வாழு மோங்கு குணங்குடியார்க்
கெமனும் பினையாரு மெதிரோநந் தீஸ்வரனே. ௩0

ஈஸ்வரரி லொன்றாய் முடித்தருள்வா யாகிலெனைச்
சஈஸ்வரர் கூட்டச் சாட்டாய்நந் தீஸ்வரனே. ௩௧

காலனும் போய்விடுவான் காலங் கடந்துசிறு
பாலனும் மாய்விடுவேன் பரமேநந் தீஸ்வரனே. ௩உ

கவன மணிமுதலாய்க் கட்டியென் கைகளிக்க
மவுன மணித்தாய்க்கு வகுப்பாய்நந் தீஸ்வரனே. ௩௩

மாயை வலைவீசி மயக்காம லென்றன்மேல்
நேய வலைவீச நிகழ்த்துநந் தீஸ்வரனே. ௩௪

தோகை யிளமின்னார் சுகபோக மும்பசியும்
தியாக வழிசொன்னாற் போதும்நந் தீஸ்வரனே. ௩௫

பெண்ணா யுலகமெல்லாம் பிணக்காட தாக்கியையோ
மண்ணாய் மடிவதென்ன மாயம்நந் தீஸ்வரனே. ௩௬

சையோகப் பித்தைவெல்லச் சமர்த்தோடு கச்சைகட்டு
மெய்யோகப் புத்திசொல்ல வேண்டும்நந் தீஸ்வரனே. ௩௭

பாஷாண் டிகடோறும் பலனொன்று மின்றிவெறும்
வேஷாண்டி யாக்கி விடுகாணந் தீஸ்வரனே.

பிணம்பிடுங்கித் தின்னும் பேய்போற் சிலருளையர்
பணம்பிடுங்கித் தின்பதென்ன பாவம்நந் தீஸ்வரனே.

பணமுடியா னென்றும் பவம்பிடியா னென்றுமெனைக்
குணங்குடியா னென்றுங் குறிப்பாய்நந் தீஸ்வரனே.

உன்னையன்றி யேழை யோரே னொருவரையும்
அன்னையென்று மாள வருள்வாய்நந் தீஸ்வரனே.

ஆத்தாளைத் தேடி யலைந்தலைந்து விண்பறக்குங்
காற்றாடி யானேனென் கண்ணேநந் தீஸ்வரனே.

மான்பிரிந்த கன்றாய் மயங்குதற்கென் றாய்வயிற்றி
லேன்பிறந்த கன்றே யிருந்தேனந் தீஸ்வரனே.

ஏனோ வெனையீன்றா ளெந்தாயிவ் வாறுசெயத்
தானோ வினுமென்செயத் தானோநந் தீஸ்வரனே.

தாய்தாயே யென்றே தலைப்புரட்டக் கொண்டுவெறு
வாய்வாயை மென்றோடி மடிவேனந் தீஸ்வரனே.

தாயைவிட்டுப் பிள்ளை தவிப்ப தறிந்தவுடன்
சேயையிட்டம் வைத்தணைக்கச் செய்வாய்நந் தீஸ்வரனே.

கன்றினுக் கேயிரங்குங் காலியென வென்னனைதான்
என்று மெனக்கிரங்க விசைப்பாய்நந் தீஸ்வரனே.

மாயை மணமுடித்து மயக்கா தெனையீன்ற
தாயை மணமுடித்துத் தருவாய்நந் தீஸ்வரனே.

தற்பரத்தி னல்வெளியே சர்வபரி பூரணமே
சிற்பரத்தி னேரொளியே சிவமேநந் தீஸ்வரனே.

முத்தரெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனமணித் தாயருளுஞ்
சித்தரெலாம் வாழிசுத்த சிவமேநந் தீஸ்வரனே.

குற்றம் பலநீக்கிக் குணங்குடியென் றேமேவுஞ்
சிற்றம் பலம்வாழ் சிவமேநந் தீஸ்வரனே. ௬௧

கட்டளைக் கலித்துறை.

மடக்கி மடக்கி வருமா யினுஞ்சொல்லு மாண்பொருளும்
அடக்கி யடக்கிக் கிடக்குங்கண் டீர்பல ளாய்ந்துகொள்வார்
நடக்கினு மாமன வுண்மையி னுள்ளி நடையொழிந்து
கிடக்கினு மாமென் றறிதாரா நாடிக் கிளத்தியதே.

ஆ பாடல்—௧௦௩௩.

பிசுமில்லாஹி.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள் பாடிய

கீர்த்தனைகள்.

இராகம்-புன்னுகவராளி-தாளம்-அடசாப்பு.

பல்லவி.

பாமுத்தன் குணங்குடி தெருவில் வரும்பவனி
பார்த்து வருவோம் வாருங்கள்

அநுபல்லவி.

வாமுத்தர் சுரர்கணந் தாமுற் றவர்களிரு
பரமொய்த் தினியதுதி தாமுத்தி யருளுநம் (பாமுத்)

சரணங்கள்.

சாத்திரவேதஞ் சலாம்-சலாம் சலாமென்ன
ஜகஜோதிமின்னல் பளீர்-பளீர் பளீரென்ன
பேர்த்துளம் போற்றும் றகீம்-றகீம் றகீமென்ன
பிசுமில்லா ஹிற்றஹ்மா னிற்றஹீமென் றுள்
அசையாம லொருநிலை விசுவாச மருளுநம் (பா)

கருமமத்தள தாளந் திடல்-திடல் திடலென்ன
கைம்மணியோசை கணீல்-கணீல் கணீலென்ன
திருவருளாட்டந் திடும்-திடும் திடுமென்ன
தினாந்தத்தோந் தினாந்தத்தோம் மனத்தொந்தோ மனத்தொந்தோம்
உனத்திலனைத்தையு நினைத்தபடியாகநம் (பா)

நாசச்சரீரம் நரேல்-நரேல் நரேலென்ன
நஞ்சவினைகள் சரேல்-சரேல் சரேலென்ன
வீசுமருட்கள் விறீல்-விறீல் விறீலென்ன
வேதவா ளெடுத்தோதி சோதிவா சியிலேறி
ஆதி பிசுமிலுட ஜோதிக் கலிமாவைநம் (பர)

நாடாத பேர்கள் பயம்-பயம் பயமென்ன
நம்பிய பேர்கள் ஜயம்-ஜயம் ஜயமென்ன
தேடிய பேர்கள் நயம்-நயம் நயமென்ன
திக்குத் திசைகளெங்கு மிக்க வொளிபரப்பி
ஒக்க வுலகமொரு கைக்குள் ளடங்கும்நம் (பர)

இராகம்-சௌராஷ்டிரம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

இல்லல் லாகூவென் றென்னை மறந்துகொண்
டிருப்பா யென் னெஞ்சமே

அநுபல்லவி.

அல்லல்லா கூவென்ற வகண்டிதா கண்டமா
நல்லா யிருக்குது காணும்-ஒரு
சொல்லாலே இப்படித் தோணும்-வெகு
உல்லாச மாலாயிலாக (இல்)

சரணங்கள்.

அண்டபுவனங்க ளென்று யிருப்பதை
யாதென் றறியாது தானே-எங்கும்
நின்று நிறைந்து மறைந்துநிறந்த
நெடிய நிராமயர் தானே-முதல்

பண்டு பழகிய நாட்டத்துக்கேயது
பாவைக்கூத்தானது தானே-நீ
கண்டு களித்துச் சகலமும்விட்டுக்
கரையேறி ஞல்நலந் தானே-தான்
சென்ற விடஞ்செயந் தானே-தன்னைக்
கண்டுகொண்டு லாயிலாக (இல்)

உ. கெட்ட மனத்தை யுடையபெருமைக்
கிடாவினைப் போலவு முண்டோ-காசைக்
கட்டிப் புதைத்துக் கடைசியிற் சாகின்ற
கழுதைகட் கும்பல ஞுண்டோ-சுத்த
மட்டிப் பயல்கள் மனத்தைக் கரைக்க
மருந்துகள் மாத்திரை யுண்டோ-வெகு
சட்டம தாகிய நிட்டையிராத
சண்டாளர்க்குச் சாஸ்திர முண்டோ-இந்தத்
துட்டரைப் போலவு முண்டோ-நீ
கெட்டியுடன் லாயிலாக (இல்)

௩. இல்லல்லா கூவென் றேநாணிராமல்
இணைபடவு மிருந் தேனே-மெத்த
நல்ல நோன்புடன் றொழுகையும்விட்டு
நலங்களையுமறந் தேனே-தன்னை
வெல்லுங் குருபரன் சொல்லியதீகூ
வினவாமல் விட்டிருந் தேனே-அதை
அல்லும் பகலு மறியாமலென்னுள்ளே
ஆபாச மாக்குவித் தேனே-இது
எல்லா மறிந்திடுந் தானே-சொல்லுஞ்
சொல்லுஞ் சொல்லும் லாயிலாக (இல்)

௪. பூசைகள் செய்கிறே
புலம்பிய பாவமும்
ஆசையி னாலே
அடிபட்ட துமலகு
ஈசன் திருவடி
என்னைக் கையாலவர்
தோஷித் தனங்க
ளுறைகளைப் போதனை
பாசங்க ளைவிட்டு
வாசியுடன்

னென்று திரிந்து
போக்கி-பெண்கள்
யனேகந் தரங்கள்
வாக்கி-எங்கள்
யாசையுள் ளானபின்
தூக்கி-அந்தத்
டொலையத் தொழுகற்
யாக்கி-கெட்ட
நீக்கி-தந்த
லாயிலாக (இல்)

௫. எஞ்சா னுயரத்
திறக்கி யுண்ணேன்
கஞ்சாவுங்கள்ளு
கலப்பதை விடுவெறு
தஞ்சா வூராளு
தணிந்து நமஸ்காரம்
கொஞ்சப் பெலனுள்ள
கோட்டை யிடித்திடு
அஞ்சா திடிப்பரென்
கொஞ்சிக் கொஞ்சி

திருக்கும் பனங்க
மனக்கண்ணே-கெட்ட
மரக்கு மபினுங்
மண்ணே-நீ
மகராஜன்பாதந்
பண்ணே-என்றன்
காயா புரியென்ற
மெண்ணே-அவர்
றெண்ணே-இனிக்
லாயிலாக (இல்)

என்ன விதமென்று
முழங்குவ தென்னுக்குள்
அன்ன மிருந்தே
அசைந்தசைந் தாடுவ
முன்னாலே யான்செய்த
மூன்றுசை யில்லாத

சொல்வேன் முழக்க
ளாலே-ஒரு
யழகுபிறக்க
தாலே-அதன்
பாக்கியங் கண்டு
தாலே-அது

தன்னாலே யானந்த வெள்ளம் பெருகித்
தடையறப் பாய்வது னாலே-பயிர்
அன்னம் பிடிப்பது னாலே-உனக்
கென்ன குறை லாயிலாக (இல்)

எ. வாசனை யாகிய மாசற்ற வஸ்துவும்
வாக்கு மனத்துக் கெட்டாதே-அதில்
ஆசைக் கடல்பொங்கி யோசை யுடனலே
ஆடிடு மொன்றுங் கட்டாதே-இந்த
நாசச் சரீரத்தை வாசியிற் றீட்டிடில்
நாசத்தை யண்ட வொட்டாதே-நல்ல
யோசனை செய்யுங் குணங்குடி வந்திடில்
யோக முனக்குக் குன்றாதே-ஒரு
மாசற்ற கூவென் றோதே-காசில்
ஆசைவிட்டே லாயிலாக (இல்)

இராகம்-பந்துவராளி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

பெண்கொண்ட பேர்பட்ட பாட்டையுங் கேட்டையும்
பேசுவோமே நெஞ்சமே

அநுபல்லவி.

சங்கையும் போக்கிச் சதிமான மாகச்
சகசண்டி யாக்குவித் திடுவாள்-வெகு
பங்கப்படுத்திவிட் டிடுவாள்—அந்த
மங்கையராசைவைத் தையையோவையத்தில் (பெ)

சரணங்கள்.

தங்க நகையு முகப்பணிச் சேலையுந்
தாவென வேகுரங் காட்டுவாள்-என்றன்
செங்கை வளையுந் தலைக்கெண்ணெய் சீப்புஞ்
சிறப்பொடு தாவென மாட்டுவாள்-வன்னக்
கொங்கைக் கிசைந்த ரவிக்கையுங் கோலப்
பணியுங் கொடுவென மூட்டுவாள்-அட
வெங்கப் பயனீயென் ஞமக்கனேவென்று
வீட்டில் வராதேயென் றோட்டுவாள்-வெகு
பங்கப் பழிப்பினி ஞட்டுவாள்-அந்த
மங்கையராசைவைத் தையையோ வையத்தில் (வெ)

ஆதியைத் தேடி யருள்பெற நாடி
அழுதழுதுமடி பிடிப்பாள்-நீதான்
ஏதென்னை விட்டுப் பிரிவதுமென்றவள்
ஏங்கியேங்கித்துடி துடிப்பாள்-இன்னும்
வாதாநீ செய்யுந் தவம்பலி யாதென
வாழ்த்தி வசைகொடை கொடுப்பாள்-கெட்ட
மூதேவி புத்தி படைத்தவளாகி
முரனுக்கு மாரடி துடிப்பாள்-வெகு
வேதனையாய்மட மடப்பாள்-அந்த
வாதிகளாசைவைத் தையையோவையத்தில் (வெ)

நாடிக் குருவடி தேடி நடக்கின்ற
நற்செயலைக்கசப் பாக்குவாள்-எங்கும்
ஓடித் திரிந்தே யலைந்து பணங்கள்
ஒருக்காலே தேடென்று தாக்குவாள்-அவன்

தேடும் பொருடனைக் காணிலுனக்கெதிர்
தேசத்தி லாரென்று தூக்குவாள்-இன்னும்
ஆடென்றும் மாடென்றும் வீடென்றுந்தேடென்றும்
ஆண்டவனைமறப் பாக்குவாள்-பின்பு
ஈடொன் றிலாகினை வாக்குவாள்-அந்த
கேடிகளாசைவைத் தையயோவையத்தில் (பெ

ச. நீராட்ட மாடிமை யிட்டுப்பொட்டிட்டு
நிரம்ப வுடைமைக ளிடுவாள்-வந்து
போராட்டமாகவே சீராட்டுஞ்செய்துன்றன்
புத்தியைப் போக்கடித் திடுவாள்-பின்பு
பாராட்டம் பண்ணியுன் றன்னையும்விட்டுப்
பலர்முகம் பார்த்தவள் கெடுவாள்-சுத்த
மாராட்ட மாகு மனந்தெளியார்க்கு
மருண்மழை யேபொழிந் திடுவாள்-கெட்ட
சீராட்டியாய்வந்து முடிவாள்-அந்த
நாரிகளாசைவைத் தையயோவையத்தில் (பெ)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பாடையிலே துறவடைந்து பரமடைந்த குணங்குடியார்
பகர்ந்த ஞானம்
பாடையிலே துறவடைந்து பரமடைந்தா னந்தசுகம்
படைத்தி டாரைப்
பாடையிலே போட்டுமிடு காட்டிவிடப் படுமுனையும்
பலரு மந்தப்
பாடையிலே போட்டெடுக்க நாள்வருமென் றறிந்திலையே
பாவி நெஞ்சே.

இராகம்-கல்யாணி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

எத்தனை யாட்டநீ யாடினும் பதைப்பற்
றிருந்திடுவாய் நெஞ்சமே. (எத்தனை)

அநுபல்லவி.

புத்திசற்றேனும் படைத்தா யெனிலந்தப்
போதனை யேயுனைத் தோற்றும்மூன்று
வாதனை யும்மற மாற்றும்-யோக
சாதனை மீதினு மேற்றும்(எத்)

சரணங்கள்.

நற்றவஞ் சித்திக்கு முத்தி தருந்தச
நாதத்தை யுஞ்சுத்தி யாக்கும்-கட்டிச்
சுற்று மறுதலக் கட்டு மவிழ்ந்திடச்
சோடசப் பின்னலை நீக்கும்-பாயும்
பத்தோ டிரண்டு கலையுமெட் டாகப்
பராபர மும்முகம் பார்க்கும்-நல்ல
சுத்த மாய்ப்படி கச்சுயஞ் சோதிச்
சுழிமுனை யுந்தலை காக்கும்-எமன்
உத்தியோகந் தனைப் போக்கும்-வந்து
வெற்றிக் குணங்குடி வாய்க்கும் (எத்த)

காற்பசு தன்னை வெளியில் விடாமலுங்
கட்டித் தொழுவினின் மாட்டும்-வீட்டில்
பாற்பசு வைப்பக்கு வத்துடன் வைத்ததன்
பாலைக் கறந்துனக் கூட்டும்-ஏழை
போற்பசி தன்னையும் போக்கித் தபசுக்குப்
போவென்ன நேர்வழி காட்டும்-அதன்

மேற்படக் காலா ஹுதைத்து வுதைத்தின்னும்
விட்டேனோ வென்றுகை நீட்டும்-உன்றன்
மாற்படியாவையுஞ் சாட்டும்-மாட்டை
யெய்ப்பக் குணங்குடி யோட்டும் (எத்த

௩. வஞ்ச மறலி வரவிடு தூதான
வஞ்சிய ராசைவிட் டோடும்-மெத்தப்
பிஞ்ச பழங்கந்தை யானபுன் மாயையைப்
பேயர் தலையினிற் போடும்-நாளும்
தஞ்சமென் றென்குரு நாதன் றிருவடி
தன்னைத் தொழுதிட நாடும்-இனி
என்செய லேது மிலையென் றவரிடம்
ஏங்கியேங்கியைப் பாடும்-நின்று
அஞ்சாம லஞ்சியே வாடும்-மிக்க
கெஞ்சிக் குணங்குடி தேடும் (எத்த

௪. இடையிங் கலைக்கிடை யில்லடை யுஞ்சுழி
எளிதிற் றடையற மீறும்-பாயும்
மடைகண்டு வருமதி யமுதமுட் கொண்டு
வரவரக் காயமுந் தேறும்-இந்த
உடலோ டிருந்து தபஞ்செய்ய வுங்கற்பம்
உண்டெம கண்டமும் மாறும்-பின்பு
குடங்கவிழ் நீரென்ன நீசெய்பவங்களுஞ்
கொட்டுண்டு மண்மீது சாரும்-முன்னைத்
தொடரிரு வினைவெந்து நீறும்-அருள்
படருங் குணங்குடி யேறும் (எத்

௫. ஆதார மாறினுஞ் சேதாரம் வாரா
தடுக்கடுக்காகவே விடுக்கும்-எமன்

பாதை பார்த்து நிற்குங் கண்டமெனுமயிர்ப்
பாலத்தையு மெள்ளக் கடக்கும்-பின்பு
காதுகண் ணுக்கொடு மூக்குமொன் றாகக்
கவிந்துமங் காளத்தை யடக்கும்-என்றுஞ்
சூதானமாகிய வெட்டவெளி சென்று
சொக்கி மயக்குண்டு படுக்கும்-குரு
நாத னருளடை கிடக்கும்-பரஞ்
சோதிகுணங்குடி யடுக்கும் (எத்த)

உந்தியின் கீழ்நின் றுதித்த சுழுமுனை
ஓங்காரக் கோதண்டம் பிடிக்கும் வருஞ்
சந்திரன் சூரியன் மேல்வைத்துத் தாக்கிச்
சமர்பொருது ஜெயம் படைக்கும்-சற்றே
குந்தி யிருந்திளைப் பாறித்தெளிந்து
குசாலாகச் சாய்ந்தங்கே படுக்கும்-அதற்
கந்தியுஞ் சந்தியு முச்சிமுக் காலமும்
ஆசரித்துப் பூசை நடக்கும்-தேவ
இந்திரன் போனின்று நடக்கும்-இங்கே
வந்து குணங்குடி கொடுக்கும் (எத்த)

சொல்லித் திரிதற் கறிவுகற்றதோஷ
தோஷத்தை நாசத்தி லாக்கும்-கற்றும்
நல்ல வறிவற்ற புலையரைக் காண்கி
னடுங்கி யுடலெங்கும் வேர்க்கும்-மலை
கெல்லி யெலிபிடித்த கதைபோற் காசுக்
கேயலை யாதுனைக் காக்கும்-பாயும்
வல்லயம் போல்வரு மாயை யாஞ்சண்டி
மாட்டுக்கும் மாசண்டி யாக்கும்-கரு

நெல்லிக் கனிகைக்குள் வாய்க்கும்-அருள்
மூல்லைக் குணங்குடி பூக்கும் (எத்த

அ. காமக்கு ரோதக் களையைக் களைந்து
கடுஞ்சுழிக் காற்றிலே தூற்றும்-யோக
பூமிக்குள் மோன வித்தைப் பதித்துப்பரி
பூரண மாய்ப்பயி ரேற்றும்-மேற்
சோமன் மதிவட்ட மீது சுழுமுனைச்
சொக்கித் தெளிந்திடத் தேற்றும்-தாயை
வாமம் வைத்துப்பூசை பண்ணிப் பணிந்திட
வாரி யமிர்தத்தை யூற்றும்-நல்ல
நேமத் துடனுனைப் போற்றும்-என்றுஞ்
சேமக் குணங்குடி யேற்றும் (எத்த)

கூ. இல்லந் துறந்து வரும்பல தொல்லைகள்
எல்லா மெடுத்தெடுத் தெறியும்-மூடும்
வல்லிரு ளாகிய மாமாயை தந்த
மயக்கும் விட்டுவிட்டுப் புரியும்-ஒரு
எல்லையிற் பேரின்ப வெள்ளப் பெருக்கில்
எடுத்துண்டுந் தன்வயி னிறையும்-பின்பு
அல்லும்பகலுஞ் சுகானந்த நிஷ்டையில்
அண்டமும் பிண்டமுந் தெரியும்-எங்கும்
சொல்லு மருண்மழை சொரியும்-மெத்த
நல்ல குணங்குடி புரியும் (எத்த)

க0. கூசிக் குலாவு மடவாரைக் கொஞ்சிக்
குலவாம லுங்கையை விடுக்கும்-வன
வாசத்துக் கேகித் தவம்புரி தற்கிச்சை
வைத்து வைத்துத் துடிதுடிக்கும்-கெட்ட

ஆசைப் பசாசைத் துரத்தித் துரத்திவங்
தண்டவொட் டாமலே யடிக்கும்-ஞான
தேசிகன் பாதார விந்தத்தை யேமோனச்
சின்முத்திரையாகப் பிடிக்கும்-உப
தேசத்துக் காரைப்பங் தடிக்கும்-நமக்
கீசன் குணங்குடி கிடைக்கும் (எத்த)

செத்தாலும் வைத்தடி வாங்காம னிற்கின்ற
தீரத்தை யேதிர மாக்கும்-சற்றும்
மெத்தாதி புத்திவங் தெற்றும லுன்றனை
மேவி விழுந்துகை தூக்கும்-எங்கள்
சித்தாதி கட்கருள் செய்தநன் முத்தியுஞ்
சித்தியும் வெற்றியும் வாய்க்கும்-நின்று
எத்தா லினிப்பிழைப் போமென வெண்ணாமல்
எங்கோ னருட்பாது காக்கும்-ஒரு
மித்த பலங்களைப் போக்கும்-மோன
வித்தைக் குணங்குடி வாய்க்கும் (எத்த)

எண்ணாத வெண்ணத்தினூடே படர்ந்தெழும்
இன்ப வினோதத்தை வீட்டும்-கெட்ட
மண்ணான மூவாசை மண்ணாகவு நல்ல
மானாபி மானத்தை யோட்டும்-என்றன்
கண்ணே மணியேயென் கண்ணுத லேயெனக்
கண்ணீரு மூண்ணீரு மூட்டும்-பின்பு
தண்ணீரு மண்ணுங் கலந்ததுபோற் சிந்தை
தத்தளிக்க நிலை நாட்டும்-நடம்
பண்ணும் பரவெளி சூட்டும்-உய்யும்
வண்ணக் குணங்குடி காட்டும் (எத்த)

௧௩. வித்தக ஞர்சொன்ன புத்திபுன் மாயை
வேங்கைப் புலியெனச் சாடும்—நம்மை
வெற்றிகொண் மாதர் முயக்களற் கேணி
விரிவோ டவுங்காயப் போடும்-உன்னைப்
பெற்றூர் பிறந்தார் சுற்றத்தார் முதலான
பித்தர்க் கெல்லாமுகம் வாடும்—நல்ல
பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்னை யொத்த
பரவெளி பம்பர மாடும்-மேலுங்
கத்த னருளுங்கை கூடும்-நாளுஞ்
சித்துக் குணங்குடி யாடும் (எத்த)

௧௪. எங்கு நிறைந்த பெரும்பொருளென்னு
இருந்துகொண்டேவிளை யாடும்-ஒரு
கங்கு கரையறப் பொங்கிப் பரவிக்
கருணைக் கடல்வந்து மூடும்-அருள்
வங்கமுந் தங்காம விங்குவந் தென்னை
மகிழ்ந்தடுத் தேற்றிக்கொண் டோடும்-நாளும்
மங்காத தங்க மவுனப்பொருளு
மலைமலை யாகக்கை கூடும் இன்னும்
பங்கு கொடுக்கவு நாடும்-யோகஞ்
தங்குங் குணங்குடி சூடும் (எத்த)

௧௫. வாசாம கோசர வான்பொரு ளென்றன்
மடிமீது செங்கீரை யாடும்-மோன
தேசிகன் பாதார விந்தந்த தெய்தத்தத
தெய்யெனக் கூத்துகள் போடும்-எங்கள்
ஈசன் றிருவரு டாணை கொட்டிப்போர்
இன்பக் கோலாகலம் பாடும்-எம

பாச மறுத்துக்கொண் டென்னச் சுமட்டமும்
பாய்ந்து மடமடென் றேடும்-கோட்டை
வாசற் கடந்துட்சென் றேடும்-மேலே
பேசும் குணங்குடி கூடும் (எத்த)

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஐயையோ வென்விதியை யாரிடத்திற் சொன்னாலும்
ஐயையோ வென்றே யழுங்கவலை கொள்வார்தாம்
ஐயையோ வையகத்தி லாருமிலை யுன்னையன்றி
ஐயையோ வடிமையைக்கை யணைப்பாய் குருபரனே.

இராகம்-பைரவி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஐயையோ நானென் செய்வேன் என்விதிவசம்
ஆருடனே சொல்லி யழுவேன்.

அநுபல்லவி.

மெய்யெடுத்ததும்பொய்யாய் வீணாள்கழிந்துபோச்சு
பொய்யிலாதவென் னையனருளது
கையு மெய்யுமாக் கண்ணிற்காணேனே (ஐயை)

சரணங்கள்.

க. பார்க்கப்பலவித மறைவாய் சமையலான
பதினாலு லோகமு நிறைவாய்
வாக்கு மனமுமதி னேக்க மதுவாய்நின்றுந்
தீர்க்க மாயறி யாமற் றேடியே
பார்க்குள்ளே யலைந் தலைந்தும் காணேனே (ஐயை)

உ. முன்னோர்செய்திடுபாவ லாபமோ பாதகமோவென்
மூதேவித் தனக்கொள்பிர தாபமோ

என்ன கொடுமைகளோ வென்றலே விதிதானோ
இன்ன பேதயில் லாதசோதியை
இன்ன மென்னுட் கண்ணிற்காணேனே (ஐயை)

௩. ஆசாபா சங்களெவற்றையும் விட்டும் அனுதினம்
ஆனந்த வெள்ளத்து ளகப்பட்டும்
ஓசைமணி பூரகத் துள்ளெங்குந்தேடியும்
வாச மொய்த்த குணங்குடிப்பர
தேசி யெய்த்து மிலைத்துங்காணேனே (ஐயை)

இராகம்-கேதாரகௌளம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

சூத்திரப் பாவைக் கயிறற்று வீழுமுன்
சூக்ஷக் கயிற்றினைப் பாரடா-அதி
சூக்ஷக் கயிற்றினைப் பாரடா.

அநுபல்லவி.

நேத்திரம் ரண்டினும் நேரே யிலங்கிய
நீடொளி போன்றது தேடரி தாகிய
காத்திர முள்ளது யாவும் பொதிந்தது
கையிலுங் காலிலு மெட்டப் படாததோர் (சூ)

சரணங்கள்.

௧. சாத்திர வேதஞ் சதகோடி கற்றாலும்
சமய நெறிகளி னுசாரம் பெற்றாலும்
பாத்திர மேந்திப் புறத்தி லலைந்தாலும்
பாவனை யாலுட லுள்ள முலைந்தாலும்

மாத்திரைப் போது மெமன்வரு மப்போது
மற்ெறான் றுதவா துதவா துதவாது
சூத்திரமாகிய தோணி கவிழுமுன்
சுக்கானைநேர்படுத் திக்கணமேசொன்னேன் (சு)

உற்றுற வின்முறை யார்சூழ்ந் திருந்தென்ன
ஊருட் சனங்களெல் லாரும் பணிந்தென்ன
பெற்ேறாரும் பெண்டிரும் பிள்ளை யிருந்தென்ன
பேணும் பெருஞ்செல்வ வாணவத் தாலென்ன
கத்தன் பிரிந்திடச் செத்த சவமாச்சு
காணுது காணுது கண்டதெல் லாம்போச்சு
எத்தனைபேர்நின்று கூக்குர லிட்டாலும்
எட்டாமற் போய்விடுங் கட்டையல்லோவிந்தச் (சு)

மாயப் பிறவி வளையை யடைத்திட
மாறுத்தி யான மனத்தி னினைத்திட
காயா புரிக்கோட்டை கைக்கு ளகப்பட
காணு மணிச்சுடர் தானே விளங்கிட
ஆயு மறிவுடன் யோகத்தி ேலெழும்
ஆனந்தத் தவனையுண் டன்புடனே தொழும்
தாயா யுலகத்தை யீன்ற குணங்குடித்
தற்பரனைக்கொண்டு வப்புடனேசென்று (சு)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வங்கணுமோர் மொழியாதி பீடமியோ கத்தினது
மகிமை பெற்றோர்
வங்குசொறியுங்கொடுக்கும்பெண்களல்குற்புண்களுக்குண்
மடிய மாட்டார்

வங்கெனுப தேசமெங்கள் பெண்களல்குற் கண்களுக்குண்
மடியா வண்ணம்
வங்கெனுப தேசமெங்கள் குணங்குடிமா தவனெனக்கும்
வைத்தி டாரே.

இராகம்-சாவேரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

வங்கெனு முபதேச மெங்கள் குணங்குடி
வள்ளலென் றோதுவரே.

அநுபல்லவி.

அங்கென்றே னுட்சரங் கும்பித் தடங்கவும்
ஐம்பத்தோ ரட்சரந் தம்பித்தொடுங்கவும் (வங்)

சரணங்கள்.

உடல்பொரு ளாவியோ டுடைவயுங்கைக்கொள்ளவும்
உவந்தென்னையு முய்யக் கொள்ளவும்
நொடிக்குமுன் மனவாசி மேலேற்றிக்கொள்ளவும்
நூலேணிமேலேறிக் கொள்ளவும்
படிமுடிச்சானவா ரூதாரம் விள்ளவும்
படிக்குப்படி கடந்து கொள்ளவும்
கடினத்துடன்கண் டதையுங்கீழ் தள்ளவும்
காதளவுக்குமேற் கொள்ளவும்
நடனமிடும்பரி துள்ளாட்ட மெடுக்கவும்
நடித்துநடித்துக்கொண்டாட்டங் கொடுக்கவும்
இடைபிங்கலைகண்டத் தாட்ட மொடுக்கவும்
எனக்குப்பயந்தெம னோட்டம் பிடிக்கவும் (வங்)

கம்பமற்றவருட் கடலுள்வாய்
களகளென்றேசும்மா
செம்பொற் கமலா சனமீதிற்
செங்கீரையாடித்
வம்பரைப்போல்விளையாட்டுப்
வாசியிலேறி
ஒன்பதுவாயிலி னிலையைப்
ஒளியினோடுகாலை
தம்பிரானெனு மெல்லை
தாக்குச்சுழுமுனை வில்லைப்
எம்பிரானென்னுங் கல்லை
எனக்குப்பயந் தெமன்பல்லைக்

மடுக்கவும்
குடிக்கவும்
படுக்கவும்
துடிக்கவும்
படிக்கவும்
நடிக்கவும்
பிடிக்கவும்
மடிக்கவும்
சூட்டவும்
பூட்டவும்
யோட்டவும்
காட்டவும்(வங்)

தொட்டுபதேசித்த வுடன்சோதி
தொடுமுன்னே சிவயோகங்
எட்டுகயிற்றிலென் காலிரண்டுங்
எட்டியவன்காலைக்
கட்டைப்பனைதனி லுங்களைக்
கள்ளுக்கள்ளாகச் சும்மா
கொட்டியகள்ளுண்டபின்போதை
குதிகொண்டுகெக்கரி
நிஷ்டைபடைத்தனுபூதி
நிருவிகற்பசமாதி
இஷ்டப்படிக்கரு ணின்று
எனக்குப்பயந்தெமனின்று

தட்டவுந்
இட்டவும்
கட்டவும்
கட்டவும்
கட்டவும்
கொட்டவும்
மூட்டவும்
கொட்டவும்
மிஞ்சவும்
அஞ்சவும்
கொஞ்சவும்
கெஞ்சவும்(வங்)

கத்தன்றிருவடி பெற்றவ
கட்டைகடைத்தேற

ஞகவும்
லாகவும்

நற்றவமுற்றவுஞ் சித்தனு மாகவும்
நாவுமங்நாளத்து ளோகவும்
பத்துவகைகாத முஞ்சுத்த மாகவும்
பத்தோடிருகலை சாகவும்
ஒற்றைக்காலான்மயிர்ப் பாலத்தி லேகவும்
ஒருபாய்ச்சலிற்றாண்டிப் போகவும்
வைத்ததீக்ஷையுந் திருத்த மாகவும்
வாலையம்பிகை பொருத்த மாகவும்
எய்த்தவெருத்த மெருத்த மாகவும்
எனக்குப்பயந் தெமனொருத்தன் சாகவும்(வங்)

இராகம்-புன்னாகவராளி-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

யானேயுனைநம்பினேன்-குணங்குடி
யானேயென்னாண்டவனே.

அநுபல்லவி.

யானேயுனைநம்பினேன்சாகச் செய்வையோ
யானாகநின்றென்னை நான்சாகச் செய்வையோ
பேய்நாய்கண்டசிறு மானாகச் செய்வையோ
பெருமானுமெம்பெரு மானாகச் செய்வையோ (யா)

சரணங்கள்.

க. பாவையரைப்பாடி கூடிடச் செய்வையோ
பாவையர்க்குப்பயந் தோடிடச் செய்வையோ
பாவங்கள்வந்தெனை மூடிடச் செய்வையோ
பாவமெல்லாம்விட்டுச் சாடிடச் செய்வையோ

பாவிகள்போன்முகம் வாடிடச் செய்வையோ
பரஞ்சோதியம்பர மாடிடச் செய்வையோ
பாவாணர்போல்வீணிற் பாடிடச் செய்வையோ
பரிபூரணானந்தம்பாடிடச் செய்வையோ (யா)

சண்டாளரைவாழ்த்திக் கொண்டாடச் செய்வையோ
சற்குருவைபோற்றிக்கொண்டாடச் செய்வையோ
தொண்டாசையென்னையுந்துண்டாடச் செய்வையோ
தொண்டாசைதன்னையுந் துண்டாடச் செய்வையோ
முண்டரைப்போற்றிரண்டு முண்டாடச் செய்வையோ
முத்திதந்துது தி கொண்டாட செய்வையோ
வண்டாய்துவண்டு துவண்டாடச் செய்வையோ
வந்தருடந்தெனைப் பரந்தாடச் செய்வையோ (யா)

வெட்டவெளியிலென்னை விட்டிடச் செய்வையோ
வித்தகன்பாதத்தைக் கட்டிடச செய்வையோ
பட்டதெல்லாங்கேடு கெட்டிடச் செய்வையோ
பட்டதற்கும்பலன் இட்டிடச் செய்வையோ
நெட்டைமரம்போலப் பட்டிடச் செய்வையோ
நீசனுக்குமரு டெட்டிடச் செய்வையோ
மட்டியென்றென்கையை விட்டிடச செய்வையோ
வாசியுப்பாவிக்குக் கிட்டிடச் செய்வையோ (யா)

மதபேதமோதப் படித்திடச் செய்வையோ
மதமற்றஞானம் படித்திடச் செய்வையோ
வீதியற்றுப்பிச்சை யெடுத்திடச் செய்வையோ
வேதாந்ததீக்ஷை யெடுத்திடச் செய்வையோ
வீதிவந்தென்னுயிரைப் பிடித்திடச் செய்வையோ
விதியென்றுகாலைப் பிடித்திடச் செய்வையோ

மதுவென்றுகள்ளைக் குடித்திடச் செய்வையோ
மதியமிர்தத்தைக் குடித்திடச் செய்வையோ (யா)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

எல்லாரு மானிடரோ வெங்கள்குணங் குடியானை
யிறைஞ்சி னோர்கள்
எல்லாரு மானிடரா மெங்கள்குணங் குடியானை
யிறைஞ்ச வேண்டும்
எல்லாரு மானிடரே யெங்கள்குணங் குடியானை
யிறையே யென்றே
எல்லாரு மிறைஞ்சு மெங்கள்குணங் குடியான்பொற்பதமெற்
கெய்தி டாதோ.

இராகம்-அசாவேரி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

எங்கள் குணங்குடி யாண்டவன்பாதத்தை
என்றிந்தப்பாவிகள் கண்கண்டிடுமோ

அநுபல்லவி.

பொங்குந்திருவருளும் தங்கும்படிக்கருளும்
பூரணமயமாகின்ற காரணக்கடவுளான (எங்)

சரணங்கள்.

கூட்டிக்கருணைவிழி காட்டிக்காட்டிக் கையைக்
கொடுத்துக்கொடுத்தணைத்துப்பிடித்துப்பிடித்துமெய்யைப்
பூட்டிப்பூட்டியருள் சூட்டிச்சூட்டித்தரும்
பூரணமயமாகின்ற காரணக்கடவுளான (எங்)

முத்திவித்தாய்ப்பதிந்தும் மொய்த்தபயிராயெழுந்தும்
மூன்றுமண்டலத்தைமுட்டிமூடியொளியால்விளைந்தும்
புத்தியுமெற்றூதுபூத்த பொற்பையற்புதத்தருளும்
பூரணமயமாகின்ற காரணக்கடவுளான(எங்)

வாதனை மாற்றியோக சாதனையேற்றியேற்றி
வாக்குமனமணுகா வாழ்வினைவாழ்த்தியேத்தப்
போதும்போதுமெனப் போதித்தருள்புரியப்
பூரணமயமாகின்ற காரணக்கடவுளான(எங்)

சிற்பரத்துக்குட்சிறந்த தற்பரத்துக்குட்பிறந்த
சிற்பரத்துக்குட்பிறந்து சொற்படிகம்போற்சிறந்து
பொற்பிரபைக்கொப்பளிக்கும் அற்புதகர்ப்பூரமாகி
பூரணமயமாகின்ற காரணக்கடவுளான(எங்)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அன்றெழுதி னவனெவர்க்கு மெங்கள்குணங் குடியானு
மவன்கை யாலே
அன்றெழுது மெழுத்தையழித் தெழுதிடவல் லபமெவர்க்குண்
டார்க்கு மில்லை
அன்றெழுது மவனேதா னழித்தெழுத வல்லவன்கா
ணதை லாலே
அன்றெழுதுமெழுத்தழித்தென் மண்டையிற்றானல்லெழுத்தொன்
றழுத்தி டானே.

இராகம்-பியாகடை-அடதாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஆண்டவ னென் செய்வனோ—குணங்குடி
ஆண்டவ னென் செய்வனோ

அநுபல்லவி.

ஆண்டவனைத் தென்னை யருகில்வைத்திடுவனோ
தீண்டியும் பார்க்காமற் றெருவில்விட்டிடுவனோ (ஆண்

சரணங்கள்.

௧. தேனைப்பழித்தபே ரின்பங் கொடுப்பனோ
தேவரடியார்கள்சிற் றின்பங் கொடுப்பனோ
மோனவருட்பரி வட்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும்பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்)

௨. உச்சிக்குள் வைத்தபொருளைக் கொடுப்பனோ
உச்சந்தலையில்ரண்டு குட்டுக் கொடுப்பனோ
மூச்சுடரொடுசோம வட்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்

௩. வற்றாவருட்செல்வங் கொள்ளை கொடுப்பனோ
மண்ணைத்தானள்ளிக்கை கொள்ளக் கொடுப்பனோ
முத்திதருமோன வட்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்)

௪. நாக்கந் நாளவாயிற் காக்கக் கொடுப்பனோ
நாய்போல் வாயில்தோறுங் காக்கக் கொடுப்பனோ
மூக்குமுனையில்வன்னி வட்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்

௫. சிட்டனுகவும்வாசி கட்டிக் கொடுப்பனோ
செட்டையிற்றுணிரண்டு தட்டிக் கொடுப்பனோ
மூட்டமூட்டச்சட்ட திட்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்)

௬. கண்டங்கடக்கத்தான் காட்டிக் கொடுப்பனோ
காலனுக்கென்னைத்தான் காட்டிக் கொடுப்பனோ
முண்டம்படாகிலே விட்டுக் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்)

௭. செத்துப்போமுன்காய சித்தி கொடுப்பனோ
செத்துப்போவென்று சாபத்தைக் கொடுப்பனோ
முத்தமிட்டிட்டுநல் விஷ்டங் கொடுப்பனோ
முற்றுமுட்டாளெனும் பட்டங் கொடுப்பனோ (ஆண்)

இராகம்-செஞ்சுருட்டி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

ஐயையோவென்விதிவசம் ஆருடன்சொல்வேன்

அநுபல்லவி.

கையுமுடல்மெய்யென் றெண்ணிப் பொய்யனுகினேன் (ஐ)

சரணங்கள்.

பெண்பிள்ளையென்று மனம்பித்துக் கொள்ளுதே-நாம்
என்றுமிருப்போமெனவுஞ் சண்டை துள்ளுதே (ஐ)

பழிக்கோவென்னுடலைப் படைத்து வளர்ப்பேன்-இதை
புழுக்கோநாய்நரிக்கோ பிடுங்கக் கொடுப்பேன் (ஐ)

கையில்வெண்ணெய்தனைவிட்டுநெய்யைத் தேடுறேன்-எங்கள்
ஐயன்பாதந்தனைவிட்டுப் பொய்யைக் கூடுறேன் (ஐ)

மாதுமக்களென்று மென்மதி மயங்குதே-இது
சூதுசெய்வாரோடு கூடிவாது பேசுதே (ஐ)

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

வாக்குமனமணுகாது வான்பொரு ளுள்ளே-அதை
நோக்கிநோக்கிப்பார்ப்பார்க்கு வாய்க்குமோகொள்ளை (ஐ)

புந்திமகிழுண்டுடுக்கச் சிந்தை துள்ளுதே-தீய
அந்தகாரந்தன்னை யகமாக்கிக் கொள்ளுதே (ஐ)

காயிலையுதிர்ந்த சருகுகனி தின்று-நாம்
ஆயுமறைமுடிவைத்தேடிப்போவது மென்று (ஐ)

தேகத்திலென்பு வெளியாக வாடினோர்-அவர்
ஆகமச்சொற்படிக்கே யருளைக் கூடினோர் (ஐ)

ஆழிகரையின்றி நிலைநிற்க வில்லையோ-யான்
பாழிலலையாதெனக் கோர்பாதை யில்லையோ (ஐ)

ஆசைபாசமற்றவ ருளைப் படைப்பார்-அவர்
தேசிகன்குணங்குடி தெருவி லிருப்பார் (ஐ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

என்றலையி விட்டபொல்லா விதியானற் குணங்குடிவாழ்
விணங்கு தில்லை
என்றலையி விட்டபொல்லா விதிக்கெண்ணை யிட்டாலு
மேகு தில்லை
என்றலையி விட்டவிதிக் கினியெவர்பட் டுத்தொலைப்பா
ரெனநின் றேங்கி
என்றலையி விட்டவிதி தனைநினைந்து பாவியா
னிடைநின் றேனே.

இராகம்-ஆகிரி-தாளம்-அடசாப்பு.

பல்லவி.

ஏதேதுசெய்திடுமோ பாவிவிதி ஏதேதுசெய்திடுமோ

அநுபல்லவி.

ஏதேதுசெய்துவெனைமோசஞ் செய்யுமோ
மாதவஞ்செய்து மனுவாகச் செய்யுமோ(ஏதே)

சரணங்கள்.

சற்றுநல்லறிவற்ற மாடாகச் செய்யுமோ
சாகாவரம்பெற்றுக் காடேகச் செய்யுமோ
கற்றறிஞூடர்கட் கீடாகச் செய்யுமோ
கத்தன்குணங்குடி வீடாகச் செய்யுமோ(ஏதே)

கத்திக்கத்திப்பாவி செத்திடச் செய்யுமோ
கத்தன்றிருவருள் பெற்றிடச் செய்யுமோ
கொத்தும்பெண்ணரவெனைக் கொத்திடச்செய்யுமோ
குணங்குடிவாழ்க்கைவந் தெய்திடச் செய்யுமோ(ஏதே)

செத்துபிணத்தோடு சேர்ந்திடச் செய்யுமோ
சித்தர்கணத்தோடு சார்ந்திடச் செய்யுமோ
மெத்தப்பணந்தேடி மாய்ந்திடச் செய்யுமோ
மேலைக்குணங்குடி வாழ்ந்திடச் செய்யுமோ(ஏதே)

பாழான காயத்தைப் பாழாகச் செய்யுமோ
பாழாகப்போமுன்மூப் பாழாகச் செய்யுமோ
தேளான பெண்களுக் காளாகச் செய்யுமோ
தேறிக்குணங்குடிக் காளாகச் செய்யுமோ(ஏதே)

தேவடியாள் வீட்டு நாயாகச் செய்யுமோ
தேவடியாளுமென் றாயாகச் செய்யுமோ
நாவுருகிகொண்டு பேயாகச் செய்யுமோ
நாதன்குணங்குடிக்கேயாளாகச் செய்யுமோ(ஏதே)

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

இராகம்-பரிசு-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

அல்லாகூ வென்னுங்கள்-சதா காலம்
அல்லாகூ வென்னுங்கள்

அநுபல்லவி.

அல்லாகூவென்னுங்கள் அஞ்ஞானந்தனைவிட்டு
எல்லாரும்வெளிப்பட்டு இப்போதெதிர்ப்பட்டு (அல்)

சரணங்கள்.

க. வருத்தசோதிமெய்ஞ்ஞான வாரியையமன முன்ன
வஞ்சமில்பர மார்த்த குருவருளிய தென்ன
ஜெகஜாலவலைதன்னுட் சிக்கிப்பலவு மின்ன
சிற்சொரூபந்தெரியாமற் செத்திறந்துபோ முன்னம் (அ)

உ. அல்லாகூவென்ற வரும்பொருளா மென்ன
அனந்தமறைகளு மப்படியே பன்ன
நல்லறிவாளரு நாளுமெடுத்துச் சொன்ன
நன்மையெல்லாமனக் குண்மையிலே மன்ன (அ)

௩. ஆசாபாசமென்னும் அழிபுத்திகளு மற்று
அளவிட்டறியவொண்ணு தருள்ஞானந்தனைப்பெற்று
மாசற்றொளிருமுன் மனமிருவினை யற்று
மாதாபிதாவெனு மயமுழுவது மற்று (அ)

௪. மும்மலக்காட்டினை முழுவதையு மரிந்து
மூலநெருப்பினை மூட்டமூட்ட விரிந்து
சின்மயஜெகஜோதித் தெளிதரவே தெரிந்து
தேசிகன் குணங்குடி தெருவீதியி லிருந்து (அ)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

புனிதகுணங் குடிவாழ்க்கை போகாமற் பொங்கு மிச்சை
பொங்கிப் பொங்கிப்
புனிதகுணங் குடிபடைத்துப் போதபரி பூரணபோ
தகமும் பூண்டு
புனிதகுணங் குடியானைப் போற்றாது போற்றுவார்
போலு மந்தப்
புனிதகுணங் குடியானைப் போற்றியிந்தப் புல்லனும் வாய்
புலம்பு வானே.

இராகம்-ஆனந்தபைரவி-அடதாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

கத்திக்கத்திக்தொண்டையுங் கட்டிச்செத்தேனே
காணுமெங்கள் குணங்குடிச் சித்தனே

அநுபல்லவி.

முத்தனேமுத்தனே முத்தனே யென்றுங்
கத்தனே கத்தனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

சரணங்கள்.

௧. நாயனே நாயனே நாயனே யென்றும்
மாயனே மாயனே மாயனே யென்றும்
தூயனே தூயனே தூயனே யென்றும்
நேயனே நேயனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

௨. ஏகனே யேகனே யேகனே யென்றும்
யோகனே யோகனே யோகனே யென்றும்
மோகனே மோகனே மோகனே யென்றும்
வாகனே வாகனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

௧. நாதனே நாதனே நாதனே யென்றும்
நீதனே நீதனே நீதனே யென்றும்
போதனே போதனே போதனே யென்றும்
ஆதனே ஆதனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

௨. நித்தனே நித்தனே நித்தனே யென்றும்
சுத்தனே சுத்தனே சுத்தனே யென்றும்
பத்தனே பத்தனே பத்தனே யென்றும்
அத்தனே அத்தனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

௩. ராஜனே ராஜனே ராஜனே யென்றும்
போஜனே போஜனே போஜனே யென்றும்
தேசனே தேசனே தேசனே யென்றும்
வாசனே வாசனே யென்று முனைத்தேடி (கத்)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

கண்டதெல்லாங் கனவாகக் கண்டுணங் குடியார்நற்
கருணை காட்டில்
கண்டதெல்லாங் கனவாகக் கண்டருள்கொண் டவராகக்
கருணை காட்டுங்
கண்டதெல்லாங் கனவாகக் கண்டருள்கொண்டவர்போலக்
கன்மி யாலே
கண்டதெல்லாங் கனவாகக் கண்டிடவோர் கனவேனுங்
கண்டி லேனே.

இராகம்-காம்போதி-தாளம்-ரூபகம்.

பல்லவி.

கனவுங்கண்டிலனே-பாவியொரு
நினைவுங்கண்டிலனே.

அநுபல்லவி.

கனவுங்கண்டிலன் காட்சி கொடுக்கவுங்
கர்த்தனருளடை காத்துக் கிடக்கவும்
மனமுந்தேறிப்பொய் வாழ்வை விடுக்கவும்
மாகுணங்குடிமெய் வாழ்வைப் படுக்கவும் (க)

சரணங்கள்.

க. மானாபிமான மடமையைப் போக்கவும்
மாதர்க்கடிமைப் படாதெனக் காக்கவும்
வானுதிபூத லயம்வந்து வாய்க்கவும்
வாசாமகோசர வாழ்க்கையுஞ் சாய்க்கவும்
மோனமவுன மணிமாலை கோக்கவும்
மூக்குமுனையைச் சுழிமுனை யாக்கவும்
ஞானத்திருநட நாதமுங் கேட்கவும்
நாதன் குணங்குடி பாதையும் பார்க்கவும்(கன)

உ. நாதாந்தமோன குருபதம் போற்றவும்
நாவைமடக்கியந் நாளத்து ளேற்றவும்
வேதாந்தவீட்டின் வெளிவாயில் சாத்தவும்
வித்தகன்வந்து விளக்கெடுத் தேற்றவும்
சீதமதிதன் னமிர்தத்தை யூற்றவும்
சின்முத்திரையைவைத் தென்மனந் தேற்றவும்
பூதலயத்துட் பொறிகளைத் தாழ்த்தவும்
புண்ணியன்குணங்குடி பொங்கிடவாழ்த்தவும்(கன)

௩. பாங்காயுதவுமெங்கோன்வந் தடுக்கவும்
பஞ்சகோசமெனுங் கோட்டை பிடிக்கவும்
ஓங்காரவீட்டினுக் குள்ளே யடுக்கவும்
ஒன்றுக்குளொன்று யொடுக்கிப் படுக்கவும்

தேங்காமரத்தினிற் கள்ளு வடிக்கவும்
தேறற்றெளித்துத் தெளித்துக் குடிக்கவும்
மாங்காயுள்வண்டாய் மயங்கிக் கிடக்கவும்
வாசிகுணங்குடி வாயி லடைக்கவும் (கன)

௯. கள்ளக்கருத்துகள் கட்டோடே வேகவும்
கன்மங்தொலைந்து கடைத்தேறிப் போகவும்
கொள்ளித்தேளான மனமாயை சாகவும்
கூர்விழியாரிஷ்டங் கொட்டுண்டு போகவும்
உள்ளத்திருக்குமற் றுத்தம ஞகவும்
ஒப்புறவுந்தப்பி யூரைவிட் டேகவும்
வெள்ளத்திருக்கருணையூடு நோகவும்
மெய்யன்குணங்குடி பையலு மாகவும் (கன

௰. வேசையராசையை வேரோ டறுக்கவும்
வெற்றிக்கொடிகட்டி மீசை முறுக்கவும்
பேசறியாவூமன் போஞ் னிருக்கவும்
பேயரைப்போலும் பிதற்றிச் சிரிக்கவும்
வாசிநடத்தி வழியைக் குறுக்கவும்
வாசற்படி கிட்டவந்து நெருக்கவும்
ஓசைமணிமண்டபத்தைத் திறக்கவும்
உச்சக்குணங்குடிக் குட்சற் றிருக்கவும் (கன)

௧௧. என்னைக்கெடுக்குமென் றன்னைக் கெடுக்கவும்
என்குருபாதத்தை யெட்டிப் பிடிக்கவும்
பின்னியபாசந்தன் பின்னல் விடுக்கவும்
பித்தம்பிடித்த மனத்தை யொடுக்கவும்
மன்னும்பரவொளி யும்பந் தடிக்கவும்
மாயைப்பசாசினை மண்ணின் மடிக்கவும்

கன்னலையொத்தபே ரின்பம் படைக்கவும்
கர்த்தன்குணங்குடிச் சித்துங் கிடைக்கவும் (கன)

வஞ்சமறலிக்கு மஞ்சா திருக்கவும்
வஞ்சியரைமுத்தங் கொஞ்சா திருக்கவும்
கஞ்சாவபின்வர்க்கங் கசப்பா யிருக்கவும்
காசாசைகொண்டு கலங்கா திருக்கவும்
நஞ்சாம்ப்ரபஞ்சர்க்கு நஞ்சா யிருக்கவும்
நவகண்டயோகநா லஞ்சா யிருக்கவும்
நெஞ்சம்பதைப்பற்ற நெஞ்சா யிருக்கவும்
நித்தன்குணங்குடி நித்த மிருக்கவும் (கன)

பட்டிப்பசுவையுங் கட்டியே போடவும்
பாற்பசுவுங்கட்டவிழ்த்துக்கொண் டோடவும்
மட்டங்குதித்துங் குதித்துக்கொண் டோடவும்
மதிமண்டலஞ்சென்று மருவியூ டாடவும்
கட்டமுதுண்டு களைதீர நாடவும்
காலனையுங் காலைக் கொண்டுதை போடவும்
பட்டப்பகற்போ லருள்வந்து மூடவும்
பாக்யகுணங்குடிப் பாக்யனைக் கூடவும் (கன)

மண்ணுனமூவாசை மாட்டேனென் றோடவும்
மாறுவனுபூதி வந்தெனை மூடவும்
எண்ணுதவெண்ணமெல்லாம்விட்டுப் போடவும்
என்றன்பிரானரு ளென்றனைத் தேடவும்
புண்ணுளர்போலும் புலம்பிநான் வாடவும்
போதப்பரவெளி பம்ர மாடவும்
விண்ணுடர்போற்றி செயவிளை யாடவும்
மேலைக்குணங்குடி சாலையைக் கூடவும் (கன)

௧0. அத்துவிதப் பிரணவம்வந் தெற்றவும்
ஆனந்தமான பரமும்வந் தெற்றவும்
கர்த்தவியத்தின் கடாக்ஷம்வந் தெற்றவும்
கங்கற்றபொருள் கங்கைவந் தெற்றவும்
முத்திக்குவித்தான மோனம்வந் தெற்றவும்
முப்பாழ்முடிவான மோக்ஷம்வந் தெற்றவும்
சத்துச்சித்தாநந்தஞ் சற்றுவந் தெற்றவும்
சாந்தக்குணங்குடி தானும்வந் தெற்றவும் (கண)

௧௧. கண்டனவெல்லாங் கனவாகக் காணவும்
கண்ணுடிக்குள்ளொளிபோன்முகங் காணவும்
தொண்டாசைமூன் றுந் தொலைந்திடக் காணவும்
சுத்தமயப்படி கச்சுடர் காணவும்
எண்டிசையுந்தொழு மெங்கோனைக் காணவும்
ஏகபராபர வாகனைக் காணவும்
கண்டங்கடந்தநா தாக்களைக் காணவும்
கடவுளெனுங்குணங் குடியானைக் காணவும் (கண)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

நம்பினபேர்க் கருடருநற் குணங்குடியா னைகுரு
நாதன் பாதம்
நம்பினபேர்க் கும்பர்களும் பணிசெய்வ ரெனமறைக
ளவில்கை யாலே
நம்புமன்பர் போலுமிந்தப் பாவியே னெந்நாளு
நாடி நாடி
நம்பினதற் கந்தகுணங் குடியான்செய் தருவுமென்ன
ஞாயந் தானே.

இராகம்-செஞ்சுருட்டி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

நம்பினதற்குங் குணங்குடியான் செய்த
ஞாயத்தை யென்ன சொல்வேன்

அநுபல்லவி.

பம்பரம்போற்சுற்றி யயராமலுமழியாப்
பதிதந்தெனைப்பதித் திடவும்-பர
கதிவந்தெனக்கெதிர்த் திடவும்-ஞான
மதியிருந்தெனக்குதித் திடவும் (நம்)

சரணங்கள்.

உள்ளதெல்லாங்கொள்ளை கொண்டுகொண்டேயொரு
ஓட்டையோடென்கையிற் கொடுத்தான்-கேளுங்
கள்ளரைப்போற்கொள்ளை கொண்டதும் பற்றுமற்
காவற்கிடங்கினு மடைத்தான்-அந்தக்
கொள்ளிக்கண்ணனென்னை யுள்ளுக்குள்ளேவிட்டுக்
கொல்லாமலேகொன்று மடித்தான்-ஒரு
எள்ளளவேனு மிரக்கமில்லாமலே
என்காலுக்கும்விலங் கடித்தான்-சொந்தத்
தொள்ளியைப்போல்வைத்து படைத்தான்-காய
முள்ளுமுள்ளாகவும் வடித்தான் (நம்)

பஞ்சைகள்போலென்றன் யாட்டிற்றிரிந்தேன்
பிடாரியைப்போல்வந்துப் பிடித்தான்-யார்க்கும்
அஞ்சாதகண்டனே வாவென்றெனைப்பார்த்
ததட்டிப்பல்லைக் கடித்தான்-யானுங்
கெஞ்சக்கெஞ்சவாயை மூடுமூடென்றெனைக்
கீழே காலைவாரி யடித்தான்-கள்ளுங்

கஞ்சாவபின்வர்க்கங் கொள்வர்க்கேதேடின
கன்மமெல்லாம்வாரிக் கொடுத்தான்-என்னைக்
கஞ்சிக்குச்சாம்படிக் கடித்தான்-அவன்
நெஞ்சிலிருந்ததை முடித்தான்

க. பெற்றதகப்ப னமக்கிவன்றானென்றும்
பெற்றார்பிறந்தாரை மறந்தேன் கொஞ்சப்
புத்தியினாலவன் பின்னாலேயேநான்
புழுக்கைப்பயல்போலுந் திரிந்தேன்-என்னை
முற்றிலுங்காப்பாற்று வாவென்றுநம்பி
முடிமேலுமேற்றிக்கொண் டிருந்தேன்-அதைச்
சற்றேனுமெண்ணாம லென்முகநோக்கிநீ
சாவக்கடவதென் றறைந்தான்-இன்னும்
மெத்தமெத்தவெல்லாம் பறைந்தான்-ஒரு
மித்துநின்றிப்படிக் கிரைந்தான் (நம்)

உ. உண்டுடுத்துப்பூண்டு சையோகித்துச்செல்வத்
தோடுறுநாளில்வந் தடுத்தான்-எந்தச்
சண்டாளனென்னத்தைக் காதிலுரைத்தானோ
சடுதியில்வந்தெனைக் கடுத்தான்-உள்ளப்
பண்டம்படுதலை யெல்லாங்கைக்கொண்டுமென்
பண்டகசாலையுங் கெடுத்தான்-தன்னை
அண்டினபேரெல்லா மாளாகவும் வாரி
அளவற்றபாக்யத்தைக் கொடுத்தான்-பின்னுந்
தொண்டுசெய்யென்றெனைத் தடுத்தான்-யானுங்
கொண்டவாசையை விடுத்தான் (நம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

எங்கள் குணங்குடியானே தனக்கேதா னவனா
மின்னங் கேளீர்
எங்கள் குணங்குடியானே யெனக்குமவன் றனக்குமிடை
யில்லை யென்றான்
எங்கள் குணங்குடியானே தனக்குமற்றை யெவர்க்குமா
யெங்கு மானால்
எங்கள் குணங்குடியானை யென்றைக்கோ காண்பேனென்
றிரங்கி னேனே.

இராகம்-தன்னியாசி-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

எங்கள் குணங்குடியானை என்றைக்கோகாண்பேன்

அநுபல்லவி.

தங்குபேரின்பந்தரு மென்றன்பிரானை (எங்)

சரணங்கள்.

அங்கிங்கெனாதெங்கும் பிரகாசமாய்நின்ற
செங்கமலபீடமிசைச் செங்கீரையாடும் (எங்)

சாசுவதானந்த சகசநிஷ்டையில்
ஓசைமணித்தீப மகிலொன்றிக்கொண்டுநான் (எங்)

பொற்பிரபைக்கொப்பான கர்ப்பூரதீபம்போல்
விற்புருவமையமணி விளக்காய்நின்ற (எங்)

உனக்குள் நானாகவும் என்றனக்குள் நீயாகவும்
எனக்குள்நானுனக்குள்நீ யென்றதாய்நின்ற (எங்)

௫. அவனன்றியணுவொன்று மசையாவென்னுமொழிக்
இவனென்றுசொல்லவும் வல்லவனாகியேநின்ற(எங்)

௬. அண்டபிண்டமதற்கும்அப் புறத்துக்கப்புறமுங்
கொண்டபெரும்பெருமையுங்கொண்டபெரும்பொருளான

௭. ஆர்க்குமரிதாகிய பேராசைமிகவுங்கொண்டு
பார்க்கக்கண்ணாயிரமும் படைத்துக்கொண்டுநான்(எங்)

௮. நோக்கினாலுநோக்கொண்ணாத நோக்குக்கு நோக்காய்நின்று
வாக்குமனமற்றபெரு மானவனாய்நின்ற(எங்)

௯. பொன்னிலமாதராசையும் பூமிதனக்கேயளித்து
மன்னுமுனிவர்க்குதவு மன்னவனென்றானை(எங்)

௧0. வஞ்சநமனைவஞ்சி யருமஞ்சியெஞ்சவும்
அஞ்சுபுலவேடரு மென்றனைக்கெஞ்சியஞ்சவும்(எங்)

௧௧. பெண்கொண்டபேர்போ லெனையுமண்கொண்டேபோமுன்
கண்கொண்டமணியாய்நின்று காட்சியேதரவும்(எங்)

கொச்சகக்கலிப்பா.

என்னை யறிந்தே னிருந்தேன் வெகுகாலம்
என்னை மறந்திப் போதிறந்தா லிதுநலமோ
என்னை யறிவா லறிய வெளியில்மகிழ்
என்னையறி வித்தாளா யெந்தாய் குருபரனே.

இராகம்-ஆனந்தபைரவி-தாளம்-ஏகம்.

பல்லவி.

என்னையறிந்தேனே-இனி
ஏகாந்த மானேனே

அநுபல்லவி.

தன்னை மறந்து தலைகீழாய்நில்லாமல்
என்னை மறந்து முனைகினைந்திட்டபோ(தென்னை)

சரணங்கள்.

௧. பார்க்குந்தினந்தோறும் பரிபூரணங் கண்டேனே
நோக்குமிடந்தோறும் நூலினிற் சென்றேனே
ஏற்கையுடனே யிருள்வெளியாயிட
வாக்குமனமறத் தாக்கியபோதினில்(என்னை)

௨. உப்புக்குரித்தான உடலுக்குளிருந் தேனே
செப்பமுடனழகாயெற் கதுசிங்காதனந்தானே
சப்பரம் போலதைத் தப்பாமற்சோடித்தும்
இப்புறமப்புற மொப்புறவாக்கும்போ(தென்னை)

௩. காடுமலைகளெங்கும் பெருங்கானல் பிறந்ததுபோல்
ஆடியசக்கரமா யகண்ட திசைந்ததனுல்
பாடியநூலினைப் பார்த்தலையாமலவ்
வேடிக்கைவீட்டில் விளையாடும்போதினில்(என்னை)

௪. சின்னமிடுங்கருவி கரணங்களைச் சுட்டேனே
பின்னப்படுஞ்சடத்தைச் சிறைச்சாலையி விட்டேனே
நிண்ணயமான குணங்குடிநாதனை
உன்னியெல்லாம்புற மோட்டியபோதினில்(என்னை)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பெண்களுக்குப் பேயுமன மிரங்கிடுமென் றெவ்வுலகும்
பேசக் கேட்டேன்
பெண்களுக்கும் பேயுமன மிரங்கியொரு பேச்சேனும்
பேசக் கேளேன்

பெண்களுக்கு மண்களிக்கப் பெற்றபிள்ளையாகி யென்மேற்
பிரியம் வைத்த
பெண்களுக்குக் குணங்குடிவாழ் வெய்துமா றுபதேசம்
பேசு வேனே.

இராகம்-சௌராஷ்டிரம்-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

தாய்மார்களேபாவி சொல்வதைத்தான்சற்றுந்
தள்ளாமற்கேட்டுக் கொள்வீர்

அநுபல்லவி.

பூமாதேவியானை யாகநரகத்திற்
போகாமலும்பாது காக்கும்-தீயில்
வேகாமலுங்கையைத் தூக்கும்-பாவி
ஆகாமலுமுகம் பார்க்கும்(தாய்,

சரணங்கள்.

௧. பொன்னுசைகாட்டிப் புருடருமையொரு
புண்யமுஞ்செய்யாமற் கொடுப்பார்-பின்பு
சொன்னத்தைவாரி யிறைப்பார்-கடைசியில்
தோட்டிகையிலுமை விடுப்பார்-உங்கட்
கென்னசொன்னாலும் தெரியவில்லையினி
ஏதுபதேசத்தைப் படிப்பேன்-ஐயோ
தன்னாலேதான்கெட்டா லன்னாவியென்செய்வான்
தண்ணீரைக்கண்ணினால் வடிப்பன்-அவன்
சொன்னதைக்கேட்கிற்கைப் பிடிப்பன்-உன்னை
முன்னேகுணங்குடி கொடுப்பன் (தா

௨. பெண்ணாலேகெட்டோ மென்றுங்களைத்திட்டாத
பேரையுலகத்திற் கண்டிலேன்-எந்தன்

கண்ணுனையுங்களுக்கொத் தாசைசொல்லிக்
கருத்திலுவப்பாரைக் கண்டிலேன்-நானு
மண்ணுனவாசை மயக்கங்கொண்டேயாவ
மண்ணைவாயிற்போட்டுக் கொள்கிறீர்-இன்னும்
நண்ணருஞ்சொர்க்கப் பதத்தையும்விட்டு
நரகக்கனல்மூட்டிக் கொள்கிறீர்-அதை
எண்ணுமற்ருன்விட்டு நீக்கிஞல்-உமக்
கண்ணல்குணங்குடி வாய்க்குமே (தா)

புதுப்பானைதன்னையும் கரிப்பானையாக்குவார்
பொன்னுனமேனியும் போக்குவார்-சோதி
மதிப்போலிவர்முகம் வரவோடுபோலாக
வாலைப்பருவத்தைப் போக்குவார்-இன்னும்
முதுகிற்கூனுமாக்கிக் கோலுங்கைகொடுத்துங்கள்
மூர்க்கமெல்லாமறப் போக்குவார்-இவள்
கதிகெட்டகிழசாரி யென்றுப்புறந்திண்ணையிற்
கடத்திவைத்துயிரையும் போக்குவார்-அந்தச்
சதிகேடருறவைத்தா னீக்கிஞல்பர
கதிகருகுணங்குடி வாய்க்குமே (தா)

தாங்காதமையலுந் தருகுவர் பின்பும்மைத்
தளருநரையெருமை யாக்குவார்-தூங்கித்
தூங்கிவிழுந்தொத்த லாகசரம்பென்புக்
தோலுந்துருத்தியு மாக்குவார்-முகம்
வீங்கித்தலைநடுங்கி கையுங்காலுமுடங்கி
வேடிக்கையாங்கிழவி யாக்குவார்-மூச்சை
வாங்கிக்கொக்குக்கொக்கென் றிருமியிருமிக்கொண்டு
வலிச்குங்கிடைபிணமு மாக்குவார்-அந்த

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

தீங்கர்களுற்றவைத்தா ணீக்கினுல்-அருள்
ஓங்குங்குணங்குடி வாய்க்குமே (தா)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மீசையுள்ளாண்பிள்ளைச்சிங்க மாவார்களோமுகத்தின்மயிர்
விரித்தோ ரெல்லா
மீசையுள்ளாண்பிள்ளைச்சிங்க மெவனவன்காண்குணங்குடி
பால் விரைந்து கொண்டோன்
மீசையுள்ளாண் பிள்ளைச்சிங்க மாகாதானெதற்
காவான் விசையோடென் போல்
மீசையுள்ளாண் பிள்ளைச்சிங்க மென்கூட மூலைவிட்டு
வெளிவ ராளே.

கண்டனம்.

இராகம்-அடாணு-தாளம்-சாப்பு.

பல்லவி.

மீசையுள்ளாண்பிள்ளைச் சிங்கங்களென்கூட
வெளியினில்வாருங்கள் காணும்

அநுபல்லவி.

நாசிகிரம்பவு மயிர்தா-னிரண்டுகால்
நடுவினுமொருகூடை மயிர்தான்
ரோசங்கெடுவார்களென் கடைமயிர்தான்-குணங்
குடிகொண்டாலென் னுயிர்க்குயிர்தான் (மீ)

சரணங்கள்.

௧. படிக்கும்படி நடக்கப் படிக்காலோபிகள்மோக்ஷப்
பதமற்றுப்போனாலும் போகட்டும்-அவர்

முடிக்குமுடிதரித்து முடியமுடியவாழ்ந்து
முடிந்துமுடிபோனலும் போகட்டும்—இன்னும்
குடிக்கக்கஞ்சியுமற்றுக் குண்டிக்குந்துணியற்றுக்
குருடராய்ப்போனலும் போகட்டும்-என்னை
அடித்தாலுமெலும்பெல்லா மொடித்தாலுமவர்கஞ்சேன்
அடித்தாலடித்துக்கொண்டு போகட்டும்-அந்தக்
கெடுவார்களென்கடை மயிர்தான்-குணங்
குடிகொண்டாலென்னுயிர்க் குயிர்தான் (மீ)

மடையரெல்லாங்கூடிக் கூத்தாடிக்கூத்தாடி
வையாளிபோட்டாலும் போடட்டும்-இன்னும்
விடியவிடியவும் பரத்தையர்மடிகளில்
விளையாடினும்விளை யாடட்டுங்—கள்ளுக்
குடியரெல்லாங்கள்ளைக் குடித்துக்குடித்தவர்கள்
குடிகெட்டுப்போனலும் போகட்டும்-ஞானம்
படியாரெல்லாமென்னைப் பழித்துப்பழித்துக்கொண்டு
பகைத்தாற்பகைத்துக்கொண்டு சாகட்டும்-அந்தக்
கெடுவார்களென்கடை மயிர்தான்-குணங்
குடிகொண்டாலென்னுயிர்க் குயிர்தான் (மீ)

நெடுமரம்போலோங்கி வளர்ந்துமறிவற்றவர்
நெருப்புண்ணப்போனலும் போகட்டும்-அவர்
இடுகுட்டிச்சுவரைப்போ விருந்தென்னவிறந்தென்ன
எப்படிப்போனலும் போகட்டும்-இன்னும்
கொடும்புலிடும்பும்வம்புங் குடிகேடுங்குடிகொண்டு
கூத்தாடினுலுங்கூத் தாடட்டும்-என்னை
மடியிற்கைபோட்டிழுத் தலகிலைடிபோட்டு
மல்லாடினுலுமல் லாடட்டும்-அந்தக்

கெடுவார்களென்கடை மயிர்தான்-குணங்
குடிகொண்டாலென்னுயிர்க் குயிர்தான் (ஸ்ரீ)

௫. கடிநாய்க்குட்டிகளான படுசுட்டிகண்மாயைக்
கதவிடுக்கினிற்பட்டே சாகட்டும்-புலிக்
கடுவாய்க்குங்கொடிதான படுபோக்கிலிகள்-சும்மா
கடுநரகில்விழுந்தே வேகட்டும்-சுற்றக்
கெடுபூண்டாகமுளைத்த கொடுமாடுபிடுங்கிகள்
கெடுபூண்டுகளாய்த்தானே போகட்டும்-இன்னும்
நெடுமரம்போற்கொத்த மடவொப்பாக்குடிக்கிகள்
நெடுமரம்போற்றானே யாகட்டும்-அந்தக்
கெடுவார்களென்கடை மயிர்தான்-குணங்
குடிகொண்டாலென்னுயிர்க் குயிர்தான் (ஸ்ரீ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சாகாமற் செத்திருக்குஞ் சற்குருவின் குணங்குடியைச்
சார்ந்தோ மாகிற்
சாகாமற் செத்திருக்குஞ் சாயுச்ய பதந்தருஞ் சாட்
சாதி யாக்குஞ்
சாகாமற் செத்திருக்குந் தன்மயத்தோர்க் குற்றபெருந்
தகையுங் காட்டுஞ்
சாகாமற் செத்திருக்கு முத்தியுஞ்சித் தித்திடுங்காண்
டனக்குத் தானே.

இராகம்-பரிசு-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

போவோங்குணங்குடிக்கெல்லோரும்-புறப்படுங்கள்
போவோங்குணங்குடிக்கெல்லோரும்

அநுபல்லவி.

பாவங்கள்சோர்ந்திடுங் காய்ந்திடுநீந்திடும்
மாய்ந்திடுமோய்ந்திடுந் தேய்ந்திடுமிக்ஷணம் (போ)

சரணங்கள்.

அண்டம்புவனங்கொண்ட நிட்டை-சாதிக்கவறியா
மூண்டம்முழுதும்பட்ட கட்டை-மணித்தேரோடு
தண்டிகையானைகுதிரை யொட்டை-வைத்தேறிவாழுஞ்
சண்டியுடலொட லொட்டை-பின்னோர்களின்பங்
கொண்டுமயங்கிக்காம வெட்டை—நஞ்சுண்டுசாமி
ரண்டுங்கெட்டவனேபேய்மட்டை அவனுக்கந்தத்
தொண்டாசைகால் ரண்டுந்தான்குட்டை-விழிகுருடர்
நண்டளந்தநாழியவர்நமக் கேன்காணந்தத்தெஷ்டை (போ)

கோத்திரளானகாயபொய்க் கூடு-ஒருவருக்குஞ்
சாற்றுக்காகாநாற்றக்கரு வாடு-சொறிமலமூ
மூத்திரமூற்றிவைத்த வோடு-இடுமடையர்
போற்றுதற்கேற்றசண்டி மாடு-உயிர்விடுக்குங்
கூற்றுவன்கையாயுதத்திற் கூடு-எர்தெந்தத்திக்கிற்
பார்த்தாலும்பீறலுள்ள வீடு-சமைத்தெடுத்த
சோற்றூற்குவித்துவைத்த மேடு-இவையறியார்
எற்றபடிகெட்டலைவ ரேனமக்குமந்தக்கேடு (போ)

செட்டுசெய்யவேண்டிய தில்லை-பரதேசிகள்
சட்டியெடுப்பதுவுந் தொல்லை-பிச்சைகஞ்சிக்குத்
திட்டமுடன்வேணுமோ கல்லை-உறங்குதற்குக்
குட்டிச்சுவர்களிலுண் டெல்லைஈடுநமக்குப்

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

பட்டினத்திலெவரு
மட்டியறியாளிந்தச்
கட்டிவைத்தாலுங்காட்டும்
துட்டமா மாயப்பசாசைச்
மில்லே-அறிவுகெட்ட
சொல்லே-மனக்குரங்கைக்
பல்லே-அதைப்பிடித்து
தூரத்தித்தூரத்திக்கொல்லப்()

௪ சோமனுதயம்பாடு
நாமமில்லாமலறத்
நேமமுடன்சுழினை
வாமமடைதிறந்து
காமக்குரோதங்களைத்
பூமியினையுமரு
நாமோகைக்கொள்ளும்படி
சாமுன்செத்தசற்குருபாதம்
சாயும்-எழுஞ்சூரியன்
தேயும்-பரவெளியில்
யாயும்-மதியமிர்த
பாயும்-தத்வாதியோடு
தீயும்-தியாதுயோக
ணையம்-விளைந்தபோகம்
ஞாயம்-கிடைப்பதற்குச்
சார்ந்திருப்பதுவேயுபாயம்()

௫. சொங்கும்நுரையுமாகப்
முங்கும்பாவியுடலைச்
வங்கும்நமநமவென்று
தொங்குமினுமினுப்பு
சிங்கங்கட்கில்லைகாணும்
தங்கமயமாய்நின்றி
தங்குஞ்சாயுச்யபதந்
பங்குந்தந்துதவிப்
பொங்கும்-காமக்கடலுள்
சொங்கும்-சொரிசிரங்கும்
திங்கும்-நரம்புந்தோலுந்
மங்கும்-இல்லந்துறந்த
பங்கம்-மேனியுயர்ந்த
லங்கும்-அவர்கட்கன்றோ
தங்கும்-நமக்குமதிற்
பராபரமருளிரங்கும்(போ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

ஐயன்குணங் குடியானை யன்றிவே றுண்டென்று
ளாய்ந்து பார்த்தேன்
ஐயன்குணங் குடியானை யன்றிவே றொன்றுமென்னு
ளாய்க் காணேன்

ஐயன்குணங் குடியானே யானேயென் றறிந்தபின்யென்
னறிவாய் நின்ற
ஐயன்குணங் குடியானே யதிமோகத் திருநடன
மாடு வானே.

இராகம் தோடி-சாப்பு-தாளம்.

பல்லவி.

அதிமோகத்திருநடனம் புரிந்தானெங்கள்
ஐயன்குணங்குடியான்

அநுபல்லவி.

அதிமோகத்திருநடனம் புரிந்தானெங்கள்
ஆர்க்குந்தெரியாதென் றன்மூக்கு முனைக்குமேனின்று

சரணங்கள்.

க. கஞ்சினிகளைப்போலுங் காலிற்சதங்கை தொட்டுக்
கானன் மயில்போனின்று களித்துநடன மிட்டு
வஞ்சியர்க்கானாக்க வருமூவாசையை விட்டு
வஞ்சநமனைக்காலா லுதைத்தொருகான் மட்டு
மடித்துக்கொண்டெனைக்கையிற்பிடித்துக்கொண்டருண்முறை
படித்துக்கொண்டுளத்தன்புதுடித்துக்கொண்ட (அதி)

உ. முத்துக்கெதிர்நின்ற முச்சுடரும்பம்பர மாட
மோகமணி மாலைபொன்மூலைமேற்பின்னலு மாட
வகுத்தபராஞ்சோதிநின் றருகிற்பாய்ந்துபந் தாட
வாலையம்பிகைகாலை மடித்துநடன மாட
வடித்துக்கொண்டயிர்தத்தைக்குடித்துக்கொண்டானந்தம்
படித்துக்கொண்டடிக்கடி நடித்துக்கொண்ட (அதி)

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்.

௧. பஞ்சரிக்கும்பல மறைகடாளங்கள்
பரிபூரஞானந்தம் படிந்துமத்தளம் போடப்
கொஞ்சுமனவாசியுங் கொஞ்சிலைவயாளிகள் போடக்
கோலாகலங்கள்பாடிக்கூத்துமேற்கூத்துகள் போடக்
குதித்துக்கொண்டவன்றன்னை மதித்துக்கொண்டருடன்னைப்
பதித்துக்கொண்டெனைவாழ்த்தித் துதித்துக்கொண்ட (அது)

௨. கவசனிறையமிர்த கதிருமிழ்மதிப் பாலை
கலகலெனவேபூட்டிக் களைதீர்க்கமணி மாலை
மலைபோலெழுந்துவந்து மகிழ்ந்திந்தப்பயன் மேலே
மாறுக்கருணைவைத்து வைத்துத்தலைமேற் காலை
மடித்துக்கொண்டவன்பல்லை கடித்துக்கொண்டெமன்கையை
ஒடித்துக்கொண்டுமெய்த்தவம் முடித்துக்கொண்ட (அதி)

கீர்த்தனைகள்-முற்றுப்பெற்றது.

ஆனந்தக்களிப்பு.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

எங்கள்குணங் குடியானே யெண்ணரும்பே ரருளாய்நின்
றிலங்கை யாலே
எங்கள்குணங் குடியானே யெண்ணரும்பே ரருளேயென்
றிறைஞ்ச வேண்டும்
எங்கள்குணங் குடியானே யெண்ணரும்பே ரருளேயென்
றிறைஞ்சி நின்றால்
எங்கள்குணங் குடியானே யெண்ணரும்பே ரருளாய்நின்
றிரங்கு வானே.

எங்கள் குணங்குடி யானே-நமக்
கின்னுமருள்புரிவானடி மானே (எங்கள்)

க. அத்துவிதப்பொருள் காப்பாம்-எனக்
கானந்தமான பராபரங் காப்பாம்
கர்த்தவியத்தருள் காப்பாம்-என்று
காட்டத்தன்காரணங்காப்பருளித்தான் (எங்கள்)

உ. முத்தரெல்லாரையும் போற்றும்-தவ
மோனநிலைக்குருநாதனைப் போற்றும்
சித்தரெல்லாரையும் போற்றும்-என்று
சிறக்குந்தன்போற்றுதலேயருளித்தான் (எங்கள்)

ங. கட்டுப்படாவச்சு மட்டங்-காலைக்
கட்டுவறியாரைக்காலினால் வெட்டும்
வெட்டியகால்களை வெட்டும்-என்று
வேகத்துடனே விதித்தருளித்தான் (எங்கள்)

௪. மூலப்பிராணனை நோக்கும்-நோக்கின்
முத்திவீடுமுமக்கேவந்து சாய்க்கும்
வாலப்பிராயமும் வாய்க்கும்-என்று
வாசியினேற்றமகிழ்ந்தருளித்தான் (எங்கள்)

௫. பன்னிருகால்வெளி மானே-வெளி
பாயாமலுள்ளேமடங்கிடத் தானே
சென்னியிலூறுஞ்செந் தேனே-என்று
சிந்தைதவைத்துக்கட்டித்தந்தருளித்தான் (எங்கள்)

௬. தேகாபிமானத்தை வெல்லும்-யோக
தீக்ஷைபெற்றோர்க்குமனமதிற் செல்லும்
மோகாதியோகத்தை வெல்லும்-என்று
முற்றச்செய்தேமுழுதும் மருளித்தான் (எங்கள்)

௭. ஆயுங்கலையைக் குறைக்கும்-ஆறும்
அங்கணக்கோபுரவாயிற் றிறக்கும்
பாபும்மதிப்பால் சுரக்கும்-என்று
படிக்குப்படியேறும்படிக் கருளித்தான் (எங்கள்)

௮. மூலக்கனலினை மூட்டும்-ஒளி
மூக்குமுனையிற் றிருநடனங்காட்டும்
பாலைக்கறந்துனக் கூட்டும்-என்று
பட்சம்வைத்தென்னைப்படைத்தருளித்தான் (எங்கள்)

௯. கண்டங்கடத்திவைத் தேற்றும்-இன்னும்
காரணமான கடவுளைப் போற்றும்
மண்டியமிர்தத்தைத் தேற்றும்-என்று
மாசிலுபதேசம் வைத்தருளித்தான் (எங்கள்

௧௦. கற்பமுறைகையிற் காட்டும்-வருங்
காலரைக்காலாலுதைத்து விட்டோட்டும்

அற்பவுடற்கமு தாட்டும்-என்றும்
ஆசைபூட்டிபூட்டி யாண்டருளித்தான் (எங்கள்)

௧௧. ஓங்காரதீக்ஷையுஞ் சொல்லும்-நாளும்
உன்றனைக்கொல்லுமனந்தனைக் கொல்லும்
ஆங்காரந் தன்னையும் வெல்லும்-என்றும்
ஆதரித்தாதரித் தாண்டருளித்தான் (எங்கள்)

௧௨. நீங்காதுயோகமும் வாய்க்கும்-தீப
நெற்றிக்கண் மத்தியில்வைத் தொளியாக்கும்
தூங்காத தூக்கமுந் தூங்கும்-என்று
தூண்டித்தூண்டிமுச் சுடரருளித்தான் (எங்கள்)

௧௩-பாங்காகஞானம் படைக்கும்-ஐந்து
பாழ்ம்புலவேடரைப்பல்லை யுடைக்கும்
தாங்காதமையல்' கிடைக்கும்-என்று
சாதுரியமாய்த் தடுத்தருளித்தான் (எங்கள்)

௧௪. மேலூருவெட்டியைக் கூடும்-கூடி
மேலைமுச்சந்தியில்வையாளி போடும்
காலாறிக்கொள்ளவு நாடும்-என்று
காட்டாமற்காட்டிக் கணித்தருளித்தான் (எங்கள்)

௧௫. வஞ்சிய ராசையை விள்ளும்-விழி
மாயாமயக்கத்தை வீணென்று தள்ளும்
கொஞ்சிக்குதிரைமேற் கொள்ளும்-என்று
கோபத்தைக்காட்டிக்குணமருளித்தான் (எங்கள்)

௧௬. பாலைப் புசித்திட வேண்டும்-என்
பராபர முன்றன்பார்வைக்குத் தோன்றும்
காலைப்பிடித்திட மீண்டும்-என்று
கள்ளத்தனமாய்க்கதியரு ளித்தான் (எங்கள்)

௧௭. தூலத்தை யுங்கெட்டி யாக்கும் பின்பு
சூக்ஷத்தைக் காணமிகவெளி தாக்கும்
ஞாலத்தையும்விட்டு நீக்கும்-என்று
ஞாயமொப்பித்து நவின்றருளித்தான் (எங்கள்)

௧௮. மூண்டங்கென் றும்மூப தேசம்-ஓதும்
முன்காலினுதங் கலீரென்றும் பேசும்
கண்டங்கடக்கவும் கூசும்-என்று
கண்டங்கடக்குங்க ணக்கருளித்தான் (எங்கள்)

௧௯. தங்குதல் தம்பித்த லாகும்-நின்று
தங்காதுரும் பித்தல் ரேசித்த லாகும்
பொங்குதல்பூரித்த லாகும்-என்று
பூசைபு முறையும்பு கன்றரு ளித்தான் (எங்கள்)

௨0. முப்பாழ் முடிந்ததும் புத்தி-அந்த
மூன்றுக்கு முந்நிடந்தது சித்தி
அப்பாழ்வி டிந்தது வெற்றி-என்றே
யாரு மறியா வறிவரு ளித்தான் (எங்கள்)

௨௧. பொற்பிரபை போலொளி பூணும்-அதிற்
பொல்லாத காயமி றந்திடுங் காணும்
செப்புதற் கும்மனம் நாணும்-என்று
செப்பித்தி ருத்திச் சிரித்தரு ளித்தான் (எங்கள்)

௨௨. சோம்பலுந் தூக்கமும் நீக்கும்-போது
சுகமதுகொள்ளவும்போகாம லாக்கும்
பாம்பான பெண்ணைசை போக்கும்-என்று
பாவிமு கத்தையும் பார்த்தரு ளித்தான் (எங்கள்)

௨௩. ஓங்காரவீடு கிடைக்கும்-அதன்
ஒன்பது வாயிலு மொக்க வடைக்கும்
தேங்காயுங் கல்லே யுடைக்கும்-என்று
தேங்காய்த்தனைத்தின்னும் பாங்கரு ளித்தான் (எங்கள்)

உ௪. கத்தனருளுங்கை கூடும்-மூகக்
கண்முன்பரவொளியம் பரமாகும்
வித்தக னைத்தினங் தேடும்-என்று
வேதத்தினால்விவரித்தருளித்தான் (எங்கள்)

உ௫. பூட்டையுடைத்திட வேணும்-மனப்
பூட்டையுடைக்கவைராக்கியம் வேணும்
ஓட்டையுடைத்துக்கொள் காணும்-என்றே
ஒருவர்க்குமாகாவுரையருளித்தான் (எங்கள்)

உ௬. மூடிய மாயை விடியும்-உன்னை
மோசப்படுத்துமூவாசை மடியும்
ஓடி யமிர்தம் வடியும்-என்றே
ஓதாமலோதியுரைத்தருளித்தான் (எங்கள்)

உ௭. எட்டெட்டை யோரெட்டுட் கட்டுந்-தூக்கும்
எண்ணான்கை யுமந்தவோரெட்டு கட்டும்
முட்டுமீ ரெட்டையுங் கட்டும்-என்றும்
முன்னான்கைக்கட்டி முடித்தரு ளித்தான் (எங்கள்)

உ௮. பொங்குந் திருவருள் வாழி-பரி
பூரண மான பரம்பொருள் வாழி
தங்குங் குருவருள் வாழி-என்று
தன்னருள்வாழியைத்தான ருளித்தான் (எங்கள்)

வாழி-விருத்தம்.

வாழிமேல் வாழி வாழு மருள்வாரி வாழி வாழி
வாழிமேல் வாழி வாழு மருணேயம் வாழி வாழி
வாழிமேல் வாழி வாழுஞ் சிவஞானம் வாழி வாழி
வாழிமேல் வாழி வாழுங் குணங்குடி வாழி வாழி.

ஆ பாடல்-௧௦௧௧.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்பாடல்

முற்றிற்று.

பிஸ்மில்லாஹி.

நூலினுட்பிரிவு.

பிசுமில்லாகி.

மஸ்தான்சாகிபு அவர்கள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி

முற்றிற்று.